لومړی څپرکی

برزخ

سترګې مې درنې وې، لکه سره ګنډلې چې وي. یو څه زور مې وکړ. سترګې مې نیم کښې سوې. له چپ لوري تته رڼا راښکاره سوه. سر ته مې یو شی لکه سیوری چورلېده. سترګې مې پټې کړې، سترغلو باندې مې زور وکړ. بېرته مې سترګې وغړولې. دا ځل مې په چت پورې ځړېدلې پکه سهي کړه چې څرخېدله؛ خو داسې ښکارېدله لکه د پلاستیک له شا څخه چې ورته وګورې. د کوم شي ږغ مې اورېده چې چونګ، چونګ یې کاوه. ورسره مې د چا خرهار او د بل کرار زګیروي هم وا اورېدل. ځان رانه هېر و. زه څوک یم؟ دا کوم ځای دی؟ لکه سړی چې له درانه خوبه راویښ سي، په هېڅ نه پوهېدم. ستړی وم. بدن مې شخ پخ و. ما وې یو څه کښېنونه (غځونه) به وکړم. لاسونه مې درانه وو. زور مې وکړ. پر مړوندو مې درد سو. سر مې نوکی پورته کړ. د ځنګل په رګ پورې مې یو نری پیپ بند و. د سیروم له کڅوړې څخه یو یو څاڅکی پیپ ته راتېرېده. مړوندونه مې په سپینو ریتاړو باندې په چپرکټ پورې تړل سوي وو. یوه پښه مې تر بلې پورته پر یوه شي اېښوول سوې وه. ښی پونده مې نرۍ نرۍ خوږېده. په چپ ورانه پورې مې یو شی تړل سوی و. خوله مې ډېره وچه وه. ژبه مې تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې وویل: اوه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ببرته مې سترګې سره ورغلې. چا مې په خوله کښې په کاشوغه باندې اوبه
راواچولې. دوه درې غوړپه مې وکړل. بیا مې سترګې پرانیستلې. په سپینو جامو
کښې، شنه خولۍ پر سر، یوه سپینه نجلۍ، ګیلاس په لاس سر ته مې ولاړه وه. د هغې
له لاسه مې په سر باندې ګیلاس پورې وواهه. چیغه مې وکړه: ځغله ! بې شرمې !
کړنګ سو ، ګیلاس ولوېد. هغه په تلوار سره دوه ګامه شاته سوه. په سختۍ
سره مې پر ژبې باندې یو څه ناړې راټولې کړې، بیا مې د هغې خوا ته ورتو کړې.
په ړندو سترګو یې راوکتل. هېڅ یې ونه ویل. په منډه له کوټې څخه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

د جنت خوبونه

هر وخت چې به مې د مور په سترګو کښې اوښکې ولېدې، پلار به مې را یاد سو. ما هغه نه و لیدلی. ما ګومان کاوه چې ټول کوچنیان به یوازې مور لري؛ خو یو وخت مې ولیدل چې د ګاونډیو ماشومان پلار هم لري. له مور څخه مې پوښتنه وکړه چې زما پلار چېرته دی؟

هغې په غېږ پورې ونیولم، لاسونه یې را نه تاو کړل. هېڅ یې ونه ویل.

سر مې پورته کړ. سترګې یې له اوښکو ډکې وې.

بیا مې وپوښتله: ادې! زما پلار ولې کور ته نه راځي؟

د ادې اوښکې روانې سوې. په ژړا یې وویل: نانیه! پلار دې جنت ته تللی.

ــ نو ته ولې ژاړې؟

بیا یې په غېږ پورې ټینګ کړم: هېڅ.

ــ جنت چېرته دی؟

ــ په اسمان کښې.

ــ په اسمان کښې؟ نو پلار مې څنګه ورو خوت؟

ــ پرښتو له ځان سره یووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ کله به بېرته راسي؟

پر تندي باندې یې ښکل کړم، ویې ویل: چوچیه ! هغه بېرته نه راځي. موږ به ورسو.

ـ کله؟

ـ هر وخت چې د خدای خوښه وي.

له هماغې ورځې مې جنت ته د تلو خوبونه لیدل. مور راته ویلي وو چې جنت ډېر ښکلی ځای دی. شنه باغونه پکښې کې دي. د شېدو رودونه او د شاتو ویالې لري. هلته نه گرمي سته نه یخني. هر قسم مېوه چې وغواړې، درته رسېږي.

مور راته د جنت هر څه ویلي وو ؛ خو د حورو ، غلمانو او د شرابو یې څه راته نه وو ویلي. درې کاله وروسته مې بیا د جومات د ملا صاحب له خولې د جنت نورې خبرې هم واورېدې.

یوه ورځ مې د گاونډي زوی ولید. پلار یې چې راغی، ده ورمنډه کړه. ځان یې هغه ته ورساوه، په پښو پورې یې ونښت. هغه ورته ټیټ سو ، سر یې ورښکل کړ، یوه دانه کېله یې په لاس کښې ورکړه. هلک کېله سپینه کړه. یو شخوند به یې وکړ، بیا به یې ما ته راوکتل. کېله یې چې خلاصه سوه، راته ویې ویل: زما پلار خو راته هره ورځ کېلې راوړي.

ما ورته وویل: څه بچیه ! زما پلار خو په جنت کښې دی. هلته هر قسم میوه سته. ما ته به ډېرې مېوې وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: وه لیونیه، ستا پلار خو شهید سوی. هغه خو شورویانو وژلی دی.

ما وویل: دروغ ولې وایې؟ پلار خو مې پرښتو اسمان ته بولی.

هغه راته کمپ ته نژدې غونډۍ راوښوده چې پر سر یې زرغونې او شنې جنډې رپېدلې. ویې ویل: پلار دې هلته ښخ دی.

بله ورځ نیکه مې غونډۍ ته بوتلم، پر یوه قبر یې ودرولم. راته ویې ویل: هغه مو دلته ښخ کړی و؛ خو پرښتو د خدای په امر اسمان ته یووړ.

یو څو میاشتې چې تېرې سوې، زموږ کمپ ته نوې کډه راغله. موږ د سپینو کېږدیو او ختینو کوټنیو په منځ کې په موټر پسې منډې وهلې. موټر زموږ د کور له درگاه سره ودرېد. له موټره یو ځوان له تورې لونگۍ سره راکښته سو. د پیک اپ شاته، د کالیو په منځ، په توره برقه کښې یوه ښځه هم ناسته وه. ښځه راکښته سوه او ژر زموږ په کور ننوته. نیکه او دغه بل سړي له موټر څخه شیان راکښته کړل، زموږ کور ته یې یوړل. مور راته وویل چې دا دې اکا دی او دایې ماینه ده. وروسته پوه سوم چې اکا دا څو کاله په کلي کښې پاته سوی و چې واده وکړي؛ خو زما پلار راغلی و چې جهاد وکړي.

څو میاشتې مې ښه ساعت تېر و. هر وخت چې اکا به مې په کمپ کښې و؛ نو مازدیگر به یې له ځان سره پر غونډیو گرځولم. د خوراک یو نیم شی به یې هم راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

رانیوه. ما به هغه نه خوړ، په کمپ کښې به مې نورو هلکانو ته ښکاره کاوه. په خوړلو کښې يې دومره خوند نه و، ټول خوند يې په همدې کښې و چې هلکانو ته يې وښيیم.

خو دغه خوشحالي لنډه وه. یوه شپه د مور د ژړا ږغ راویښ کړم. هغې د کوټې په خړ دېوال پورې تکیه کړې وه. د تور پوړني په پيڅکه يې اوښکې پاکولې. په ژړغوني ږغ يې ویل: زه سر سپینومه. زه هېڅ څوک نه کوم. زه به مې زوی رالوی کم. همدا مې هر څه دي.

مخامخ دېوال ته نیکه ډډه لګولې وه. په ګڼه سپینه ږیره کښې يې ګوتې تېرولې. څو شېبې غلی و. سترګې يې د چت په تورو او سپنیزو ګاډرونو پورې ګنډلې وې. سپینه لونګۍ يې له سره ایسته کړه، څنګ ته يې پر نیالۍ کېښښوه. د سر تار تار ویښته يې چې په پوستکي پورې سرېښ وو، وګرول. بیا يې وویل: ما همدومره درته وویل چې ته ځوانه يې چې بیا خلک راپورې خبرې ونه کي. نوره دې خوښه خپله.

له هغې ورځې وروسته به اکا چنداني زما په کیسه کښې نه و. نه يې پر غونډیو ګرځولم، نه يې شیان راته رانیول. زه نه پوهېدم چې هغه ولې بدل سوی دی؛ خو څو کاله وروسته بیا خبر سوم چې اکا غوښتل مورمې ځان ته په نکاح کړي؛ خو مور مې نه وه منلې.

د دوی له راتګه چې څو میاشتې نورې ووتې، د اکا زوی پیدا سو. تک تور لکه د خپلې مور و. نوم يې هم تورکی سو. سترګې يې ورې ورې او خوله يې لویه وه. خوله يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ان په هغه اولو ورځو کښې دومره لویه وه چې ما به دوې دانې چوشکې یوځایي په خوله کښې ورمنډلې.

اکا نور بیخي زما په کیسه کې نه و ؛ خو بابا به نازولم. تورکی کرار کرار لوېیده، هغه چې په خاپوړو سو، نیکه هم د هغه ملګری سو. د تورکي خندا ته به یې خندل. ځان نه به یې آس جوړ کړ، هغه به یې په څټ کې کښېناوه، د اکا ماینه به هغه ټینګ نیوه او نیکه به په کوټه کې ګرځاوه. نور نو هېڅ پـه ما پسې سر نه ګرځاوه، د هېچا نه خوښېدم. یوازې به مور په غېږ کښې نېولم او کله کله به یې ښکلولم. تورکي ته مې سخته رخه راتله. نیکه چې به هغه په غېږ کښې ونیو، زه به کرار ورغلم، لاس به مې په کراره د تورکي کوناټي ته ورساوه، ټینګه نوکاره به مې ورولګوله. د هغه ژړا به پورته سوه. نیکه به د اکا ناوې ته ورنارې کړې: خدیجې ! راسه دا ټیزن دې واخله. هر وخت زما په غېږ کښې ژاړي. خو نیکه نه و خبر چې دا کار زما و. بیا به زه د هغه پر ځای د نیکه غېږې ته ولوېدم او په زړه کښې به خوشحاله وم. څومره چې لوېیدم، هماغومره مې له تورکي څخه کرکه زیاتېدله. مور چې په کوټه کې وو، د هغه درې خویندې او دوه ورونه پیدا سول؛ خو له نورو څخه مې کرکه نه کېدله، یوازې تورکی مې بد ایسېده.

له اکا څخه مې خوا بده وه. همزولو به پیغور راکاوه چې څنګه دې څو ورځې مزې کولې، که د نرزوی یې؛ نو اوس هم شیان رانیسه. اکا خو دې نور شی درته نه رانیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

کله چې د مور په باب د هغه پر نیت پوه سوم؛ نو په زړه کښې مې ورنه کرکه پیدا سوه. د هغه د لاس ښکلول را باندې ډېر غمېدل. یو دوه وارې مې د هغه لاس مچ نه کړ؛ خو مور راته په غوسه سوه چې بې ادبي مه کوه، سړی د مشرانو لاسونه ښکلوي.

تورکی چې یو څه غټ سو؛ نو ما به کله کله واهه. هغه ډېر شیطان و. زما په شیانو به یې کار لاره. ما به د ژاولو او بیسکوټو کاغذان چې هلکانو به ایسته غورځول، راټولول او په کور کښې به مې تر لیمڅي لاندې پټول. پر دې کاغذانو به ښکلي رنګه عکسونه وو. تورکي زما کاغذان څیرل او ما به ورته څپېړې ورکولې. هر ځل به د هغه مور راغله او زه به یې ووهلم. مور یې د سنډا په شان غټه وه، تکه توره. ما په زړه کښې توره بلا بلله. هغه زما د مور غوندې بې خولې نه وه، ډېره پلیته ژبوره وه. یوه ورځ چې زه یې په څپېړو ووهلم، پزه مې وینې سوه. مور چې مې پزه پرېولله، ورته ویې ویل: خدیجې ! له لاس سره دې لړ پام کوه. نانی دې ژوبل کړی.

هغې وربانـدې چیغـه کـړه: نـو دی ولـې زمـا ګلالـی زوی وهـي. چـې دومـره دربانـدې ګران دی؛ نو له ځان سره یې ساته.

ادې وویل: دا خو مومنان (ماشومان) دي، یو سات خپه یو سات خوشاله.

تورې بلا وویل: ستا زوی خوغټ سړی دی، کوچنی خو نه دی.

ادې را ته نصیحت وکړ چې د اکا په اولادونو کار مه لره؛ خو ما به خپل کار کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اووه کلنۍ غاښ مې لا نه و لوېدلی چې سبقان مې شروع کړل. بغدادي قاعده مې په میاشت کښې زده کړه. بیا ملا صاحب راته قران شریف شروع کړ. لا کال نه و پوره چې غاښ مې ولوېد. بل کال ته مې قران شریف ختم کړ. مور مې ډېره خوشحاله وه. ما به چې د هغې خوشحالي ولیده؛ نو لا زیات سبقان به مې ویل. وروسته امام صاحب راته قدوري، خلاصه، مونیه، او شروط الصلاة وویل. د تورکي هېڅ شی نه زده کېده. هغه چې لوی سو، ان دوه غاښونه یې لوېدلي وو چې ما به په کور کې سبقان ورته ښوول؛ خو د هغه سر په څه شي نه خلاصېده. چې رښتیا سي، زه د هغه پر تمبلۍ خوشحاله وم.

دې وخت کښې مې نیکه مړ سو. یوه ورځ یې پر خپل تټر باندې لاس کښېښوو چې ځیگر مې خوږېږي. اکا هغه په موټر کښې واچاوه چې هسپتال ته یې بوځي. یو دوه ساعته وروسته یې بېرته په هماغه موټر کښې مړی راوړ. د نیکه په ژوند دومره نه ځورېدم. د پلار مینه به مې په هغه ماتوله؛ خو د هغه په مرگ بیخي یوازې سوم. وروسته له مور سره د اکا چلند لا پسې خراب سو. هغه خپلې تورې ښځې ته هېڅ نه ویل؛ خو زما مور به یې کله کله وهله. ښځې به یې هر وخت پیغور راکاوه چې تر کله به زمور خیرات ته ناست یاست، ورسئ ځان ته کوم کسب کار وگورئ. سبقان خو ښه ویلای سئ، کار ته مو بیا ملا ماته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مور مې غاړې رغولې. ما سبقان ویل او په کوڅو کښې مې خالي بوتلان او کاغذان راټولول او پر کباړي مې خرڅول. ما ګردې پیسې مور ته ورکولې او هغې اکا ته.

یوه ورځ یو تور سړی چې د مولویانو په شان یې سپین دستار تړلی و، له دوو نورو سره چې سپین ګرد لمني کمیسونه یې تر ښنګرو پورې رسېدل او یوازې یې پر زنو باندې لنډکۍ ږیرې لرلې، زموږ د کمپ جومات ته راغلل. د دوی پر سرونو یو بل ډول دستار و چې ما پخوا نه و لیدلی. شمله یې نه لرله. د دستار درې څنډې یې پر اوږو او شټ ځړېدې. له هغوی سره دوه موټره فوجیان هم راغلي او د جومات شاوخوا ته درېدلي وو. هغوی په عربي ژبه زموږ ملا صاحب ته څه وویل. ملا صاحب زه او درې نور کسان ورته وښوولو. هغوی څو شېبې نورې هم سره خبرې وکړې. بیا ملا صاحب موږ ته وویل چې شیخ صاحب په کوټه (کوېټه) کښې مدرسه لري. له جوماتو څخه تکړه طالب العلمان راټولوي او مدرسې ته یې بیايي. شیخ بیا څه وویل او ورپسې ملا صاحب د هغه خبرې موږ ته وکړې: شیخ صاحب په خپله مدرسه کښې درې وخته ډوډۍ ورکوي، د شپې ځای ورکوي، جیب خرڅ هم ورکوي. تاسو په خپلو کورونو کښې دا خبره وکړئ. شیخ صاحب بله جمعه راځي او د چا چې خوښه وي مدرسې ته به یې بیايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې سودا يي وه؛ خو ما تر بلې جمعې شپې شمېرلې چې کله به شيخ صاحب راځي او ما له ځان سره بيايي. کور راباندې غمېدلی و. د اکا او تورې بلا او د تورکي زغمل راته سخت و. زړه مې غوښتل چې ژر دې جمعه راورسېږي چې مدرسې ته لاړ سم. دغه ورځ هم راورسېدله. زه له دربو نورو هلکانو سره دارالعلوم ته ولاړم. دا مې اول ځل و چې کوټه مې ليدله. غټ غټ مارکېټونه، پاخه سړکان، رنګ رنګ موټران او ډېر نور شيان پکښې وو. زموږ مدرسه خورا لويه وه. له درګاه څخه يې رانيولې تر اخر سره پورې د مرمرو سپينې ډبرې لګېدلې وې. هورې نور طالب العلمان هم وو، له نورو کمپونو څخه يې هم هلکان راوستي وو. هلته يې له ټولو څخه امتحان واخيست، بيا يې زه او عبدالهادي په يوه جماعت کښې کښېنولو؛ خو دوه نور اندېوالان يې رانه بېل کړل.

زموږ جماعتونه چې معلوم سول، د مدرسې ناظم په ګردو ځايونو وګرځولو. د درګاه په چپ لاس کښې د استنجا ځايونه او لېټرينونه(تشنابونه) وو. د غسل کوټې هم هماغلته وې. ما پخوا داسې څيزونه نه وو ليدلي. شاور، بايلر، نل او کموډ مې اول ځل په همدې مدرسه کښې وليدل او ګومان کوم چې نورو هلکانو هم پخوا داسې شيان نه وو ليدلي. د مدرسې ناظم راته وويل چې د اودس د وچولو لپاره به لوټې نه استعمالوو که نه نو د کموډ نلونه به بند شي. ده راته تشناب کاغذ راکړ چې استعمال يې کړو. بيا يې زموږ د درس خونې راوښودلې، په دربو ديوالونو پورې لګېدلې لويې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

کوټې، د ګردو کوټو دروازې غولي ته خلاصېدې. د دغو کوټو په کونج کې دویم چت ته لاره ختلې وه، موږ په ناظم پسې وختلو، په دویم چت کښې مو د خوب خونې وې، په هره خونه کې لس کټونه.

وروسته ناظم صاحب د ډوډۍ خونې ته بوتلو. په اوږده کتار یو په بل پسې ودرېدو. آشپز هرو دوو کسانو ته په یوه نکلي پتنوس کې یوه کاسه ښوروا، دوې ټوټې غوښه، دوې دانې وچه ډوډۍ، دوې دانې کیلې، ورکول. ډېره موده کېدله چې کیله مې نه وه خوړلې. وروستی ځل مې چې غوښه خوړلې وه، هغه مهال و چې نیکه مې سوی و. اکا سخوندر حلال کړی و او جنازې ته راغلو کسانو باندې یې وخوړله. ما په هغه ورځ غوښه وخوړه خو پر خوند یې پوه نه سوم.

تر ډوډۍ وروسته ولاړو چې اودسونه وکړو. د غولي په منځ کښې د اوبو لوی ډنډ و، دومره لوی چې موږ کم زیات دوه سوه کسه طلباو په یوه وار اودسونه پکښې وکړل. د ډنډ په شنو کاشیو کښې اوبه د اسمان په شان شنې ښکارېدې. اودسونه مو چې وکړل، حوض ته مخامخ لویه جامع ته ورننوتو، دوه چتونه یې لرل. ګردې ګنبده یې دومره لوړه وه چې که شل کسان هم یو د بل پر اوږو سپاره سوي وای لا به یې هم ګنبدې ته لاس نه وررسېده. ګنبده همدومره پراخه هم وه. ښکلي رنګه ګلان پرې رسم سوي وو. د ګنبدې په منځ کښې په لس دولس ګزه اوږده طلایي رنګه زنځیر پورې د څراغونو ګېډۍ ځوړنده وه چې دوی ورته قندیل ویل. څلور رکعته سنت مو وکړل، بیا د سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غالیو پر مصلی ګانو کېناستو چې امام صاحب فرض شروع کړي. په چت پورې ځړېدلې پکې چالانې وې، خوندوره یخه هوا یې راشړله. ما سر ورته پورته نیولی و. د هر صف له پاسه دو لس دانې پکې وې.

ملا امام صاحب په منبر کې ودرېد. محراب او منبر له یشمي مرمرو جوړ وو ، له پاسه یې د مرمرو پر بله ډبره کلمهٔ طیبه په تور رنګ حک سوې وه. امام صاحب چې تکبیرونه ویل، خواږه اواز به یې په لوړه ګنبده کې انګازې کولې.

په مدرسه کې یې سمه ډوډۍ راکوله. سهار یې ملایي راکوله، د شپې به یې کله پټاټې، کله سبزي او کله لوبیا یا دال پخول. په غرمه کې یې له غوښې او ښوروا سره مېوه هم راکوله. ما به څو ورځې د خپلې برخې مېوه سره یوځای کړه او چې کور ته به تلم، مور ته به مې وړله. په هره میاشت کښې به یو ځل کور ته تلم. د جیب خرڅ روپۍ چې په مدرسه کې یې راکولې، د هغې نیمایي به مې هم مور ته ورکوله. په مور پسې ډېر خپه کېدم؛ خو میاشت وروسته به هم چې کور ته تلم، بیا به هم د اکا او د تورې بلا چلند را سره نه و ښه. ما به چې مور ته د سبقانو کیسې کولې، د اکا ماینې به تر سترګو لاندې راته بدبد کتل. کله کله به یې طاقت نه کېده او ویل به یې چې: دا هسې خوشې خبرې دي، نر هغه دی چې پیسې وګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

خو مور به شاباسي راکوله. یوه جمعه چې کور ته ولاړم، د ادې تر چپې سترګې لاندې شنه لیکه تاوه وه. سترګه یې سره اوښتې او پړسېدلې وه. پوښتنه مې وکړه چې دا ولې؟

هغه موسکۍ سوه، ویې ویل: هېڅ نانیه! همدا سې مې سر راباندې وګرځېد. ولوېدمه.

ما وویل: دا نو څنګه چې بل ځای دې نه دی ژوبل، یوازې دې سترګه خوږ سوې ده؟

هغې وویل: نانیه، سترګه مې په درګاه پورې ولګېده.

زه پوه سوم چې خبره رانه پټوي. توره بلا همدا سې ناسته وه، له کوټې څخه بیخي نه وتله.

ما چې مور ته د جیب خرڅ پیسې ورکولې، هغې رانه وانه خیستې. ویې ویل: نور به چې راځې، پیسې به دې اکا ته ورکوې.

- ولې؟

- نانیه! زه به په پیسو باندې څه وکم؟ اکا دې د کور خرڅ راوړي، ما ته ډوډۍ راکوي، جامې راته کوي؛ نو ته دې پیسې هغه ته ورکوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا چې راغی ما ورسره د لاس روغبړ وکړ؛ خو لاس مې یې ښکل نه کړ. هغه ځو شېبې تریو تندی کښېناست؛ خو څنګه چې پیسې مې په لاس کښې ورکړې، د تندي ګونځې يې رنګې سوې.

په مدرسه کښې خوشاله وم. زه او عبدالهادي په سبقانو کښې تکړه وو. استادان رانه خوښ وو. عربي ژبه مو زده کړه. ورسره مو د صرف و نحو، بلاغت، منطق، ترجمه، تفسیر، فقه او حدیث کتابونه هم وکتل. هره جمعه به د مجاهدینو څو کسان زموږ مدرسې ته راتلل. دوی به په افغانستان کښې د مجاهدینو د مېړانې کیسې راته کولې. د جهاد فضیلت به يې بیاناوه. د شورویانو او خلقیانو ظلمونه به یې هم یادول چې څنګه جوماتونه په بمونو الوځوي، عالمان وژني، پر کلیو بمباری کوي، نه انسان پرېږدي، نه حیوان، ټول له یوې مخې قتلوي، قران شریفونه سوځوي، ان په لېټرینونو کښې یې اچوي.

زما وینه به په جوش راغله. زړه مې غوښت چې زه هم جهاد ته ولاړ سم؛ خو دوی به یوازې هغه طالب العلمان جهاد ته بیول چې زیرې به یې راغلې وې. ما به هره ورځ دعا کوله چې خدای دې ژر زما پر مخ ږیره راولي. په کال کښې به یې دوه ځله یوه یوه هفته نظامي درسونه هم راکول. د کلاشینکوف خلاصول او بېرته تړل مې زده کړي وو. د هفتې په پای کښې یې د ډزو میدان ته بېولو. دغه ځای ډېر لرې د غرونو په ډډه کښې و. له لرې به مو ولاړې تختې چې د انسان عکسونه ورباندې لګېدلي وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ويشتلې. وسله چې به مې په لاس کښې ونېوله، ډېر به خوشاله سوم. ځان راته د زمري غوندي مېړنی ښکارېده. اکا مې په دې هم بد ابسېده چې غټ سړی و ؛ خو جهاد ته نه ته. هغه د ښځو په شان و ، کرار يې په کور کښې اړولي وو. په کمپ کښې يې يو دوکانگی جوړ و. تورکی يې هم له ځان سره په دوکان کښې کښېناوه. د دين او د جهاد غم ورسره نه و ، بس د دنيا گټې ته يې سترگې نيولې وې، آخرت ځنې هېر و.

په مدرسه کښې مې څلورم کال و چې افغانستان ازاد سو. مجاهدين کامياب سول. اکا کډه بار کړه او کلي ته روان سو. زه او ادې هم هلمند ته ورسره ولاړو ؛ خو کلي خوند رانه کړ. هره خوا ړنگ کورونه، کند وکپرې لارې او شاړې ځمکې وې. په لاره کې د سړک په غاړو کې وران ټانکونه، سوځېدلي موټرونه، د اوسپنو غټې ټوټې او د غټو مرميو خالي نلۍ پرتې وې.

سهار وختي په تياره کې له کوټې راروان سوي وو ، کلي ته ماښام ورسېدو. کالي مو د گاونډي په کور کې کښته کړل. شپه مو هماغلته وکړه. زه، اکا او تورکی د کور له نارينه وو سره په بېټک کې ناست وو ، نور د ننه په سرای کې په بله کوټه کې وو. هغوی راته چرگ حلال کړی و ، خوندوره ښوروا يې پخه وه. سخت وږی وم، په لاره کې مو يوازې ابشېدلې هگۍ په ډوډۍ پورې خوړلې وې. همدا چې د ماخستن لمونځونه مو وکړل، خوب راغی.

د سهار تر لمانځه وروسته اکا وويل: راځه چې خپل کور درباندې ووينم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمورږ د کور بامونه نړېدلي وو، د ختو د بوالونه یې نیم روغ او نیم ړنګ وو. د کور په انګړ او شاوخوا کې یو زنګون وا ښه ولاړ وو او ځای ځای د بمونو غتې او وړې او سپنې پرتې وې. د څاه د بوالونه نړېدلي وو. په زړه کې یې ودرېدم، سر مې وروړاندې کړ. زما تر بوټ لاندې وړې ډبرې وښوېدې او په څاه کې ولوېدې؛ خو له اوبو سره د لګېدو رږغ یې رانه غی.

اکا راباندې رږغ وکړ: پام چې ونه لوېږې. لږ لرې ودرېږه.

د څاه دایره ارته سوې وه، په د بوالونو پورې یې ګڼ بوټي راشنه سوي وو. د کړکیو او درګاوو ځایونه وو؛ خو خپله کړکۍ او درګاوې یې ورکې وې.

په یوه کوټه ورننوتم، دوه درې چوغکې والوتې، ولاړې او د توت پر ونې کښېناستې. د کوټو په د بوالونو کې مارغانو ځالې جوړې کړې وې.

د کلي کارېزونه وچ وو. زمورږ د څاه په شان د کاریزونو د بوالونه هم نړېدلي وو.

یوه میاشت مې په کلي کښې تېره کړه. له اکا سره مې د کور په جوړولو کښې یو څه مرسته وکړه؛ خو ډېر کار مې نسو کولای، ژر ستړی کېدم.

زه چې هلته وم، زمورږ د کلي او د شاوخوا کلیو شپږ کسان پر ماینونو وختل. دوه یې شهیدان سول او د څلورو پښې غوڅې سوې. مالونه خو به هره ورځ پرې ختل. یو ځایګی هم امن نه و. سړي ته بیخي نه معلومېدل چې په کوم ځای کښې خطره سته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

او چېرته نسته. مياشت چې پوره سوه، نور مې ګوزاره نه کېده. بېرته له يوه کليوال سره کوټې ته ولاړم، مدرسې ته مې ځان ورساوه. د عبدالهادي دوی کور لا په کمپ کښې و. هغه به چې کور ته ته، کله کله به يې زه هم له ځان سره بېولم. دوی د کندهار وو. پلار يې ويل چې په کليو کښې لا ګوزاره کېږي؛ خو په ښار کښې نه. د وطن حالات سم نه رامالومېږي.

عبدالهادی مې نو د راز ملګری او پوخ انډيوال و. هر وخت به مې له هغه سره خواله کوله. هغه د اکا او تورکي دوی په هر څه خبر و. عبدالهادي خورا غيرتي ځوان و. په تقوا کښې يې هم جوړه نه وه. اکثره وخت به يې د تهجد لمونځونه کول، په دوو روژو کښې يې اعتکاف هم وکړ. همدا يې ارمان و چې فلسطين او مقبوضه کشمير دې ازاد سي.

دوه کاله نور مې هم سبقان وويل. په وطن کښې حالات خراب وو. د تنظيمونو تر منځ جنګ روان و. ما په دې دوو کلونو د کور کلي احوال نه درلود؛ خو يوه ورځ چا خبر راوړ چې مور دې ناجوړه ده، ته يې غوښتی يې.

پر سبا يې د کلي خوا ته وخوځېدم. همدا چې له بولدکه واوښتم، د ټوپکيانو ظلم شروع سو. چې ګورم هر يو ـ دوه ميله لرې، يو يو پاټک جوړ دی. پر ځينو پاټکونو د رباني، پر نورو د ګلبدين او پر يو نيم د نورو جهادي ليډرانو عکسونه مښتي وو؛ خو نور شيان يې سره ورته وو. په هر پاټک کښې لس دولس کسه ببر سري او يو دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغړ زني هلکان ناست، څوک مسخرې کوي، څوک غېږه باسي. د چا په لاس کښې تر لستوني لاندې کرک پټ دی، چا د کوځه ډبه سپي په غاړه کښې پـــړی تـــړلی، دې خوا ها خوا ته يې ځکوي او سات پرې تېروي. په هر پاټک کښې به يې موټر دراوه او له موټروان څخه به يې پيسې غوښتې. بيا به دعوې دنګلې وې. موټروان به زارۍ او رنګارنګي پلمې کولې:

ـکومندان صايب ! والله که يې لرم. موټر مې خراب سوی و. ټولې پيسې په موټر باندې ولاړې، ـ اوله پېره مې ده. والله که مې اوغانۍ لا ګټلې وي. د سپرليو کرايې مې په تيلو ورکړې، ـ صايبه له هغې خوا تش روان سوی يم.

خو دغو پلمو به په يو نيم ځای کښې کار وکړ. په نورو ځايو کښې به چې څو پورې يې پيسې نه وې ورکړې، قدم يې هم نه سو اخيستی. يو څو ځايه خو موټروان غريب څپېړې هم وخوړې. د کندهار ښار ته نژدې د بولدک دوراهي ته چې ورسېدو، د حکومت پاټکونه شروع سول. په اول پاټک کښې يې سخت تلاشي کړو. زما په جيب کښې د مدرسې کارت و. بس په همدې يې ونيولم چې ته د پاکستان جاسوس يې. ما چې هرڅه ورته وويل چې زه خو په مدرسه کښې سبقان وايم، د هغه خبره يوه وه. اخر موټروان څنګ ته کړم چې وه ليونيه دا څه لانجه دې راخيستې ده. ورکه، يو څو روپۍ ورکه چې خوشې دې کي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

پاټک والا مې جیب ورسره سم نیم کړ. په دویم پاټک کښې یې بیا زموږ موټر ودراوه. یوه ببر سري له خیرنو ویښتو سره خپل سر د موټر په کړکۍ ننه ایست، په لوړ اواز یې وویل: هغه مدرسې والا کوم یو دی؟

ما وویل: زه یم وروه ! خدمت ښییه.

له موټره یې کښته کړم. هماغه د اول پاټک کانې دلته هم راباندې وسوې. خو دا ځل یې جیبونه راته بیخي تش کړل. شپه مې په ښار کښې د عبدالهادي د یوه خپلوان کره وه. یو څه پیسې مې ځنې پور کړې. پر سبا یې د کلي په لور روان سوم. له کندهاره هاخوا هم خبره هماغه وه. هرځای پاټکونه او د لارویانو شکول. د سنګین تر دوراهي پورې په کانکریټي سړک کې ځای ځای کندې جوړې وې. موټروان وویل: «پخوا به مجاهدینو دلته ماینونه ښخول چې حکومتي موټرونه والوځوي؛ خو دا نه وه معلومه چې څوک پر برابرېږي. یو ځل د هرات په مسافرو ډک بس په ماین والوت، د ټانک ضد ماین به و، موټر یې لس ګزه هاخوا ته غوځار کړی و. د سړک په غاړه، د موټر پر ټوټو باندې د مړیو غوښ اندامونه پراته وو. هاغه لښتې وینې؟ هغه له وینو ډک شوی و.»

له دوراهي چې د سنګین خوا ته وګرځېدو، ډمبر ختم سو. په خامه سړک روان وو. د سړک په څنډو کې د ټانکونو او عسکري موټرو جنازې لا هم هماغسې پرتې وې؛ خو تر پخوا لغړې ښکارېدې. لکه ټپوسان چې د مړه ښاروي پر جسد برابر شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، غوښې يې خوړلې وي او هډوکي يې پرېښي وي. موټروان وويل: «کباړ والاوو هغه څه چې په اسانه غوڅېدای شول، وړي دي. په دې درنو او سپنو يې زور نه رسېږي که نه دا به يې هم بار کړي وو.»

لس نيمې بجې سنګين ته ورسېدو. غټ بازار په کې جوړ و. دوکاندارانو د خپلو دوکانونو مخې ته اوبه شيندلې وي. دلته د نورې لارې غوندې موټر دوړې نه بادولې. په ختېنو هوټلونو کې د سندرو ږغ اوچت و، دومره لوړ چې له سل ګزه لرې اورېدل کېده: «يار مې هندو زه مسلمان يم، د يار د پاره درمسال جارو کومه.»

ما سر وښوراوه، لاحول ولله مې وويل.

موټروان راته کړه: ولې، شريکه. دا خو عبيدالله جان دی. زبردسته خوږ ږغ يې دی. څومره ښې لنډۍ وايي.

ومې ويل: که خوږ دی که تريخ؛ خو ناروا دی.

موټروان لکه زما خبره يې چې بيخي نه وي اورېدلي، وويل: عجبه ځواني يې وه. ناځوانو په دښته کې وواژه.

- چا؟

- مجاهدينو. د خلقيانو اول که دويم کال و.

حيران شوم چې مجاهدينو يو وخت خلک د بدعت په خاطر واژه او اوس پخپله په غلاوو او ناروااوو لګيا دي. ظالمانو خپل جهاد يې پخپله برباد کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

غرمه د کجکي بازار ته ورسېدم. د هلمند سیند مې ولید چې لکه درونند سړی کرار روان و. پر سیند باندی د لرګیو زوړ پول د موټرانو د تېرېدو پر وخت، لکه د بوډا سړي اواز لړزېده او ګړېږده. باري موټر پرې نه سو تېرېدای. د پله په دې خوا کې یوه لاري ولاړه وه، پنډیان لګیا وو بار یې کوزاوه. څو نورو بیا په لاسي ګاډیو کښې شیان د پله پورې غاړې ته ایستل. دې خوا ته بیا بله لاري درېدلې وه، نورو پنډیانو بېرته بار له لاسي ګاډیو لاری ته خېژاوه. په بازار کې کورونه تر پخوا ډېر سوي وو. بازار هم نوکي لوی سوی و. دوه درېش دوکانونه خو ما وګټل. د بازار په منځ کښې د زمیندااورو اډې خوا ته روان وم چې چا راباندې رږغ وکړ: عبدالستاره !

شا ته مې وکتل. اکا و. هغه په کجکي بازار کښې د پرچون دوکان جوړ کړی و. بېرته ورسره وګرځېدم. له نانوایي څخه یې درې دانې ډوډې واخیستې، د نانوایي له څنګ سبزي فروشي نه یې نیم پاو مستې واخیستې. د دوکان مخې ته تورکي غېږه راکړه. اکا د مستو کڅوړه ورته ونیوه: هه، دروایې خله، شړومبې جوړې کړه.

د دوکان په غولي پر نیالیچې کېناستم. اکا مچ شړونی واخیست، د مالونو له سره یې دوړې وڅنډلې، ویې ویل: دا دوړې دې خدای ورکړې کړي، پوزې ته یې رسولی یم.

بیا یې یوه ټوټه ټوکر واخیست، په اوبو کې خیشت کړ، اوبه یې ونښتیځې او د ویټرین شیشې یې وربانډې پاکې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورکي دسترخوان وغوړاوه. د شرمبو ډکه کاسه یې په منځ کې او درې دانې ډوډۍ یې د دسترخوان په څنډه کې کېښودې. د پټاټو شکنه یې باندې کړې وه، ښه پرېمانه مرچک یې هم په کې اچولي وو. ډېره موده پسته مې د کور ډوډۍ خوړله، ډېر خوند یې راکړی و. د ماز دیگر لمونځونه مو وکړل. لمر لا جگ ولاړ و چې خلکو د دوکانونو په بندولو بنا وکړه. ما وویل: په کوټه کې خو دوکانونه ان تر ماختننه خلاص وي.

تورکي چې د دوکان له مخې یې شیان دوکان ته ننه ایستل، وویل: که لمر ډوب بېدو ته نژدې سي، بیا نه سو تلای. په لاره کې مو غله شکوي.

اکا د خپل او د بل دوکان تر منځ له نرۍ لارې خپل موټرسیکل راوایست. ما و تورکي د دوکان لرگینه درگاه بنده کړه. اکا موټرسیکل چالان کړ. تورکی د اکا شا ته کېناست او زه ورپسې.

لا نه وو خوځېدلي چې چا رږغ وکړ: یو کس مو ما سره شئ، زه یوازې یم. دا ځوان خو مې ونه پېژاند.

اکا وویل: وراره مې دی. له کوټې راغلی. تورکیه ! ورشه لالا سره کېنه.

له بازاره ووتو، په دښته کې د قبلې خوا ته روان شوو. نژدې ماښام کاریز ښار ته ورسېدو. کور مو بدل سوی و. د تېر ځل په شان اوس وانښه ورنه نه و چاپېر. دېوالونه کاه گل وو. لویه کانتینري درگاه په کښې لگېدلې وه. د درگاه په خوله کې لوی بېټک ودان و. د سرای په منځ کښې یوه دوکانچه جوړه وه چې شین چمن پکښې ولاړ و. مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ته یې د شبۍ د ګلانو پتی و. د شبیو بوی ان د سرای په درګاه کښې د سړي په سپږمو لګېده. یوازې زموږ نه، د ټول کلي کورونه سم شوي وو.

یوه هفته مې په کلي کښې تېره کړه. هلته هم وضع چندانې ښه نه وه. د حزب او حرکت د قومندانانو تر منځ اخ و ډب روان و. زموږ د کلي قومندان په حرکت کښې و. هغه د اکا انډیوال و. زما له راتګه چې خبر سو، یوه شپه یې له اکا سره میلمه کړم. د مېلمنو لویه کوټه یې په ټوپکوالو ډکه وه. د کوټې په بر سر کښې قومندان پښې غځولې وې. په څنګ کښې یې د پنځه لس- شپاړس کالو یو تک سپین لغړ زنی هلک ناست و. هغوی به یو د بل په غوږ کښې سره پسېدل او بیا به یې خندل. قومندان به له خندا سره د هلک پر ورنونو ګوتې ټینګولې.

ډوډۍ چې خلاصه سوه، د ماخستن لمونځونه مو په جمع سره وکړل. وروسته هغه سپین هلک له څو نورو کسانو سره ووت. څو شېبې وروسته په سره کمیس کښې یوه نجلۍ کوټې ته را ننوته. اوږده ویښته یې تر ملا پورې خوشې کړي وو، شونډې او غومبري یې سره کړي وو، سترګې یې تورې کړې او پر تندي باندې یې شین خال وهلی و. ورسره یو سړی دوتار په لاس او بل ډول پر غاړه هم را ننوتل. اکا په غوږ کښې راته وویل: وه هلکه ګوره چې څه ونه وایې. قومندان صایب دغه بنډار ستا لپاره جوړ کړی.

زما بیخي باور نه کېده چې زموږ په کلي کښې دې داسې بې شرمه نجلۍ پیدا سي. چې ښه مې په ځیر ورته وکتل، هماغه لغړ زنی هلک و، ځان یې د نجونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ جوړ کړی و. ساز شروع او هلک میدان ته سو. عجیبه چمونه یې کول. تاو راتاو به سو. تیونه به یې وښورول. ساز به تېز سو او دی به هم ورسره تېز وڅرخېد، بیا د ساز له درېدو سره د یوه ټوپکوال مخې ته کښېناست. هغه به له جیبه شنه لوټونه راوکښل، د هلک پر سر به یې تاو کړل او هوا ته به یې وشیندل. ما اول ورته په حیرانۍ سره کتل؛ خو وروسته مې ورنه کرکه سوه. اکا ته مې وویل: زه ستړی یم، ځم بید بړم.

سبا ماښام له تورکي سره د کلي جومات ته تلم. هغه پر لاره راته وویل: «دلته هر قومندان همداسې هلکان لري. یوه شپه دلته بندار، بله شپه هلته. تر نیمې شپې پورې ساز ته ناست وي بیا سهار لمانځه ته نه سي پاڅېدلی. ان غرمه نژدې وي چې راپاڅي او ناولي مخونه خپلو کورونو خوا ته ورسي. بیا د جمعې په لمانځه کې په اول صف کې همدوی وي.»

لمونځ چې مو وکړ، ملا امام موعظه شروع کړه. د جهاد په باب یې څو ایتونه تلاوت کړل. بیا یې څو حدیثونه هم بیان کړل، ویې ویل چې د حزب اسلامي د یوه کس وژل، د شورویانو د دریو تنو د وژلو اجر لري؛ ځکه چې حزبیان کافران دي.

هغه ډېرې خبرې وکړې. ټول غلي ناست وو.

ما وویل: ملا صاحب حزبیان خو زموږ ستاسې مجاهد برادران دي. پر مسلمان باندې د کفر فتوا ښه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

هغه راته نبغ وکتل. تورکي مې لاس ټينګ کړ چې غلی سه. ملا وويل: هغوی باغيان دي. د اسلامي حکومت امر نه مني. د اولوالامر نه يې بغاوت کړی. *عطيو الله و عطيو رسول و من الامر منکم*. د باغيانو وژل روا دي.

ما نور څه ونه ويل. چې راووتو تورکي راته کيسه وکړه چې: «د حزب ملايان هم حرکت والا کافران بولي. دواړه وايي چې د بلې ډلې وژل روا دي.»

عجيبه خبرې مې اورېدلې. پلانکي قومندان د پلاني لور په زوره وکړه. بل قومندان د شپې د يوه سړي کور ته ورولوېد ، د هغه ښايسته زوی يې په زوره بوت. اکثرو خلکو به خپل تنکي زامن چې يو څه ښکلي به وو ، د نجونو په شان په پرده کښې ساتل. ځينو خو خپل زامن، تر هغو چې ږيرې يې کېدې، د خپلو هغو خپلوانو کره استول چې کورونه به يې د دوی تر کورونو يو څه امن وو. په دې يوه هفته کښې مې داسې شيان وليدل او واورېدل چې کلی کور راباندې وغمېدل. ادې هم لکه چې په ما پسې مريضه سوې وه ، زما په ورتګ رکه روغه سوه. ډېر مې ورته وويل چې د کوټې ډاکترانو ته به دې بوځم. ويې ويل چې يه اوس ښه يمه.

بېرته کوټې ته لاړم. سبقانو ته مې چندانې زړه نه کېده. هر وخت به په دې چورت کې وم چې ولې زموږ مجاهدينو د خدای او رسول لاره پرې ايښې ده. ولې يې ځانونه په ګناهونو ککړ کړي دي. يو څو مياشتې چې تېرې سوې، د طالبانو تحريک جوړ سو. زموږ د مدرسې ځينې طالبان هم په تحريک کښې وو. هغوی راته کيسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې چې څنګه یې د لارو د غلو پاټکان لرې کړې دي. له قومندانانو څخه یې وسلې راټولې کړې او په کندهار کښې یې شریعت جاري کړی. د هلکانو ګډول، سروډ، د کرکانو او د سپیو جنګول، قمار، ټول غیر شرعي کارونه یې بند کړي دي. زه څو واري ورغلم چې ما هم جهاد ته ولېږي چې مفسد ټوپکیان له وطنه وشړم؛ خو مشرانو ویل چې ستا ډېره لا نه ده غټه سوې. ما به تر هر اوداسه وروسته په هېنداره کښې د خپلې ږیرې نوي راوتلي نري تارونه په خوند سره کتل. زړه مې غوښت چې ږیره مې ژر ګڼه سي، اوږده سي او مخ مې پټ کړي چې زه هم جهاد ته ولاړ سم او هغه بې شرمۍ ختمې کړم چې په خپل کلي کښې مې لیدلې وې.

هره ورځ به د طالبانو د فتوحاتو نوي خبرونه راتلل. ماشالله د زمریانو غونډې جنګېدل. لکه د رسول اکرم په وخت کې به چې ملایکو د مجاهدینو مرستې ورتلل، هماغسې له طالبانو سره هم اللهي نصرت مل و. هر چېرته به چې ولاړل، خلکو به ورته ډوډۍ کوله. خلک خوشحاله وو چې د غلو او مفسدو ټوپکیانو له شره خلاصېدل. طالبانو په څلورو میاشتو کې کندهار، هلمند، روزګان، زابل، میدان او غزنی فتح کړل، د خوست او پکتیا مشرانو په خپله ورپسې ورغلل چې راځئ. څومره به خوشحالېدم چې دا خبرونه مې اورېدل.

دوه کاله مې بې غمه خپل سبقان وویل چې کابل هم فتح سو او اسلامي امارت قایم سو. زموږ د مدرسې ډېر طالب العلمان د تحریک اندیوالان وو. هر چا به چې د مولوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

نعماني صاحب خبرې واورېدې، خامخا به جهاد ته تلل. مولوي سميع الحق نعماني صاحب زموږ استاد و، پر ما او عبدالهادي ډېر مهربان و. هغه پر ګردو مهربان و. زبردست عالم و. په تقرير کښې بيخي بې جوړه. موږ به اکثره وخت د ماز ديګر او ماښام د لمونځونو تر منځ په هغه راټولېدو، د هغه خبرو ته به مو غوږ نيوه. نعماني صاحب پخوا د پنجاب په يوه لويه مدرسه کښې مدرس پاتې سوی و؛ خو اوس راغلی و چې افغان طالب العلمانو ته تدريس وکړي.

هغه ويل: افغانان ډېر غيرتي خلق دي؛ د همدې د پاره خو ما د پنجاب لويه مدرسه پرېښوده، دلته کوټې ته رالم چې د افغان بچو له خدمت اوکم.

هم د هغه خبرو راته خوند راکاوه او هم يې لهجه. مولوي صاحب د سوات و. د ((نسته)) پر ځای به يې ((نيشتې)) ويل. دا يې عادت و چې د خبرو پر مهال په خپله ګڼه مې ږيرې کښې يو ځل ښۍ او بيا چپه خوا ګوتې تېرې کړي. ما نېغ ورته نه سو کتلای. شنې سترګې يې خورا اثرناکې وې. سپين پراخ تندي او سره او سپين غومبرو ته به يې چې هر چا وکتل، ويل به يې چې مولوي صاحب نوراني سړی دی. نورو استادانو بحث ورسره نه سو کولای. دی په استدلال او په خبرو کښې بې ساری و. د هغه کالي او دستار مې هېڅ کله خيرن نه وو ليدلي. غير له سپين رنګه يې بل رنګ کالي نه اغوستل. يو خوږ عطر به يې هر وخت استعمالاوه چې بوی يې د سنځلو د ګلو په څېر نرم و. ځينو نورو استادانو به هم عطرونه استعمالول؛ خو د هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونو تېز بوی درلود او د سړي نفس يې ورتنګاوه. پر ما او عبدالهادي د نعماني صاحب خاص نظر و. کله کله به يې موږ ته اوراد او وظيفې راکولې. موږ دواړو به هم د هغه درسونه په دقت زده کول.

په دې دوو کلونو کښې افغانستان ته تګ راتګ زيات سوی و. په مياشت کښې به خامخا يو چا د کلي حال رارساوه. د طالبانو درېيم کال لا نه و شروع چې يوه کليوال خبر راکړ چې د مور ناروغي زياته سوې ده. بيا کلي ته ولاړم. دا ځل چې له سرحده واوښتم. د سرحدي پاټک پر سر د طالبانو سپين بيرغ رپېده. د پخوانو پاټکيانو غلا او شکول مې راياد سول چې پر خلکو به يې څومره ظلمونه کول؛ خو دا ځل چې تلاشۍ ته يې ودرولو ، يو توري لنګوټې والا ځوان موټر ته راوخوت. د سنت په طريقه يې ښه پوره سلام واچاوه: «*السلام عليکم و رحمة الله و برکاته*» بيا يې وويل: ستړي مه سئ، پر لاره خو به مو څه تکليف نه وي ليدلی؟ تر تلاشۍ وروسته يې ښه په عزت رخصت کړو.

دې کارنو داسې خوند راکړی و چې ښوا که مې په لوړ ږغ وويل، دوا دې سه ملا عمر صاحب له دې اسلامي امارت سره. له بولدکه تر کجکي پورې مې بل پاټک ونه ليد ؛ خو لاره هماغسې خرابه وه.

په کندهار کې مو يو کليوال راسره ملګری سو ، هغه د اکا انډيوال و. د کلي کيسه يې وکړه چې جنګ جګړې يو مخ ورکې سوې دي. بدعتونه او ناروا وې ختمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دي. مفسد جهادي قوماندانان ګرده تښتېدلي دي او په کلي کې شريعت جاري دی. کجکي کلي ته چې ورسېدو ، کليوال راته وويل: راځه چې همدلته کښته سو. له سينده چې پورې ووځو ، بيا کلي ته دومره لاره نه پاتېږي. ها خوا ته بيا موټر پيدا کېږي چې تر کلي په کښې لاړ سو.

سيند ته نژدې کښته سو. د هلمند سيند مې دا سې له نژدې نه و ليدلی. تېر ځل چې د کجکي په بازار ولاړم، د پله له سره مې سيند ليدلی و؛ خو اوس يې په څنډه کې ګرځېدم. سل يو نيم سل ګزه سورور سيند ، له هغې غاړې تر دې غاړې پورې يو ټينګ کېبل دوه - دوه نيم ګزه غځېدلی و. د يوه بس په اندازه او سپنيزه بېړۍ له پورې غاړې راروانه سوه. شل – دېرش کسان په کښې ناست وو. حيران وم چې دا څنګه چلېږي. چې نوکي رانژدې سوه، ومې ليدل چې جاله وان په غبرګو لاسونو کېبل ټينګ نيسي او مخې ته زور کوي، ورسره بېړۍ مختـه خوځېږي. چې ښـه رانـژدې سوه رانښکاره سول چې د بېړۍ په منځ کې يوه لوړه مټه ولاړه ده او د مټې پر سر کړۍ. کېبل د کړۍ په منځ کې تېره سوې وه. جاله وان چې د کړۍ له دې خوا نه کېبل ټينګاوه، کړۍ په کېبل باندې ښوېېدله او بېړۍ يې مخې ته راښکوله. د سيند په غاړه کې د ماهيانو مړ بوی لګېده. ځوانو هلکانو د کبانو سطلونه په لاسونو کې نارې وهلې، تازه ماهيان، تازه ماهيان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرۍ د لرګیو تختو سره چې د سیند په غاړه کې لکه هوايي پل لګېدلې وې، ودرېده. خلک ورنه کښته سول او موږ وروختو. دا مې اول ځل و چې په ببرۍ سپرېدم. وبرېدم. د ببرۍ او سپنې نرۍ وې. تل یې په څو ځایونو کې درزونه لرل. ببرۍ چې حرکت وکړ، له درزونو څخه یې اوبه راپورته سوې او وار په وار سره زیاتېدې. پښې مې د ببرۍ په تل کې د اوسپنیز چوکاټ پر سر کېښودې چې بوټونه مې لانده نه سي. جاله وان ته مې وویل: بابا، چې ډوب مو نه کې.

وموسېد: په توکل د خدای به دې صحیح سلامت پورې باسم.

د اوبو څپو به ببرۍ کښته خوا پورې واهه؛ خو جاله وان به کېبل ټینګ کړ او ببرۍ به یې ببرته سیده کړه. هم وبرېدم او هم یې خوند راکړی و.

له ببرۍ چې کښته سو، یو یو لس زریز نوټ مو جاله وان ته ورکړ.

لمر نبغ ولاړ و چې کور ته ورسېدم. ادې خورا ډنګره او بې سېکه سوې وه. رنګ یې داسې الوتی و لکه ټوکر چې ډېره موده دې لمر ته غوړولای وي. ما ته یې همدومره وویل چې زنانه تکلیف لري. د سیمې پر ډاکترانو او اخوندزاده ګانو ګرځېدلې وه؛ خو علاج یې نه و سوی. چا ورته ویلي وو چې اپرېشن غواړي.

بېګاه مې اکا ته وویل چې ادې به کوټې ته بوځم.

هغه وویل: دومره پیسې به له کومه کې، پر اپرېشن خو ډېرې پیسې لګېږي.

- یو څه به ته راکې، څه به زه په کوټه کښې پورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

- زه خو اوغانۍ لا وللّٰه که لرم.

چورت مې خراب سو. بله ورځ مې د پلار د اکا زوی ته کیسه وکړه. هغه وویل چې وروره له اکا څخه دې خپل حق وغواړه. دا دومره کلونه چې دې ځمکه ورته پرېښې وه، لږه گټه خو یې نه ده کړې. پوهېږې چې هر کال څومره تریاک کوي؟ یاره لس منه خو یې دا سږ کال تول کړي.

د هغه خبره راته لکه د اختر زېری و. بیگاه مې اکا ته د حق خبره وکړه.

هغه راته وموسېد، ویې ویل: وراره گله دومره سبقان دې وویل؛ خو لکه چې ملا نه سوې.

تورکي کټ کټ وخندل. د هغه د مور تور غومبري هم سره وخوځېدل، خوله یې جینگه سوه، ژېړ مردار غاښونه یې راښکاره سول.

ما تندی ورته تریو کړ. تورکي او تورې بلا ته مې وکتل. اکا ته مې وویل: په دې کښې نو د سبقانو څه کار دی. خپل حق مې دی.

هغه ولاړ سو. څادر یې وغوړاوه. ویې ویل: ته لا کوچنی یې، پر دې خبرو دې سر نه خلاصېږي. ما سره دې حق نسته. که نې منې ورسه له حاجي مولوي څخه پوښتنه وکه. دا ته او دا شریعت.

بې له دې چې زما ځواب واوري، ژر یې لمانځه ته نیت وکړ.

ما وویل: که لوی یم، که کوچنی، خپل حق درنه غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار د حاجي مولوي صاحب کور ته ولاړم. هغه زموږ د کلي ملا امام و. کيسه چې مې ورته وکړه، هغه را څخه پوښتنه وکړه: ستا پلار څه مهال شهيد سو؟

- زما نه ياد يږي، ما بيخي ليدلی نه دی.

- نيکه دې څه وخت مړ سو؟

- د اتو - نهو کالونو به وم چې نيکه مړ سو.

- مطلب دا چې پلار دې تر خپل پلار د مخه مړ سوی؟

ما سر وښوراوه: هو کې.

هغه په پسته ژبه وويل: ملا صاحب! اکا دې ريښتيا وايي. ستا حق نه کيږي.

- ولې؟

- بس همدا د ميراث حکم دی. که زوی تر خپل پلار مخکې ومري، ميراث نه ورته رسيږي.

له کلي مې تمه وخته، توکل مې پر خدای وکړ. بله ورځ مې مور کوټې ته بوتله. کمپ ته ورغلو د عبدالهادي دوی په کور کښې مو واړول. د هغه مور زما له ادې سره ډاکتر ته ولاړه. دوه زره کلداري خو پر هغه ورځ په ټستونو ولګيدې. ډاکتر وويل چې پنځلس زره روپۍ يې د اپرېشن خرچه کيږي. دنيا راباندې غمبدلې وه. نه پوهېدم چې څه وکړم. مدرسې ته ولاړم. ماښام نژدې و. اودس مې وکړ. د مولوي نعماني صاحب ږغ مې واورېد: عبدالستاره په خيرونه. کله رالې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

زه ولاړ سوم. د هغه لاس مې په غبرګو لاسو ونیو او ښکل مې کړ.

هغه تر مټ ونیوم، ویې ویل: رازه ! مانزه ته لا وخت شتې سو منته به ګپ شپ سره ولګوو.

ورسره رهي سوم. مولوي صاحب وویل: هلکه سه چل دې؟ ولې خفه یې؟

- نه یم خپه.

- بچیه ما درته کتل، خې خپه دې پینزه واري وویزه. که خفه نه وې؛ نو ولې به دې دا سې کول هه؟ وایه سه چل دې؟

ما ورته د مور د مریضۍ کیسه وکړه. هغه راته څو اوراد راوښوول چې دا تر هغې پورې تکراروه چې زړه دې مطمین سي. خدای مهربان دی هر څه به اسانه سي.

سبا سهار تر لمانځه وروسته زه په ذکر لګیا وم چې نعماني صاحب راغی. بیا یې تر مټ ونیوم او له ځان سره یې رهي کړم. په یوه ګوښه ځای کښې یې شل زره کلداري په لاس کې راکړې، ویې ویل: شا به دا واله، د مور بي بي علاج دې پې وکه.

- دومره پیسې به بیا زه له کومه پیدا کم چې ببرته یې درکم؟

- خدای لوی ذات دې. یو سبب به درله وکي. او که وم نه شو؛ نو ما دربخلي. بس په مانزه کې راله دعا ګانې کوه، همدا مې بس دي.

د مور اپریشن وسو. هغه جوړه سوه. تر اپریشن وروسته یوه هفته نوره هم د عبدالهادي دوی په کور کښې پاته سوو. د ادې د اپرېشن ټکونه چې یې واخیستل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي ته ولاړو. دا ځل مې يوه شپه وکړه. پر سبا يې بېرته رهي سوم. زړه مې غوښتل چې ژر مولوي صاحب وګورم. اوس نو هغه تر هر چا راته ډېر خپل ښکارېده. د هغه احسان غوټ مات کړی وم.

څه موده پس ته مې له نعماني صاحب څخه پوښتنه وکړه چې دومره ډېرې پيسې يې څنګه راکړې او له کومه يې کړې؟

هغه وويل: د الله تعالی دربار ډېر لوی دی. چې سه ورنه وغواړې درکوي يې؛ خو چې په اخلاص سره يې وغواړې. هماغه اوراد چې مې تا ته خودلي وو، پخپله مې هم ورد کول. بس الله راسره مدد وکو. که نه تا له خو پته شته چې زما دومره تنخواه نيشتې.

د هغه خبرو راته شک پيدا کړ چې دی ولي نه وي. راياد مې سول چې يو مازديګر ډېر خپه وم، له يوه انډيوال څخه مې نسوار واخيست. ماښام نعماني صاحب په غور کښې راته وويل: بچيه په نسوارو غم نه غلطيګي. د خدای ذکر وکه چې زړه له دې سکون رايشي.

زه هېڅ نه وم ليدلی چې نسوار مې واچاوه؛ نو مولوي صاحب څنګه خبر سو؟ دا خبره مې له عبدالهادي سره شريکه کړه.

هغه هم راته خپله همداسې يوه کيسه وکړه، ويې ويل: يوه شپه احتلام سوی وم. نيمه شپه پاڅېدم. حمام ته ولاړم. بايلر نه ولګېدلی. ما وې که اوس بايلر ولګوم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ځو چې اوبه تودېږي، نور طالبان به راوېښ سي، بیا به راباندې پوه سي؛ نو په یخو اوبو باندې مې غسل وکړ. زه هم هېڅ‌چا نه وم لیدلی؛ خو سهار مولوي صاحب راته وویل: بچیه په شرع کې څه شرم. یخو اوبو سره مه لامبه چې بیمار نه شې.

له ځینو نورو هلکانو مو هم ورته کیسې اورېدلې وې. په زړه کښې مې د هغه مینه ورځ تر بلې زیاتېدله. زه او عبدالهادي به چې یوازې سو؛ نو د ده پر صفاتو به مو خبرې کولې. عبدالهادي هم هغه ته ډېر احترام درلود.

یوه ورځ زموږ د مدرسې یو طالب العلم شهید سوی و. هغه د کوټې و خو په افغانستان کښې یې جهاد کاوه، په مزار شریف کې چا ویشتلی و. د هغه جنازه یې چې راوړه، موږ ورته ژړل. د نیکه تر مرګ وروسته دا اول ځل و چې جنازه مې لیده. د هغه مخ مې ولید. تک سپین، ان شونډې یې هم سپینې وې. ما ګومان کاوه چې هغه بیده دی. زړه ته مې نه لوېده چې مړ به وي. کفن یې د ټټر په حصه کښې په وینو سور و. ما اورېدلي و چې د شهید وینه نه درېږي. سخته مې خوا بده وه. د ګردو اندیوالانو له سترګو اوښکې روانې وې.

نعماني صاحب راغی. جنازه مو د دوی کلي ته یوړه. د جنازې لمونځ مو په نعماني صاحب پسې وکړ. شهید مو دفن کړ. مولوي صاحب موعظه وکړه. د هغه خبرې مې هېڅ نه هېرېږي. ویل یې: ما اولیدل چې بعضي طلبا جاړي. ما هم وجړل؛ خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهید د پاره مې نه دي جړلي. ما د زان د پاره وجړل چې الله پاک ولې زه شهید نه کړم. د شهادت دغه غټه درجه يې ولې ما له رانه کړه.

هغه د دستار په شف باندې خپلې اوښکې پاکې کړې. ږغ يې ژړغونی و. ويې ويل: د اعلای کلمة الله په لاره چې سوک شهید کيږي، هغه مړ نه دی، هغه جوندی دی. که تاسو وپوېږئ چې هغه اوس سومره خوشاله دی؛ نو ټول به د خدای نه شهادت وغواړئ. اوس به ملايکو د هغه په قبر کې جنت له کړکۍ جوړ کړې وي. هغه به د جنت تماشه کوي او د الله شکرانه به ادا کوي چې دغه مقام يې ورله ورکړی. د ده په شهادت مه خپه کېږئ. دا د اویا تنو شفاعت کولای شي. دا به د اقاربو او علماوو او طالب العمانو شفاعت وکي او خدای به يې د ده په شفاعت جنت له بوزي.

استاد د صحابه وو د جهاد کيسې وکړې چې څنګه به يې په اسلامي جذبه پر کفارو حملې کولې، په هره غزوه کښې به څومره ملايکو د مجاهدينو مرستې ته راتلل. په دعا کښې يې په وار وار ويل: يا الله ما له شهادت راکه. یا الله چې په بستر کې د بې غیرتۍ مرګ راله رانه کې.

ما او عبدالهادي به هروخت مولوی صاحب ته زاری کولې چې جهاد ته مو ولېږي؛ خو ده به ويل چې وخت به يې راسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

وختونه ګړندي تېرېدل. طالبانو ټول ځایونو فتح کړي وو، خلکو ویل په شمال کې یو څو کلي د شر و فساد په ولکه کې ده نور ټول وطن کې د طالبانو امارت قایم دی. یوه ورځ نعماني صاحب راغی، ویې ویل: مبارک مو شه.

ګردو ورته حیران وکتل. ده وویل: د اسلام فدایانو احمدشاه مسعود دوزخ له ولېږل.

دا اول ځل و چې د فدایي کلمه مې واورېدله. استاده وویل چې فدایي هغه څوک دی چې د الله او اسلام په لاره کې سر قربانوي. ځان مرګ ته ورکوي خو د الله دین له مرګه بچ کوي.

میاشت به تېره وه که به نه وه چې د امریکې جنګ شروع سو. په مدرسه کې مو خورا زیات طالب العلمان راټول سوي وو چې کفارو مقابلې ته ورسي. نعماني صاحب دا ځل مور ته هم اجازه راکړه چې جهاد ته ورسو. مور ورغلو؛ خو طالبانو د کندهار په قول اردو کښې تم کړو. مشرانو راته وویل چې تاسې نابلده یاست، همدلته پاتې سئ. درې هفتې په کندهار کښې پاتې سو؛ خو دوې شپې مو هم په یوه ځایګي کښې تېرې نه کړې. هره شپه به مو ځای بدلاوه چې د امریکایانو له بمبارۍ بچ سو. هماغه کور چې برابې به مو شپه په کښې تېره کړې وه، پر سبا یې ویشتل کېده. حیران وو چې دا څه رقم سترګې لري چې مور د ځمکې لاندې هم لیدلای سي. زمور ډېر اندېوالان همدا سې په بمباریو شهیدان سول. مورنو ارمان کاوه چې یو ځل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

امریکایانو پر ځمکه په لاس راسي، بیا به ورسره ګورو. اخر ټول و تښتېدل. هر څوک په خپله مخه ولاړل. زه هم کلي ته ولاړم.

په کلي کښې خورا ګډوډي جوړه وه. د طالبانو مشران تښتېدلي وو. بیا هماغه حرکتیان په ولسوالۍ کښې د یره وو؛ خو دا ځل د حزب اسلامي قومندانان نه وو چې ورسره د غرې ووهي. د حزب قومندانان ټول له طالبانو سره ولاړ وو چې اوس فراره سوي وو. د حرکت قومندانانو نوې کانې پیل کړې وې. د خلکو موټران به یې په زوره بیول چې دا موټر طالبانو درکړی. ان د خلکو ټېکټران او موټرګاټان (موټرسیکلونه) یې هم ولجه کول. زموږ د کلي له یوه سړي یې غویان هم بیولي وو. هر قومندان ځان ته بندیخانه درلوده، هر څوک یې چې بد ابسېدل، پکښې وابه یې چول. زیات کسان یې په ډېرو ډبولو معیوبان کړل. ډېر خلک یې بې پوښتنې، بې محکمې شهیدان کړل. په هېڅ شي یې صرفه نه کوله. څوک نه وو چې پوښتنه وکړي. په دې څو کلونو چې زه کلي ته نه وم تللی، ډېر شیان بدل سوي وو. کاریزونه اکثره وچ سوي وو. ډېرو کسانو خپل د انارو او انګورو باغونه نړولي وو چې ترياک پکښې وکري. د اوبو لپاره یې برمې وهلې وې. دوی ورته بورۍ ویله. څو ورځې چې تېرې سوې، بیا د هلکانو ګډول او د کرکانو ساتل او جنګول پیل سول.

په کلي کښې یوازې په دې باندې خوښ وم چې له مور سره وم. که نه خو هره ورځ یې راباندې کال تېرېده. د خلکو ناروا وې او بدعتونه د زغملو نه وو. نور خو لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

پرېږده چې د تورې بلا پیغورونو بیخي په تنګ کړی وم. یوه ورځ چې کورته ورغلم، زما له ادې سره یې هسې کیسه پیل کړه: ها د شیرینو په زوی خبره سوې؟

مور مې وویل: نه څه پېښ سوي دي؟

په ملنډو یې وویل: نور نو څه وسي؟ مدرسې ته تللی و چې مولوی ځنې جوړ سي؛ خو اوس لنډغر ګرځي. د یوې اوغانۍ پیدا م نه لري.

مور مې غلې وه.

هغې بیا وویل: د طالبانو هغه امربالمعروف والا نه و چې د کرکانو په سر یې د تورکي وریښتان خرییلي وو ، هغه چاروا کو نیولی. تورکی وایي مام زړه وربانديې یخ کړ. ښه مې وډباوه.

بیا یې کټ کټ وخندل.

هغه پوهېدله چې د غه کیسې پر ما بدې لګېږي؛ خو له کسته به یې هر وخت همدا سې کیسې کولې. ته وا دا به د بي بي سي راډیو وه. له هرځایه، له هرڅه خبره وه. په کور کښې د هغې له لاسه وخت راباندې نه تېرېده او د باندې د خلکو چلند راباندې غمېده.

د ژمي دوې میاشتې چې تېرې سوې، د پوجیو (للون) وخت راورسېد. تریاک دې ورک سي له دومره خوارۍ سره. پوجي نو دا سې کېږي چې د تریاکو د بوټو له منځه نور وانښه للون کېږي. چېرته چې د تریاکو بوټي ګڼ وي، کوچني او کمزوري دا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښل کېږي او غټان يې پرېښوول کېږي. له هغه وخته چې د ترياکو بوټي د ګوټې د يوه بند په برابر سي، تر څو چې له لوېشته اوړي، پنځه- شپږ واري پوجي کېږي. پوجيګر د سهار تر لمانځه وروسته پر دوو پښو ورته کښېني، ان تر غرمې پورې همدا سې اخته وي. بيا چې د غرمې ډوډۍ يې وخوړه بېد بږي، پر دريو بجو را کښېني. تر چايو او د ماسپښين تر لمانځه وروسته بيا تر ماښامه کار کوي. ياره خلک خپل اولاد دومره نه نازوي، څومره چې ترياک نازوي. په يو حساب خو دوی هم نه دي ملامت. که نور هر څه وکړي، د واټرپمپ د تېلو پيسې نه باسي. يوازې ترياک دي چې د دوی ګوزاره پرې جوړه ده. د پوجيو په موسم کښې ګرده خلک خپل زامن له مکتبو څخه اوباسي او پوجي ورباندې کوي. استادان هم ورته خوشاله وي، دوی هم بېغمه پر خپلو ځمکو کار کوي.

اکا مې هم خپله ځمکه کرلې وه او هم يې د بل سړي ځمکه په نيمايي نيولې وه. هغه سړي بوړۍ نه درلوده. اکا به له خپلې بوړۍ د هغه ځمکه اوبوله. د تېلو او موبلينو پيسې، تخم، کود هرڅه يې په نيمايي سره پرې کول او د ترياکو حاصل به هم نيم يوه او نيم بل اخيسته. اکا پخپله په کجکي بازار کښې خپل دوکان ته ته، تورکی يې هم بېوه؛ نو ماته يې وويل چې پر پوجيګرو وګرځم او د چايو او ډوډۍ غم يې وکړم. د پوجيو له غمه چې خلاص سو، د نېش وهلو وار راورسېد. دا نو د ثور د منځ شپې وې. ګرمۍ بيخي بلا کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

وروستی نښ چې خلاص سو، یو دوې هفتې وروسته د نښ وهلو وار راورسېد. دا کار تر پوجیو هم سخت و. په مدرسه کې چې موږ ته یې نظامي ټرینینګ راکاوه، یو رقم یې داسې و چې وسلې به مو په غاړه کې اچولې وي، په یوه لاس به مو د مېل له لرګین پوښه نیولی او بل لاس به پر ماشه ایښی و، د نورو انډیوالانو سره به ځنګه په ځنګ په یوه صف کې مخ ته روان وو او د غره په ډډه کې ایښې تختې به مو ویشتلې. دلته په پټیو کې نښګر هماغسې تلل خو د وسلې پر ځای یې په لاسونو کې نښونه وو. اته، نهه کسه نښګر به سره خوا په خوا ودرېدل او د پټي له یوه سره به یې تر بل سره په تلو تلو کښې د تریاکو پر غوزو نښونه وهل. د نښ او سپنیز کوچنیو غاښونو به د تریاک د غوزو په ډډو کې ځلور پنځه موازي کرښې وایستې. شپه چې به تېره سوه، پر سبا یې بیا د همدې تریاکو شېدې په تریاکیو کښې راټولولې. د تریاکو شیدې لکه موم ټینګې او په رنګ کې نسواري وي. د غوزې له هر نښه د یوې یا دوو چټو په اندازه شیده راټوکېږي. تریاکۍ د کجکي پښان (اهنګران) جوړوي، دا کاشوغ ډوله او سپنیزې آلې دي چې یوه شونډه یې مقعره ده او د تریاکو د غوزې له محدبیت سره داسې جوخت برابرېږي چې د تریاکو شیده ضایع نه شي او ټوله په تریاکۍ کې ولوېږي. د تریاکۍ کوچنی لاستی د لرګیو وي. د نښګرو په ملا پورې پلاستیکي ټیمونه تړلي او لکه بټوه (**wallet**) یې په خوا پورې ځړېدلي وي. نښګر هر یو د پټي له یوه سره تر بل سره پورې همداسې مستقیم مخ په وړاندې روان وي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مخې له غوزو څخه شيده راټولوي. ترياکی چې ډکه سوه، هغه په ټيمګي کې خالي کوي او له سره يې ډکوي. غرمه چې د ډوډۍ لپاره راځي، زه د ټولو نېشګرو ټيمونه په يوه غټه پلاستيکي ډبکه کې خالي کوم.

د ترياکو ترخه وږم له لاندې او سوځنده لمر له پاسه، د سرې سر داسې ګنګسوي، لکه نېشه چې يې کړې وي. ځوانان له نورو ولايتونو، ان له کابل او لغمانه هم د نېش په موسم کې زموږ سيمو ته راتلل. دوې ته مو په مزدورۍ کښې پيسې نه ورکولې. هغوې به هم په حاصل کښې پينځمه يا شپږمه برخه شريکان وو. عجيبه خلک وو، ټوله ورځ ستومانه کار او د شپې تر يوولس - دولسو بجو پورې ورقې. دوی هم زموږ د کليوالو چمونه زده کړي وو. حسابي توره د هر يوه زده وه. دا نو خورا سخته لوبه ده. د ګردو دوه پينځوس ورقو حساب به نيسې چې د کوم رنګ کومه ورقه تللې ده او کومه يې له چا سره پاته ده، که دې حساب غلط کړ؛ نو تاوان درځي. د پتاسو غابونه وو چې خالي کېدل به، د شنو چايو ترموزونه به يو په بل پسې تشېدل. زه حيران وم چې دوی ولې خپل وخت پر دې عبثو کارونو تېروي. د دوی حافظه دومره ښه وه چې د ګردو ورقو حساب يې په ذهن کښې ساتلی سو؛ نو که سبقان يې ويلي وای، هرڅه به يې څومره ښه زده سوي وو.

ترياکو يو بل غم جوړ کړی و. مقتديانو به خپلو امامانو ته په زکات او سرسايه کښې ترياک ورکول؛ نو ځکه امامتې خورا ډېرې سوې وې. پخوا به که په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

لوی کلي کښې يو جومات و ، اوس پينځو شپږو ته رسېدلي وو. ورسره نشه يان هم زيات سوي وو. د چرسو څکول خو نوره معمولي کيسه وه. هر مازيگر د دوکانو مخې ته چرسيان راټولېدل او سگرټيان به يې لگول. په هر کور کښې د ترياکو کڅوړې هر ځای پرتې وې. کله خو به ځينو هلکانو چې له مور او پلار سره به يې لانجه کړې وه، د ځان وژلو په نيت به يې دومره ترياک وخوړل چې بېسده به کلينيکو ته وړل کېدل. يوه ورځ د ده بابا کلينيک ته ورغلی وم، هورې يو کابلي ډاکتر کار کاوه. دغسې يو خام هلک يې له موټره راکښته کړ او دوو کسانو په لاسونو باندې غځولی، ډاکتر ته يې وړ. گرمي ډېره وه، ډاکتر په برنډه کې ناست و. هلک يې په برنډه کې پر کټ باندې واچاوه. هغه لکه مړی بې دمه و. ما وې بيخي ساه په کې نسته.

ډاکتر يې سترگې وکتلې. پوښتنه يې وکړه چې څه ورپېښه ده؟ د هلک پلار وويل: دې پدرنالت، ترياک خوړلي دي.

ډاکتر ورته د سيروم کڅوړه چالانه کړه. د بل لاس په رگ کې يې لس دوولس پيچکاريانې سر په سر ولگولې. ته وا پيچکاري نه وې، کوډې وې. بس په څو شېبو کې هلک سترگې وغړولې. په مدرسه کې مو استاد هر وخت ويل چې په دنيا کې دوه علمونه دي يو د اديان او بل د ابدان. ابدان همدغه ډاکتري ته وايي. استاد به ويل چې دا نور شيان چې دي، دا انجينيري او نور کارونه دا علوم نه دي، فنون دي. علم يوازې د دين او د طب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له چاروا کو سره اکثره همدا چرسیان، پوډریان او جوارګر ولاړ وو. د دوی ګزمې به چې پر هر چا پېښې سوې؛ نو تاوان به یې خامخا وراړاوه. کله چې امریکایان به ورسره راتلل؛ نو سم د سړي زامن به ځنې جوړ سول، څوک به یې نه ځورول؛ خو دلته بیا بل غم و. یو نه یو کس به یې خامخا امریکایانو ته په لاس ورکاوه چې دا القاعده دی. ځینې کسان خو یې ان ګوانتانامو ته استولي وو. د امریکایانو په لیدو ډېر ځورېدم. ځان راته بد ابسېد چې زه د سرکوزو په شان ورته ګورم او دوی بې غمه ګرځي.

په کلي کښې مې دویم کال هم همدا سې تېر سو. د تریاکو راټولول چې خلاص سول، بیا وزګار سوم. نور نو بیخي وخت نه راباندې تېرېده. له خلکو سره مې هم نه وه جوړه. هر مازدیګر به د زاړه ښار غونډۍ ته تلم او د ماښام تر اذانه پورې به هورې کښېناستم. زوړ ښار زموږ د کلي په څنګ کښې و. دا د یوې لویې کلا پاتې شونې وې چې په منځ کښې یې یوه نیغه غونډۍ ولاړه وه او چارچاپېره یې نړېدلي دېوالونه. هر دېوال یې پنځه شپږ سوه ګزه به اوږد و. په هر ګوټ کښې یې د نړېدلو برجونو نخښې ښکارېدې. سپین ږیرو ویل چې دا د امیر کروړ ښار و؛ ځکه خو یې زوړ ښار باله. دوی ویل چې ډېر کلونه ان زر کاله پخوا امیر کروړ یو پاچا تېر سوی. دا سې ښکارېدل چې پخوا به د دې غونډۍ پر ځای کومه کلا ولاړه وه؛ ځکه چې ځای ځای پکښې ګچ او اومې خښتې ښکارېدلې. ځینو کسانو پکښې کیندنې کړې وې. خلکو ویل چې یو نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

کس ته سره زر او زاړه لوښي په لاس ورغلي دي. یو مازدیګر پر غونډۍ ناست وم چې د کاریز موغري د کلي یو ځوان راغی، زما خوا ته کښېناست. هغه ولي محمد نومېده. پلار یې امریکایانو په ګوانتانامو کښې بندي کړی و. کله کله به مې له هغه سره د زړه خواله کوله. هغه هم هرچا ته حال نه سو ویلای؛ نو ځکه به ما ته راته. ولي محمد راته وویل:

ـ شریکه دې شین سترګو ته دې پام دی؟

ما وویل: هو کې، ښه یې وینم؛ خو څه وکړو؟ څه مو له لاسه نه دي پوره.

ـ په دهراوت کښې طالبان سره راغونډ سوي دي.

ـ نو ته څه وایې چې هورې ولاړ سو؟

ـ شریکه، زما خو ورته سودا ده چې ولاړ سم.

ـ کلیوالو ته به څه وایو؟

ـ په کلي کښې به ووایو چې مور د بلې ناوې دایرې ته ځو چې سبقان ووایو.

بله هفته دواړه د دهراوت خوا ته وخوځېدو.

مور ته مې په پټه وویل چې زه بېرته کوټې ته خپلې مدرسې ته ځم؛ خو چې نورو ته حال ونه وایې.

د دهراوت په غرونو کښې له طالبانو سره یوځای سو. هغوی به له ولي محمد سره له پخوا پېژندل، ځکه خو ښه ټینګ روغبړ یې ورسره وکړ. څو ورځې یې راته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکټ او ثقیل د استعمال ټرېننګ راکړ. د لاسي بمونو او د ټانک ضد ماینونو په چم یې هم بلد کړو. ما د وسلو استعمال ژر زده کړ. ولي محمد هم بد نه و؛ خو هغه یو څه ډارن و. پر دویمه هفته خبر راغی چې د امریکایانو قواوې پر دې لاره تېرېږي. موږ ورته ځانونه تیار کړل. په یوه دره کښې په کمین ورته کښېناستو. دا نو یوه تنګه دره وه چې د هسکو تورو غرونو په منځ کښې لکه لوی ښامار اوږده غځېدلې وه. درې په بر سر کښې ځو لارې لرلې؛ خو دا بل سر یې یوه لاره درلوده چې د ښتې ته وتله. لاندې نری لاره او په خوا کښې یې سیند و. موږ د درې په همدې سر په یوه پېچومي کښې دوه ځایه د ټانک ضد ریموټ والا ماینونه ښخ کړل. د ماین په فیوز پورې مو دوه مزي وتړل. مزي بیا په یوه ټیکلي پورې تړل سوي وو. له ټیکلي څخه دوه نور مزي یوې اویا امپیرې بټرۍ ته ورغلي وو. بټرۍ مو هم د ماین تر څنګ ښخه کړه. د ماین پر برابر د غره یوه ډبره مو په سره رنګ باندې په نښه کړه. مخامخ د درې په بله ډډه کښې یو عرب مجاهد زموږ له ځو انډیوالانو سره پټ سوی و. ریموټ د عرب مجاهد په لاس کښې و. هغه زموږ انډیوالانو ته د ریموټ استعمال ورزده کاوه. موږ ته یې په ټریننګ کښې راښوولي وو چې څنګه د کفارو اول موټر، سرې ډبرې ته ورسېد، باید د ریموټ تڼۍ کښېکاږو.

د درې په دواړو خواوو کښې زموږ یو- یونیم سل مېړونه پټ وو. له ما سره راکټ و. د سهار لمونځونه چې مو وکړل، په مورچو کښې کښېناستو. لمر نوی د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

پر سر ختلی و چې د امریکایانو د موټرو غرهار مو واورېد. زړه مې ټوپونه وهل. خورا خوشاله وم چې نن مې د جهاد ارمان پوره کېده. شېبه وروسته د هغوی اول ټانک زما له مخې تېر سو. زه د غره پر سر د یوې ډبرې شاته پټ وم. موږ ته مشرانو ویلي وو چې څنګه د امریکانو پر اول موټر ماین پټاو سو، تاسې به ډزې پیلوئ. د کتار په سر کښې دوه خړ امریکایي ټانکونه روان وو. ورپسې پنځه - شپږ برګ رېنجر موټران تېر سول. په دې وخت کې ماین پټاو سو.

د الله اکبر نارې پورته سوې. ما د راکټ دوربین په یوه رینجر وربرابر کړ، ډز مې وکړ. ګړز سو، سرې لمبې پورته سوې. د رېنجر منځ مې ویشتلی و. ژر مې بل راکټ ورته برابر کړ. ورپسې موټر مې هم وویشت. زموږ اندېوالانو د ثقیل ضربې کولې. له لاندې د امریکایانو بوغارې پورته وې. د هغوې مرمۍ زموږ شاوخوا ته پر ډبرو مښتې. یوه نه سوم چې څونه وخت مو سره وډزول؛ خو یو وخت مو پام سو چې د هغوی له خوا مرمۍ نه راځي. د تکبیر په نارو ورښوه سوو. له هغو موټرانو چې ما ویشتلي وو، د خړو لوګیو په منځ کښې لا د اور کوچنۍ لمبې ولاړېدې. ښه ورنژدې سوم. د اول موټر په منځ کښې پینځه کسه وطني امریکایان (افغاني عسکر) سوځېدلي وو، تک تور سکاره ځنې پاتې وو. د دویم رېنجر د مخ بانټ او انجن یو مخ وېلي سوي وو. په سیټ کښې یې یوازې د یوه کس دواړه لینګي پر سوځیدلې چوکۍ پاتې وو، نور بدن یې د موټر له خلاصې دروازې د باندې غوړند و. د موټرانو په دوړاو خواو او د سیند

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څنډه کښې بلا ډېر مړي پراته وو. نور اندېولان مې پر مړيو ګرځېدل او وسلې يې راټولولې؛ خو ما سيل کاوه. يو چا رږغ وکړ:

هلئ دلته راسئ. دی خو لا ژوندی دی.

په منډه د کتار پای سر ته ولاړو. يو امريکايي پر اړخ پروت و. خپله ټښه يې ټينګه نيولې وه، بوغارې يې وهلې. يوه پايڅه يې له ورانه تر پوندې پورې په وينو سره وه. زمونږ يو مشر راورسېد. امريکايي يې پړ مخې پرې ايست. د خپل واسکټ له جيبه يې چاړه راوايسته. د هغه د وسپنيزې خولۍ تسمه يې غوڅه کړه. خولۍ يې ايسته سيند ته ګوزار کړه. د عسکر پر شا باندې يې خپله چپه پښه کښېښووه. د چپ لاس دوې ګوتې يې د امريکايي په سترګو کښې ورومنډې. د هغه چيغې پورته سوې. نورې ګوتې يې د عسکر په تندي او سر کښې ټينګې کړې او سر يې پورته خوا راقات کړ.

امريکايي ژړل. چيغې يې وهلې. په خپله ژبه يې څه ويل؛ خو موږ پرې نه پوهيدلو.

مشر مو الله اکبر وويل، د هغه پر ستوني يې چاړه تېره کړه. وينې دارې وهلې. مشر د هغه سر بيخي غوڅ کړ. بيا يې پرې شوی سر تر ويښتو ونيو. پورته يې کړ. پر مخ باندې يې نارې ورتو کړې. ما نور ورته نه سو کتلای. بورږنېدلی وم. ځای پر ځای کېناستم سر مې پر زنګنو کېښود، سترګې مې پټې کړې وې خو د مړي غوڅ سوی سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مې هره شپېبه سترګو ته درېده. یوه ورځ مې اکا په انګړ کې چرګ حلالاوه او ما ورته کتل. یوه پښه یې د چرګ پر وزرونو اېښې وه او بله یې د هغه پر پښې. چې د چرګ سر یې ورپرې کړ، خپلې پښې یې لرې کړې او چرګ یې خوشې کړ. هغه په شتنکو پیل وکړ، پورته پورته به غورځېده او له هر وار غورځېدو سره به یې له غاړې وینې دارې کولې. ما په هغه شپه د چرګ غوښه ونه شوه خوړلای. چې غوښې ته به مې کتل، د چرګ شتنکې به رایادېدلې. نژدې وه خوا مې وګرځي.

یوه انډیوال مو پاس له غره څخه چیغه کړه: هلئ چې طیارې راغلې. ځانونه پټ کړئ.

مخ په بره مې منډه کړه. یوې سوړې ته ورسېدم. پکښې ورننوتم. شپېبه نه وه تېره چې ګړزهار سو. داسې درنې چاودنې وسوې چې غر یې له غره سره وښوراوه. د سوړې له چته څو ډبرې راخطا سوې. سوړه له دوړو ډکه سوه. ما ویل اوس به غر رابانديې چپه سي. پوزه مې په لونګۍ پټه کړې وه چې له دوړو بچ سم. دوړې چې لږې کېناستې، ورو ورو د سوړې خولې ته ولاړم، په احتیاط سره مې د باندې وایست چې تازه هوا تنفس کړم. د درې پر سر دوې چورلکې ګرځېدې، یو دم راباندې ډزې وسوې. د شاوخوا له ډبرو وړې ټوټې د باروتو له بوی سره په هوا شوې. ژر د ننه لاړم او د سوړې په بر سر کې پټ سوم. چې ګړزهار چوپ سو رااووتم. امریکایانو خپل موټران په بمونو ویشتلي وو. له ګردو موټرانو څخه تور دودونه پورته وو. زموږ ځینې انډیولان

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په بمونو او مرمیو لګېدلي وو. څوک شهیدان او څوک ټپیان سوي وو. د امریکایانو مړي تري تم سوي وو؛ خو د وطني امریکایانو جسدونه هماغسې پراته وو.

په کلیو کښې د امریکایانو جاسوسان زیات وو. مشرانو راته وویل چې اوس به خامخا ډېره قوا را پسې راسي او کور په کور تلاشي به وکړي؛ نو ټول به سره خواره سو. چې بل عملیات مو کاوه، بیا به خبر درکړو.

یوه پنجابي ډاکټر زموږ د ټپیانو زخمونه وروتړل؛ خو د پښځو کسانو ټپونه ژور وو. مشرانو ما ته وویل چې ته خو په کوټه کښې بلد یې؛ نو ته به له څو نورو انډیوالانو سره دغه ټپیان کوټې ته ورسوې. ټپیان مو په دوو ډاټسنو کښې واچول، روان سو. یو څه مزل مو کړی و چې د تور سرو ژړا و فریادونه مو واورېدل. لږ وړاندې مې پر لاره د یوه ماشوم تور پلاستیکي بوټ ولېد. موټر مو ودراوه، زه ورکښته سوم. یوه ډنګره توره پښه په بوټ کښې وه. پښه تر زنګانه لاندې غوڅه وه. د دوو هډوکو سپین سرونه د پلو په منځ کښې ښکارېدل. ټوله پښه او د بوټ یوه څنډه په توربخونو سرو وینو لړلې وه. نوکي بره د غره په لمن کښې څو مېږو او وزو بوغارې کولې، ها خوا دې خوا یې ترهېدلې منډې وهلې. زه وروختم. هورې د لس دولسو کالو ماشوم ټوک ټوک پروت و. کالي یې داسې پرې پرې وو چې ته وا چا به په چړې پرې پرې کړي وي. سر او مخ یې ګرده سوځېدلي وو. ګرد سره د پېژندلو نه و. سترګې یې راوتلې وې. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

سترګو ژورغالي يې داسې ښکارېدې لکه په تناره کښې چې سرې سکروټې پرتې وي. ګرده بدن يې زخمي زخمي وو. د غوږې پښې له ټپه يې ټينګه تور بخونه وينه د ژېړو وښو پر سر نرۍ لاره جوړه کړې وه. ښايي له ماشوم سره به د خپلو مېږو د لوږې غم و؛ ځکه خو يې تږې وابښه په خپلو وينو اوبه کړي وو؛ خو وابښه خونخواره نه وو، وينه يې نه وه ځبېښلې. څو ګامه بره ډېرې داسې سوځېدلې وې چې لا هم تاو ځنې لټېده.

شا و خوا ته د څو مېږو او وزو مړي پراته وو. د هلک مړی مو په موټر کښې واچاوه. د درې په سر کښې د لس پينځه لسو کورونو يو کوچنی کلی و. امريکايانو پر دې کلي هم بمان غورځولي وو. شپږ اوه کوره يې خچ پچ کړي وو. تور سرې، کوچنيان او سپين ږيري يې ګرد سره تر خاورو لاندې کړي وو. د کوچنيانو او تور سرو بوغارو کلی په سر اخيستی و. د نړېدلو کورونو له منځه خړ دودونه لټېدل. کليوالو د خاورو په کوټو کښې خپل عزيزان لټول. د لوښو ټوټې او د نيالیو نيم روغ نيم سوځېدلي ټوکران يې له خاورو راايستل. د کليوالو اروا هم په موږ نه وه خبره چې امريکايانو ته مو لاره نيولې ده؛ خو دې بې غيرتانو داسې ظلم ورباندې کړی و. سخت درد راغلی و چې ډغرې موږ ورسره وهو؛ خو کسات يې له تور سرو اخلي. پر ځمکه والله که رانه خلاص سي؛ خو څه وکړو اسمان ته مو لاس نه رسي.

زما خوا هغه امريکايي ته بده وه چې زموږ مشر يې سر غوڅاوه؛ خو د کليوالو حال چې مې ولېد، پوه سوم چې پر کفارو رحمېدل غلط دي. ما په ستلايټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټېلفون کښې مشر ته خبر ورکړ چې د کليوالو مرستې ته دې څوک راولېږي. د هلک مړی مو راکښته کړ. څو تنه کليوال زموږ خوا ته راغلل. هر يوه له بل څخه پوښتنه کوله: څوک دی؟ ودې پېژانده؟

چا وويل: دا کالي خو يې د ګلالي دي.

بل يې هغه ته ټونګه ورکړه: غلی سه چې مور يې راغله.

شېبه نه وه تېره چې يوه پـه عمر پخه ښـځه راورسېده. چې ښـه رانژدې سـوه، ويې پوښتل: دا څوک دی؟

ټول غلي وو.

هغې د خلکو په منځ کښې ځان ته لاره جوړه کړه، د مړي خوا ته کښېناسته، د هلک د خيرې لستوڼي له منځه يې د هغـه مټ تـه لاس يـووړ. د تـاويز بند يـې پـه ګوتـو راکښ کړ، تاويز يې راوايست، يو دم يې چيغه کړه: وه خدايه !

په خپل مخ باندې يې د څپېړو باران جوړ کړ، نارې سورې يې پيـل کـړې: وه د ګلالـي پـلاره ! څـه سوې؟ هلـه چې بـوره يـې کـړم. وه خدايـه، وه سـړيه چېرتـه يـې ځـان راورسوه.

درګرده يې چيغې وهلې، په غبرګو لاسونو يې پر سر خاورې بـادولې، ويښـته يې شکول، د مړي پر ټټر يې سر لګاوه، بيا پورته کېده. د ليونيانو په شان يې څو ګامـه بره منډې وهلې، بېرته راګرځېده، بيا بلې خوا ته ځغسته، بېرته د مړي څنګ تـه راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څو نورې تور سرې راورسېدې، هغه يې ټينګه کړه. ما نور ځان نه سو ټينګولای. اوښکې مې بې اختياره وبهېدې. مخ مې موټر خوا ته کړ. د لونګۍ په شف باندې مې اوښکې پاکې کړې. موټر ته وختم. د لاس په اشاره مې موټروان پوه کړ چې حرکت دې وکړي. تر ډېره ځنډه ټول غلي وو. په موټر کښې دا سې چوپتيا وه، لکه په هديره کښې چې وي.

له انډيوالانو سره مې د غرو پر لارو دوه ورځې مزل وکړ، ايله چې کوټې ته ورسېدو. په کوټه کښې زموږ نور انډيوالان ډېره وو. هغوی ټپيان يوه هسپتال ته يوړل. زه د مدرسې پر لور رهي سوم. چې څنګه مدرسې ته ورسېدم، پر عبدالهادي مې سترګې خوږې سوې.

د مولوي صاحب پوښتنه مې ځنې وکړه. هغه وويل چې مولوي صاحب ډېر يادولې. دواړه ورغلو. ما ورته د خپلې تورې کيسه وکړه.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم، ويې ويل: زه پوهېدم چې ته به د ما ارمان پوره کيې. خدای دې اجرونه درکي.

بيا مې پر کليوالو د امريکايانو د بمبارۍ کيسه ورته وکړه. د هغوی له سترګو اوښکې روانې سوې.

تر څو ورځو پورې د مدرسې د انډيوالانو د پوښتنو له لاسه په عذاب وم: امريکايان څه ډول دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خنزير غوښه يې خوړله؟

بربنډې مېرمنې ورسره وې؟

وايي چې دوی په ولاړو بولې کيې؟

په رښتيا امريکايان د قران په پاڼو کونه پاکيي؟

وايي امريکايان لکه شورويان مور و خور نه پېژني، له ټولو سره زنا کوي، دا رښتيا ده؟

داسې پوښتنې يې کولې چې زه يې بيخي حيران کړی وم. ما وويل چې زه خو د هغوی په منځ کښې نه وم چې په هرڅه يې خبر اوسم.

بله ورځ عبدالهادي وويل: اورېدلي مې دي چې چارواکي عيسويان سوي دي، دا رښتيا ده؟

ما وويل: نور خو مې نه دي ليدلي؛ خو زموږ د کلي قومندان لا لمونځ کاوه.

ـ وايي ټول شراب چښي؟

ـ نښخه (نه يم خبر). له شرابو يې خدای خبر؛ خو ټول چرسيان او پوډريان ورسره ولاړ دي.

څو ورځې وروسته ما غوښتل چې بېرته له انډيوالانو سره دهراوت ته ولاړ سم. د دهراوت په غزا کښې زموږ مشر يو څه پيسې په لاس راکړې وې. بيا چې کوټې ته راتلم شل زره کلداري يې د جېب خرخ لپاره راکړې. د مولوي صاحب هغه پور مې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

و پرې کړی چې د ادې د علاج لپاره يې راکړی و ؛ نو ورغلم چې حسنه يې ورکړم او خدای پاماني ورسره وکړم. د مدرسې په انګړ کښې ځو کسه طلبا تر مولوي صاحب راچاپېر وو. هغوی پوښتنې کولې او مولوي صاحب يې ځوابونه ويل. زه يې چې ولېدلم، راولاړ سو. طلباو ته يې وويل: شابه تاسې اودسونه وکئ، ماخام نيږدې دی.

پخپله له عبدالهادي سره زما خوا ته راروان سو. ما ورته پيسې ونيولې. هغه راته حيران وکتل. موسکی سو. ويې ويل: دا چې شې دي؟

ما وويل: استاده ! دا هغه پيسې دي چې تاسو زما د مور اپرېشن ته راکړې وې.

پر اوږه يې لاس راکښېښوو. په خندا يې وويل: خه، خه. نو ته د همدې د پاره راغلې وې؟

ــ نه استاده، سبا له خيره زما انډيوالان ببرته ځي. زما نيت و چې ورسره ولاړ سم. راغلم چې رخصت واخلم.

هغه د تسبو اړول بس کړل، ويې ويل: دغه راکټ او ټوپکې خو هرسوک چلوې شي. ته او عبدالهادي بل کار له جوړ يې.

ما وويل: پوهېږم، استاده تاسې غواړاست چې په مدرسه کښې پاته سم. سبقان مې شروع کم خو

ــ نه بچيه. نن سبا د تعليم نه جهاد ډېر اهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه هم جهاد ته ځم کنه.

سترګې يې زما له سترګو لرې کړې. د مدرسې د منارې سر ته يې چې د مازديګر لمر روښانه کړی و، وکتل. لويه ساه يې واخيسته، ويې ويل: تاسې بايد د بمونو جوړول زده کئ. زه به مو وزيرستان له بوزم. هلته به نور مجاهدين هڅښنګ درکي. دا کار هر سوک نشي کوای. ما له پته شتې چې تاسې دواړه دا کار يادولې شې.

ما ورته کړه: استاده ! عبدالهادي به درسره ولاړ سي؛ خو زه ببرته ځم. مور به نورې غزاګانې وکو.

زما خبرې يې راپرې کړې: بچيه ! جنګ له مازغه پکار دي. خو هر سوک بيا مازغه نه لري. په ګولۍ باندې به يو کس ولې؛ خو ستا په يو بم باندې به شل پينزه ويشت کسه کفار ختميګي؛ نو ته پخپله ووايه کوم کار فايده مند دې؟

د ماخستن تر لمانځه وروسته مو هم تر ډېر ناوخته پورې خبرې وکړې. مولوي صاحب د اصحابو د جهاد ډېرې کيسې وکړې. د حضرت سلمان فارس کيسه يې وکړه چې د خندق په غزوه کښې يې رسول الله (ص) ته د خندق د کيندلو مشوره ورکړې وه او د عقل په مرسته يې قوي دښمن مات کړی و.

زه يې قانع کړم چې د هغه خبره ومنم. زه او عبدالهادي چې د خوب لپاره د هغه له کوټې څخه وتلو، ما بيا ورته پيسې مخې ته کښېښووې. مولوي صاحب وويل: سبا د تا انډيوالان افغانستان له زي، دغسې دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ما وويل: هو استاده !

ـ نو دغه پيسې ورکه چې د تا مور بي بي ته يې ورکي.

ـ استاده ! هغه به په پيسو څه وکي. دا تاسې واخلئ خپلو بچو ته يې ولېږئ.

هغه زما سر ښکل کړ. سترګې يې داسې وځلېدې، لکه تر ژړا د مخه چې د سرې په سترګو کښې اوښکې ځلېږي.

ويې ويل: ګوره عبدالستار جانه ! ته زما د زوی په شانتې يې. قسم دې چې د زوی نه راله مخکې يې. واله دا پيسې دې مور بي بي له ولېګه. ما له د هغې دعا هر سه دي.

د بابا تر مرګ وروسته دا اول ځل و چې پلرنۍ مينه مې محسوسه کړه. پر هغه باندې رښتيا لکه اولاد ګران وم. د هغه لاسونه مې ښکل کړل. هېڅ کله مې د چا په لاسونو کښې داسې ګرمي نه وه ليدلې. ګومان مې کاوه چې زړه مې ويلېږي. زړه مې غوښتل چې چيغه وکړم، تړپونه ووهم، والوځم. لکه يو درونده بار مې چې له اوږو څخه لرې سوی وي، همداسې ځان راته سپک ښکارېده. زړه مې ويل چې دی انسان دی که ملايک؟ له خدايه مې داسې موقع غوښته چې د استاد احسان ورادا کړم. که نور څه مې په وس کې نه وي نو تر مرګه پورې به يې هره خبره ومنم، نافرماني به يې نه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا د سهار تر لمانځه وروسته د دهراوت انډیوالانو ته ورغلم. پیسې مې ورکړې. د کلي نوم او د اکا نوم مې هم وروښود چې پیسې ورورسوي. په نخښه کښې مې د جیب دسمال چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو، ورکړ چې زما مور ته یې ورکړي.

د ربیم خپرکی

د جنت په دروازه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په وزیرستان کې هر څه بل رقم وو. کله کله خپل وطن ته حیرانېږم. زموږ ښارونه پاخه سړکان نه لري؛ خو په میرانشاه کښې ان وړو کلیو ته هم سړکان تېر سوي وو. زموږ کلي د کجکي بند ته ډېر نژدې پروت دی؛ خو برق مو نه درلود. میرانشاه ته خدا یزده له کوم ځایه راته؛ خو ان لرو درو ته هم د بجلي تارونه غځېدلي وو.

میرانشاه سخت غیرتي خلک لري؛ خو یو کار یې پر ما ښه نه لګېږي. چې کلیو ته ولاړ سې، ښځې او نارینه په ګډه په خپلو پټیو کښې کار کوي. پر ښځو باندې وانښه شکوي، مال پیايي، ځینې خلک خو په ښځو باندې لو هم کوي. خو دوی بیا لکه د کوټې خلک نه دي چې خپلې ښځې بازار ته پرېږدي. په ستر کښې ښه ټینګ دي. هر ځوک د ځان پاچا دی. ټوپک او برېت دوی ته د فرض و سنت حیثیت لري. هېڅوک بازار ته تش لاس نه ورځي. لکه د پخوانو خلکو کیسې چې بابا مې راته کولې، دوی هم هماغسې پر ټټر باندې د مرمیو کتار تړي. کلاشینکوف ته دوی ماشین وایي او دومره یې ښکلي جوړوي، لکه ناوې چې سینګار کړې. دوه درې دانې ججورې په شنه او سره رابرټېپ باندې سره خوا په خوا تړي. په ټوپکو پورې ځوندۍ، غمي او کوچنۍ هینداري لګوي، لکه زموږ خلک چې رخچینې (خولۍ) سینګاروي، دوی هماغسې شوقي ټوپکې جوړوي. ته وا چې مېړانه به په برېت پورې وي. ځومره چې د چا برېتونه غټ وي، هماغومره د خلکو ښه ابسېږي. برېتور مېړونه خپل برېتونه د شړشمو په تېل غوړوي؛ خو دربغه چې دا خلک رېږې خریي. له ملا صاحبانو او سپین رېږو پرته نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک ږیره نه پرېږدي. که د ځوان پر مخ دې ږیره ولیده؛ نو پوه سه چې هغه د مدرسې طالب العلم دی. سپین ږیري بیا سر او ږیره دواړه په نکریزو سره کوي.

دلته د پاکستان حکومت نه چلېږي. یو پولیټیکل اجنټ چې یې بولي هغه سته، خو خدای خبر چې څه کوي او څه نه کوي. قانون د خلکو خپل قانون دی. هماغه جرګې دي، نرخ دی او رواج دی. دوی دښمني ته بدي وایي. داسې کس به پیدا نه کړې چې له چا سره یې بدي نه وي. بس هرڅوک چې پر خپل دښمن ورپېښ سو، ولي یې. داسې ورځ به نه وي چې د میرانشاه په بازار کښې مړي ونه سي. خلک وایي چې دلته د ((کیپات)) په نوم یو خوستوال و، ۹۹ مړي یې کړي وو. خلکو له هغه څخه د مېړانې اتل جوړ کړی و. هر چا به یې په مزو مزو کیسه کوله چې پلانکی یې څنګه وواژه. وایي کله کله که څوک پر بېوزلو برید وکړي او هغوی د بدل د اخیستلو نه وي؛ نو کیپات غلیم ته خبر ورکوی چې د ده بدي زما سوه، ځان به رانه ساتې. بیا نو د هغه لاره څاري چې څنګه راګیر کړ، ځای پر ځای ختموي. اوس هر چېرته چې د غیرت خبره کېږي؛ نو د کیپات نوم ضرور ورسره یادېږي.

په بازار کښې د وسلو ډېر دوکانونه سته. له تمانچې څخه رانیولې تر راکټ او ثقیله پورې، دوربینونه، مخابرې، ان توپ او هاوان هم پکښې خرڅېږي. دلته هم خلک زموږ د مفسدو قوماندانانو په شان د هلکانو، کرکانو او د ساز شوقیان دي. کسټ ته دوی پټه وایي، د کسټونو سلامت مارکېټ لري. ځینې خدای ناترسه ځوانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

يې شراب هم چښي. خداى خبر چې له کومه يې پيدا کوي. خو ښه وو چې څو موده مخکې يو څو کسان يې د شراب په چښلو مردار سوي وو ، اوس ورسره احتياط کوي.
د حقانيه مدرسې يوه انډيوال مې چې دا کيسه يې کوله ، ويې ويل چې يو ځل مولوى صاحب د شرابو دوه کارټنونه مدرسې ته راوړي وو. دلته يې بوتلونه نيم خالي کړل او يو بل رقم د اوبو په رنګ شى يې په کې واچاوه چې د لرګيو غوندې بوى يې و. بيا يې د بوتلونو سرونه په ماشين باندې داسې ټينګ کړل چې تا ويل هېڅ نه دي خلاص سوي. وايي مولوى صاحب بوتلونه يوړل او بيا دوه درې ورځې وروسته اوازه سوه چې خلک په شرابو مردار سوي دي.

زموږ مرکز د بازار په څنډه کښې حقانيه دارالعلوم دى. دغه مدرسه زموږ د کوټې د مدرسې په څېر د مرمرو په ډبرو نه ده پوښل سوې. دېوالونه يې له سمېټي خښتو جوړ دي. پر غولي باندې يې پخې خښتي لګېدلي دي. د مدرسې ناظم پنجابى دى؛ خو پښتو يې زده ده ، هغه هم داسې چې (ږ) او (ژ) يو شان تلفظ کوي او (ښ) لکه (ش) ادا کوي. په دې شپږو مياشتو کښې چې زه او عبدالهادي دلته يو ، مولوي نعماني صاحب دوه ځله زموږ پوښتنې ته راغلى دى. دا ځل چې له خيره راسي همدلته به پاته سي.

دلته هم ښه تکړه علما سته. موږ سبقان وايو او بمان جوړوو. د مدرسې شا ته بل لوى سراى دى چې د ناظم له کوټې څخه لاره ورته تللې ده. د ناظم د کوټې له درګاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره پیره دار ناست وي، یوازې هغه کسان بل سرای ته ورپرېږدي چې مخصوص کارتونه لري. دغه سرای یوه لویه درګاه د سړک خوا ته هم لري. درګاه له خورا درنې او ډبلې اوسپنې جوړه ده. کمزوری سړی یې په یوازې سر نه سي پورې کولای. دغه درګاه هم پیره دار لري او یوازې زموږ خپلو موټرانو ته د ننوتو اجازه ورکوي. په سرای کښې څو لوی لوی ګودامونه سته. په هر ګودام کښې درې څلور مازدا لارۍ ځایېږي. د ټولو کوټو کونجیانې له ناظم سره وي. له مدرسې سره په لګېدلي دېوال پورې زموږ ورکشاپ پروت دی. د ورکشاپ په اوږدو کښې یو اوږد مېز ولاړ دی. شاوخوا ته په دېوالونو پورې وسپنیزې الماری لګېدلي دي. ټروټیل، سي فور (C4)، ټي ان ټي، پټن PTEN، د بېرنګانو مردکي، د ټټاري مېخونه، رابر ټېپ، او څو ډوله نرۍ او ډبل مزي په الماریو کښې جلا جلا اېښوول سوي دي.

موږ څو رقم بمان جوړوو. یو ټایمر والا بم دی. د دې بم فیوز په مزو باندې یوې ګړۍ پورې ترړل کېږي. ګړۍ چې پر هر وخت برابر کړې، هماغه وخت د مزو دواړه سرونه سره لګېږي او فیوز چوي. د فیوز په چولو سره ټول بم پټاوېږي. زموږ اندېوالان معمولاً ټایمر بمان د غوړو په ټیمانو یا په بخار دېګونو کښې ږدي، بیا یې د بایسکل شاته او یا په ربړیو کښې ځای پر ځای کوي. دغه بم والا بایسکل یا ربړۍ پر داسې لارو دروي چې د کفارو موټران پر تېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ټي ان ټي داسې باروت دي چې پټاو سي په ثانيه کښې ۹۵۰۰ متره واټن وهي.
هر شی چې مخې ته يې ورسي، ټوټې ټوټې کوي يې. نورو باروتو ته که اوبه وروروسي،
بيا سم کار نه کوي؛ خو پر دې باندې اوبه تاثير نه لري.

پټن بيا تر ټي ان ټي لا نامي دي. دا په ثانيه کښې ۱۲۵۰۰ متره مزل کوي. د خپل
خواوشا ټول شيان په چرو بدلوي. بيخي لکه ګرنېټ (لاسي بم) چې هره ټوټه يې د
ګولۍ کار کوي، دا هم له هر شي څخه ګولۍ جوړوي. تک سپين لکه واورې دي. چې
په لاس کښې يې ټينګ کړې، لکه واوره سره غونجېږي. داسې ښه بلېږي چې شنې
لمبې ځنې خېژي؛ خو دود نه لري.

موږ د فدايانو په واسکټونو او موټرانو کښې له همدې موادو کار اخلو. شپږ
کيلو پټن د هر واسکټ په لاندېني وت کښې ګرد چاپېره هواروو. شاوخوا ته يې د
واسکټ په بل وت کښې د بېرينګ چرې او د ټټارۍ مېخونه اچوو. يو کوچنی فيوز د
پټن په منځ کښې لګوو چې له دوو سرونو يې نري تارونه راوتلي دي. دغه تارونه په
يوه بټن پورې نښلوو. هر وخت چې فدايي کفارو ته ورنژدې سو، بټن کښېکاږي، سم
له واره فيوز پټاو کېږي او ورسره پټن چوي. په واسکټ کښې هر مېخ لکه مرمۍ
الوزي او چې پر هر چا ولګېږي؛ نو کار يې ورسموي.

په موټرانو کښې هم له PTEN څخه کار اخلو. موټران يا له افغانستانه راځي
يا يې همدلته رانيسو. د افغانستان نقلي پلېټونه راسره ډېر دي. ځينې غله له

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستانه د غلا موټران دلته راولي او له دې ځایه غلا کړي موټران هلته بیايي. زموږ کسان له هغوی څخه موټر رانیسي، پلېټونه يې الېشوي او موږ يې د فدايانو د حملو لپاره برابرو. غله هم د پاکستان له ملیشو سره لاره لري او هم د افغانستان له پولیسو سره، دواړه د پیسو سپي دي. غله چې يو څو روپۍ ورته ونیسي، هر څه تېروی سي. غله دغه فدايي موټران هر ځای ته چې موږ ورونښیو، بیايي؛ خو زموږ يو دوه کسه اندېوالان هم ورسره ځي چې بیا غداري ونه کړي.

موټر چې موږ ته راسي؛ نو زموږ مستري اندېوالان ورباندې لګېږي. سیټونه، سوېچبورډ، د دروازو پوښونه او ټولبکس يې خلاصوي. بیا موږ په دړېو ځایونو کښې پټن ږدو. د موټروان تر سیټ لاندې، په ټولبکس کښې او تر سوېچبورډ لاندې. درې واړه ځایونه په نریو مزو له يو بل سره نښلوو. شاوخوا ته يې ټروټیل، ګرنېټ، د ((بي ام يو)) ګولۍ، د ((هاوان)) او ((ار پي جي)) مرمۍ او نور شیان هواره ږدو. د موټر د دروازو منځ هم په مېخونو ډکوو. فیوز د موټروان تر سیټ لاندې لګوو چې پخپله فدايي ټوټې ټوټې سي او پس له حملې د پېژندلو نه وي. پخوا به مو د فیوز مزي په يوه بل شي پورې نښلول چې په ریموټ باندې کار کوي؛ خو اوس امریکایان له خپلو موټرانو داسې يو شی خپروي چې ګرد چاپېره په پېنځوس مترو کښې ریموټ کار نه کوي؛ نو اوس د فیوز مزي د سوېچبورډ له يوه سوېچ سره هم نښلوو. که ریموټ کار ونه کړي، فدايي به دغه سوېچ کښېکاږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په وزیرستان کې مې شپږمه میاشت وه. ورځ را باندې کال تېرېده. عبدالهادي کور ته تللی و. هغه چې راسره و، ګومان مې کاوه چې ټول خپلوان راسره دي؛ خو په دې ورځو کښې پوهېدم چې یوازې یم. ادې مې ډېره یادېده. دلته له نورو مجاهدینو سره بلد سوی وم؛ خو هغسې مې له هېچا سره نه لګېده لکه له عبدالهادي سره چې لګېده.

عبدالهادي درې میاشتې مخکې کور ته ولاړ او بېرته رانغی. مولوي نعماني صاحب وویل چې هغه اوس مدرسې ته هم نه ورځي. پلار یې د کندهار په ښار کښې خپل کور جوړ کړی او کډه یې وړې ده.

عبدالهادي پخپله ښه غیرتي ځوان و؛ خو پلار یې زما د تره په شان ټول عمر پر کور تېر کړی و. یوه ورځ یې هم د الله په نامه جهاد نه و کړی.

ما ویل مولوی صاحب به له عبدالهادي خپه وي چې ولې یې جهاد پرې ایښی؛ خو داسې نه و. نعماني صاحب وویل: ((د مور و پلار خدمت هم د جهاد اجر لري))

مولوی صاحب خورا لوی زړه لري؛ خو زه له عبدالهادي پر دې خپه وم چې یو رخصت یې هم رانه وانه خیست. ان یو ټېلفون یې هم راته ونه کړ. ما څو وارې له پي سي او څخه ورته زنګ وواهه؛ خو ټېلفون به یې هر ځل بند و. ګومان کوم هغه وېرېده چې زه ورته ټینګ نه سم چې بېرته راسه؛ ځکه خو ټېلفون به یې هر وخت بند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې درېو میاشتو کښې چې عبدالهادي را څخه تللی و، دومره ښه و چې مولوي صاحب دلې و. هغه هره جمعه کور ته ته. دوې شپې یې تېرولې او بیا بېرته راته. کله کله کوټې ته هم ته. هورې یې ډېرې شپې کولې. تېر ځل چې کوټې ته تللی و، زموږ یو کلیوال یې په مدرسه کښې لیدلی و. هغه ورته ویلي و چې زموږ د سیمې ګردې ناوې طالبانو فتح کړې دي، یوازې د کجکي بازار د چارواکو په لاس کښې دی.

د نعماني صاحب په راتګ سره د طلباوو شمېر زیات سوی و. طلبا به دلته هم هماغسې پرې راټولېدل، لکه په کوټه کښې چې به راټولېدل. زما وخت اکثره په سبقانو تېرېده. په دې ورځو کښې مو فدایان بیخي لږ سوي وو؛ ځکه خو د بمانو او فدایي واسکټونو جوړولو ته دومره ضرورت نه وو.

یوه ورځ نعماني صاحب وانې ته بوتلم. دا د جنوبي وزیرستان مرکز دی. هلته یوه لویه مدرسه وه. د فدایانو ټرېننګ هم هورې کېده. موږ اکثره وخت واسکټونه دوی ته استول او یا فدایان تر ټرېننګ وروسته مېرانشاه ته راتلل او موږ به واسکټونه ورکول. د ټرېننګ خونې ته ننوتو. پنځه شپږ تنه فدایان ناست وو، ټي وي ته یې کتل. په ټي وي کښې یو سورمخی بیزو وزمه سړی چې توربخونه دریشي او سره نیکټایي یې اغوستې وه، د یوه قره قلي خولۍ والا تر څنګ ناست و. سورمخي ږیره او برېتونه خریيلي وو، سرتور سر ناست و. د هغه بل پر تن بیا سپین کالي او شنه چپنه وه، مې وریجې ږیره او برېتونه یې همدومره وو، لکه لس شپې د مخه یې چې خریيلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

وي. دوی د یوې لویې کوټې په بر سر کښې ناست وو. په دا بل سر کښې یې نور رنګ رنګ دریشۍ والا پر چوکیو ناست وو. په منځ کښې یوه د نګه غنم رنګه لغړه ښځه چې یوازې شرمګاه او تیونه یې پټ وو ، نڅېدله. نورو ورته چکچکې وهلې. د ښځې ژېړ بخوني اوږده ویښتان پر اوږو یې پراته وو او د هغې له تاوېدو سره په هوا کښې چورلېدل. په ملا پورې یې د ځلبلي ځونډ یو او شرنګونو پټه تړلې وه، کونه یې چې ښوروله، د شرنګیو شرنګا به پورته سوه او د خلکو چکچکې او شور به یې پارول. هاغه هلک مې رایاد سو چې زموږ د کلي د قومندان په کور کښې نڅېده. په ټې وي کښې چې سورمخی ښکاره سو ، ټرېننګ والا په کوم بټن کښې ګوته ووهله. تصویر همدا سې ولاړ پاته سو. ټرېننګ والا له رنګه پنجابیانو غوندې و ؛ خو پښتو یې ویله. له فدایانو څخه یې وپوښتل: دا سوک دې؟

ټولو په یوه ږغ وویل: دا لوی شیطان، بوش دی.

هغه بیا وپوښتل: دا بل یې سوک دې؟

بیا ټولو د تجوید د شاګردانو په شان یو ځایي وویل: مرتد کرزی.

هغه بیا پر بټنو ګوتې ووهلې. بل تصویر راغی. ویې ویل: دا چې ګډه بګي دا سوک دې؟

ـ د کرزي رنډۍ لور ده.

- ښه نو دا خکلې ده که نه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځواب ورنه کړ. ویې ویل: ولې غلي يې، خکلې ده که نه؟

فدایانو ته يو بل ته سره وکتل خو هېچا غږ ونه کړ.

ټریننګ والا وویل: بالکل خکلې ده. وګوره سومره خکلې رنګ لري، نازک بدن يې وګوره، غټې غټې تیونه يې وګوره. خو پوهيګې چې د جنت حورې د دې نه زر واره خکلې وي. که دا پلیته د جنت د حورې په سنګ کې ودروې، دا لکه شمع خکاري هغه لکه افتاب.

نعماني صاحب تر لاس ونیولم، له کوټې څخه ووتو.

ما ورته کړه: استاده! دا خلک څه ناروا کارونه کيي؟ ولې په فدایانو داسې شیان ګوري؟

ـ د دې د پاره چې پوې شي چې کافران سه سه کارونه کيي.

ـ تاسو خو ویل چې ټي وي او سي ډي ناروا دي.

ـ ناروا دي؛ خو ګوره بچی! دلته مطلوب اهم دې. زمونګه مطلوب ګډا نه دې. زمونګه مطلوب د ټي وي کتل نه دې. زمونګه مطلوب هغه کسان دي چې د قسې کارونه کيي. فدایان چې د دوی کارونه په خپلو سترګو ويني، بیا به يې باور رایشي چې مونګه رختیا ويل.

زما زړه ته نه لوېدل چې يو پښتون دې دومره بې غیرته سي چې لور يې د نورو په مخ کښې لغړه ونڅېږي؛ خو د خپل کلي قومندان رایاد سو چې هلکانو سره يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

څه کارونه کول. په زړه کښې مې وويل: قومندان چې يې هغسې وي، پخپله به خود همداسې وي.

خو بيا مې هم باور نه کېده. نعماني صاحب ته مې وويل: دا په رښتيا د کرزي لور وه؟

هغه وويل: ته لا اوس هم شک کيې؟ تا خو په خپلو سترګو اوليدل کنه. اوس پوې شوې چې مونګه ولې فدايانو ته تې وي چالاندوو؟

شپه مو په وانه کښې وه. تر څو پورې چې خوب يوړم، هره ګړۍ به مې سترګو ته هغه رنډۍ درېدله چې لوڅه پوڅه ګډېدله. لاحول به مې ويل، فکر به مې بلې خوا ته اړاوه خو د هغې خيال لکه سرتمبه انسان رابرسېره کېده. لکه سپی چې درپسې وي او چې هرڅومره يې وډبوې، بيا دې په پايڅو پورې ونښلي. يا لکه د مني سوړ باد چې د پورې کړې کړکۍ او دروازې له هر درز څخه ځان دررسوي. نجلۍ مې خوب ته هم راغله. نيمه شپه راويښ سوم. غسل راباندې اوښتی و. حمام ته ولاړم. که ګورم چې له دوو نورو حمامونو هم د اوبو شړپا راځي. زما په ګومان په هغه شپه ټول فدايان احتلام سوي وو. تهجد لمونځونه مې وکړل، توبې وکړې او تر سهاره په عبادت لګيا وم.

سبا سهار وختي مېرانشاه ته لاړو. بله ورځ د مدرسې د ناظم کوټې ته ولاړم. نعماني صاحب په کوټه کښې چابک چابک دې خوا ها خوا ګرځېده. غومبري يې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښتي وو ، پر تندي يې ګونځې راغلې وې. خوله پرې راماته وه. د خولې په کونجونو کښې يې سپين ځګ ښکارېده. ناظم ته يې په پنجابي باندې څه ويل. ناظم چوپه خوله ولاړ و.

ما تر دې وخته نعماني صاحب داسې په غوسه نه و ليدلی. وېرېدلی وم؛ خو بيا مې زړه غټ کړ. پوښتنه مې وکړه: استاده خير خو به وي؟

له جيبه يې دسمال راوايست، د خولې ځګ يې پاک کړ، د تندي خوله يې وچه کړه. موسکی سو، ويې ويل: سه نيشتې. هسې دې بې غيرتانو له په غوسه وم.

ـ استاده څوک يادوې؟

ـ هغه په وانه کې چې مو ليدلي وو، هغه فدايانو بې غيرتي اوکړه.

ـ څنګه بې غيرتي؟

ـ ډارېدلي دي. مجاهدينو ان کابل ته بيولي وو. د کفارو ګاډو ته يې بم رسولي وو، ټول ګاډي تېر شوي دي؛ خو دا دله ګان بېرته تې راغلي دي.

وينه مې په جوش راغلې وه چې دا څه ناځوانه خلک دي. د دين لپاره دونه کار هم نه سي کولای. هغوی ته مې غاښونه چيچل؛ خو د نعماني صاحب د تسل لپاره مې وويل: استاده ! خير دی، نور فدايان به راپيدا سي. زموږ خلک خورا غيرتي خلک دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ــ هو بچی ! فدا یان به خود پیدا شي؛ خو د دوی بې غیرتي اوګوره. ګټلې جنت یې بایلودو. د جنت تر دروازې لاړل خو خدای وو هل بېرته را غلل.

ــ استاده ! که وایاست زه به ورسم.

ــ نه، نه. ته به نه ورزې.

ــ ولې استاده ! جنت دې پر ما نه لوریږي؟

ــ دا سه وایې؟ جنتونه مې درپېرزو دي.

ــ نو بیا؟

ــ بس، اوس یې وخت نه دی.

دې سره نعماني صاحب په چورت کښې ډوب سو. پر سبا یې هغه خپل کور ته ولاړ. دا ځل یې پوره دوې هفتې تېرې کړې. زړه مې ډېر تنګ سوی و. هېڅ شي خوند نه راکاوه. لمونځونه مې پوره د زړه په حضور نه وو. یو وخت به مې کتل چې لمونځ مې خلاص کړی، دعا کوم. چې هرڅه به مې فکر کاوه، نه مې رایادېدل چې کوم سورتونه او کوم ایتونه مې ویلي دي. په ذکرونو مې هم د زړه کرار نه راته. ادې مې ډېره یادېدله. په تورکي او ان په اکا پسې خپه سوی وم. ما ډېر کلونه له هغوی لرې تېر کړي وو؛ خو هېڅکله دومره نه وم خپه سوی. دا نور کلونه یو خو به عبدالهادي راسره و، د زړه حال به مو یو بل ته سره ویل او بل به اکثره وخت پر سبقانو لګیا وو؛ ځکه خو په مسافرۍ چنداني نه پوهېدم. اوس نو نه مې د راز ملګری درلود او نه مې سبقانو ته زړه کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راولاړېدم، سر راباندې ګرځېده. پر سترګو مې توره شپه راتله. تر نيمو شپو خوب نه راته. سهار بيا په وچ زور راکښېناستم، خوب مې نه سر کېده. ټول ژوند راباندې غمېدلی و.

نعماني صاحب چې راغی، لکه زما پر حال چې خبر وي، مازديګر يې تر لاس ونيولم. د مدرسې يوې څنډې ته يې بوتلم. له دېواله سره پر سميټي خښتو کښېناستو. مسواک يې له جيبه راوکيښ، د غاښونو په صفا کولو لګيا سو. ويې ويل: سنګه چل دی، ولې خفه يې؟

ـ استاده ! ادې مې ډېره رايادېږي. زړه مې تنګ دی.

نعماني صاحب غلی و.

ما وويل: که ستاسو اجازه وي، يو څو شپې به کلي ته يوسم.

هغه ولاړ سو. ورو ورو په ګرځېدا سو. سر يې کښته نيولی و. مسواک يې تر غاښ لاندې ټينګ کړی و.

بيا مې وويل: هسې هم زموږ سيمې ازادې سوي دي. څه خطره به راته نه وي.

هغه بيا هم غلی و. اوږده شېبه په چوپتيا کښې تېره سوه. ګومان مې وکړ چې مولوي صاحب راڅخه خپه سو. ما ځمکې ته کتل. غوښتل مې ورته ووايم، که تاسې خپه کېږئ نه به ځم. خو د هغه سونګېدا مې واورېده. پورته مې وکتل. له جيبه يې دسمال راوايست. پزه يې پاکه کړه. په سترګو کښې يې اوښکې ډنډ وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ودرېدم. د هغه لاس مې ونيو. پوښتنه مې وکړه: استاده خيريت خو به وي؟

په غريو نيولي ږغ يې وويل: بچيه نه مې درته ويل؛ خو مجبور دې کم. مور بې بې به دې اوس په جنت کې وي. هغې خپل عمر تا له دروبخل.

ـ دا څه وايې؟

ـ هو بچيه. هغه يې شهيده کړه.

ـ چا؟

ـ اميريکنز.

باور مې نه کېده. دا مې څه اورېدل. نور مې د ژړا مخه نه سوه نيولی. نعماني صاحب په غېږ کښې ټينګ کړم. په ژړغوني ږغ يې وويل: انا لله و انا اليه راجعون.

کاشکې مړ وای خو دا خبر مې نه وای اورېدلای. چا امريکايانو ته زما خبر ورکړی و چې عبدالستار بم جوړوي. هغوی يوه شپه زموږ پر کور بم غورځولی و. زما ادې، اکا او د هغه ګرده کورنۍ يې ګرد سره شهيدان کړي وو.

دا خبرې په کوټه کښې زموږ يوه کليوال نعماني صاحب ته کړې وې. د ماښام تر جماعت وروسته نعماني صاحب پر ټولو ږغ وکړ چې زما د شهيدانو لپاره دې دعا وکړي. هغه راته د شهادت فضيلتونه بيان کړل. ډېر تسل يې راکړ. د صبر د اجرونو په باب يې ډېر څه راته وويل. خو زما زړه چېرته صبرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته نعماني صاحب د امریکایانو کیسې وکړې چې دوی اصلاً د اسلام د ختمولو لپاره راغلي دي. دوی غواړي چې ټوله دونیا یهودان شي.

چې پرېوتم، سر مې تر تلتک لاندې کړی و، تر نیمې شپې پورې مې ژړل او هماغسې په ژړا خوب وړی وم. په خوب کښې مې ولیدل چې ادې ناسته ده، ما یې پر زنګانه باندې سر ایښی دی. هغه زما ویښتان په ګوتو باندې ږمنځوي او د جنت د باغونو، د شېدو رودونو، د میوو او ماڼیو کیسې راته کوي. د شهادت د فضیلت په باب څه چې نعماني صاحب ویلي وو، ادې هم هماغه خبرې کوي. بیا مې ولیدل چې ادې له ما سره په مدرسه کښې ده. په لمانځه کښې هغه مخته کېږي او مور ټول ورپسې درېږو. زه له ځان سره وایم: دا څه کوي؟ د ښځې امامت کله روا دی.

بیا وایم: یه زه غلط سوی یم. د نارینو امامت نه دی روا. امام خو باید چې ښځه اوسي، دا په دې چې امام باید پر مقتدیانو ډېر ورحمېږي او دا میندې دي چې نري زړونه لري. هو، امامت باید د ښځو کار وي، د میندو کار وي. لمونځ چې خلاصېږي، د امریکایانو هلیکوپټر راځي، د مدرسې په سرای کښې کښېني. ادې ورځي، هلیکوپټر ته ورخېژي. زه پوښتنه کوم: ادې چېرته ځې؟

هغه وایي: نانیه زه ځمه. زه له دې مجاهدینو سره جنت ته ځم.

هلیکوپټر پورته کېږي. خوله مې ورته وازه پاتې سي چې دا کافرانو ته مجاهدین وایي او د کفارو په هلیکوپټر کې جنت ته ځي. دا څه ګډوډي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

په همدې حیرانۍ کې راویښ سوم. په ویښه کې لا حیران سوم، هېڅ د خوب په سر او بر نه پوهېدم چې دا نو څخه معنا.

سهار مې نعماني صاحب ته د خوب کیسه وکړه. هغه وویل چې د دې خوب اوله نیمه رحماني ده؛ خو دویمه نیمه یې شیطاني ده.

سبا تر ماسپښینه پورې یوازې سر ناست وم. زړه مې نه غوښتل چې له چا سره خبرې وکړم. د ادې یادونه مې په ذهن کښې لر بر کېدل. څومره سختۍ یې وګاللې. اول خو کونډه سوه، بیا د اکا ظلمونه، بیا چې زه رالوی سوم، زما مسافري. هغه دوه کاله چې زه په کلي کښې ورسره وم، ایله چې یو څه ساه یې سمه وه.

دنیا څومره بې وفا ده؟ اکا مې وګوره. خوارکی په دنیا پسې یې څومره منډې ووهلې؛ خو دی ولاړ او هر څه ځنې پاتې سول. دوکان، بوړۍ، ځمکې، هر څه. ما ته یې د پلار برخه رانه کړه؛ خو نه و خبر چې د هر څه مالک الله دی، هر څه به الله ته پاتې کېږي.

تورکی مې رایادېده. په کوچنیوالي کښې چې به مې واهه. خوارکي به څومره ژړل. کاشکې مړ نه وای. د هغه په مور مې هم خوا بده وه. ګومان مې کاوه، هغه ډېره ګرمه نه وه، هسې یې د شیطان منله، که نه هغه خو هم انسان وه. کوم بني ادم غواړي چې بد واوسي؟ خدای دې پر ورحمېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښين تر لمانځه وروسته ورکشاپ ته ولاړم. يو واسکټ مې جوړ کړ. د شپږو پر ځای مې اته کيلو پټن پکښې کښېښوول. چرې او مېخونه مې ښه پرېمانه پکښې واچول. فيوز مې پکښې ولګاوه؛ خو مزي مې ورپورې ونه تړل. کار مې نژدې تمام و چې نعماني صاحب راغی. پر اوږه يې لاس راکښېښوو: بهادره ! سه کې؟

بې له دې چې له کاره لاس واخلم، ومې ويل: واسکټ جوړوم.

ـ چا له؟

ـ ځان ته.

ـ زان له؟ دا سه وايې؟

ـ هو استاده، ځان ته.

ـ نو ولې؟

ـ ولې؟ دا نور فدايان يې چې اغوندي، ولې يې اغوندي؟

ـ يعنې ته...

څو شېبې غلی و. بيا يې غبرګ رانه چاپېره کړه. پر اوږه يې وټپولم. ويې ويل: زه پوهېدم چې زما شبر به همدقه کار کيې.

لږه موده دې خوا ها خوا وګرځېد.

بيا يې وويل: ګوره بچی ! زه دې منع کومه نه؛ خو هر کار يو پلان غواړي. ته به پلان له انتظار کيې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ما وویل: استاده ! زه ډېر صبر نه سم کولای. زه باید له امریکایانو بدل واخلم.

ـ اوه، نه، نه، پام چې دا خبره ونه کې. جهاد د انتقام دپاره نه وي، جهاد د خدای د رضا دپاره کېږي. بچیه ! په دې خبرو دې جهاد مه خرابوه. کفار ستا دخمنان نه دي، دا د خدای دخمنان دي، د نبي کریم دخمنان دي، د قران دخمنان دي.

سبا له نعمانی صاحب سره د وانې خوا ته روان سوم. پر لاره د پاکستاني فوجیانو تلاشي وه. زما په بېګ کښې فدایي واسکټ پروت و. زړه مې ټکان کاوه چې اوس ومو نه نیسي؛ خو څنګه چې زموږ پېکپ یې ودراوه، مولوي صاحب ورته کوم کارت ورښکاره کړ، ویې ویل: دا د مدرسې ګاډی دي.

فوجي ورته عسکري سلام وکړ. بل فوجي ته یې په لاس اشاره وکړه چې لاره دې خوشې کړه.

نعماني صاحب ما ته وکتل، ویې ویل: زمونګه فوجیان د علماوو ډېر قدر کوي. ودې لیدل چې مونګه یې تالاشي نه کړو. دا خو الحمد الله مسلمان فوج دی.

په وانه کښې د مدرسې ناظم ویل چې ده ته باید ټرېننګ ورکړو؛ خو نعماني صاحب وویل چې ټرېننګ ته ضرورت نسته. دی پخپله په هر څه پوهېږي.

پر سبا یې د کابل پر لور روان سو. د خدای پاماني پر وخت نعماني صاحب راته وویل: ګوره بچی ! شهادت عجیبه خوند او کیف لري. چې سنګه د استشهادیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عملیاتو زاې له ورغلې، د جنت هوا به دربانديې ولګېګي. خوشحالۍ به درلـه رایشـي. ټول غمونه به دې هېر شي.

هغه راته یوه خاصه دعایه هم راوښووله چې د حملې پر وخت یې ووایم.

زما واسکټ یې له نورو شیانو سره په باري موټر کښې ځای پر ځای کړل. موږ په فلاینګ کوچ موټر کښې سپاره سو. له ما سره دوه نور بلدي اندیوالان راسره سول. یو یې عبدالله نومېده، بل یې اسلام. دوی په لاره کښې ځایونه راښوول چې دا پلانکی ځای دی، دا پلانکی بازار دی؛ خو ما په دې خبرو پسې سر نه ګرځاوه. زه په خپلو چورتونو کښې ډوب وم. په انګور اډه کښې په سراچه موټر کښېنستو، تر ښرنې پورې پکښې ولاړو. ټوله لاره کې تنګې درې، په شنو ونو پوښلي غرونه، او لوړ کوټلونه وو. یو نیم ځای کې به ځنګل دومره ګڼ و چې پنځه ګام هوا دې نه سول لیدلای.

ښرنه لکه کاسه غوندې وه، په منځ کې هواره او چارچاپېره یې غرونه وو. له ښرنې تر کابله په بله سراچه کښې ولاړو. تر غزني پورې موټر په خامه لاره روان و. که مو د موټر شیشه بندوله، د ګرمۍ له لاسه مړه کېدو او که مو خلاصوله، د دوړو له لاسه. له غزني ها خوا تر کابله سړک نوی ډمبر سوی و. د غرمې ډوډۍ مو په درانیی کې وخوړه. د هوټل په څنګ کې ډکه ویاله بهېدله. ورکښېنستو چې اودسونه تازه کړو. داسې رڼې اوبه په کې روانې وې چې د ویالې په تل کې واړه ماهیان مې لیدلای سول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

اوبه داسې يخې وې چې د سړي زړه ورسره تازه کېده. نيم ساعت مزل به کړی و چې په ارغندي چوک کښې يې تلاشي ته ودرولو. پوليس راته په ځير وکتل؛ خو څه يې ونه ويل.

کابل ته چې ننوتو، داسې بيروبار مې وليد چې په ژوند کښې مې نه و ليدلی. د کوټه سنګي په چوک او بازار کښې ښځې او نارينه د وزو او پسونو د رمې غوندې سره ګډ روان وو. يوې نيمې ښځې به برقه لرله، د نورو مازې يو کوچنی ټيکری پر سر و. سخته بې شرمي روانه وه. پيغلو نجونو چسپ پتلونونه اغوستي وو، کوناټي يې بوک بوک راوتلي وو. تيونه يې د تنګو کميسونو له لاندې نېغ نېغ راوتلي وو. تيار لکه د کرزي لور چې په فلم کښې مې ليدلې وه، هماغسې سينګارونه يې کړي وو. سرې شونډې، تورې سترګې، په سترغلو باندې چا شين، چا سور، چا نور رنګونه وهلي وو. له هر دوکان څخه د سروذ اواز پورته و.

له هغه ځايه په ټيکسي کې کېناستو او تر کوره په دوو ساعتو کښې ورسېدو. لاره ډېره نه وه خو د موټرو سخت بېروبار و. موټرونه هم په سړک کې ګرځېدل، لاروي او کراچۍ والا هم. داسې ګډوډي وه لکه د مېږيو په کور چې اوبه ننوتلې وي. له ډېرو چوکونو او بازارانو تېر سوو، رنګ رنګ کورونه او جګ جګ تعميرونه مې وليدل. په هر ځای کې د سړک په دواړو غاړو کې دوکانونه وو. ته وا د ټولې دنيا سودا په همدې دوکانو کې کېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور په هود خیلو کښې و. څښتن یې زموږ د مجاهیدنو سړی و. اکثره وخت به فدایان همدلته اوسېدل. سړی ګلاب نومېده. دوه خوا په خوا سرایونه یې لرل. په یوه کښې د ده کور و، دا بل یې د مېلمنو سرای و. د سرای د یوالونه قریب څلور ګزه لوړ وو. د دواړو سرایونو په منځ کې وره او سپینیزه درګاه وه.

ګلاب ږیره خرییلې وه؛ خو برېتونه یې وو. د پېنځوسو کالو به و. زلمي زامن یې لرل. هغوی هم د ده په شان ږیرې خرییلې وې. لا مو دمه نه وه جوړه چې ګلاب راته وویل: انډیواله ته به داسې وکې چې زما د زوی سره به د نایي دوکان ته ورشې. دا ږیره به دې یو څه لنډه کې.

ما وویل: وروره زما ږیره سوچه ده، لا مې بیا تې پکښې نه ده وهلې.

_ که په ښار کې همداسې وګرځې، پولیس به درباندې شک وکي.

زما د لارې انډیوال، عبدالله وویل: ګوره ملا صاحب! خپه کېږې به نه. دا دی زما ږیره وګوره. ته وایې ما به په شوق داسې لنډه کړې وي؟ قسم دی چې ږیره راته ډېره ګرانه ده؛ خو د فرض د پوره کولو د پاره که ترک سنت وکو؛ نو باک نه لري.

اسلام وویل: پام دې و چې په ارغندي کې پولیس والا څنګه درته ځیر و؟

ګلاب پر مخ لاس تېر کړ، ویې ویل: ما وګوره. ځان راته لکه ښځه ایسي. که زه د سنت په طریقه ږیره پرېږدم؛ نو بیا خو فدایان په خپل کور کې نه شم پټولای. وایي ګر ضرورت بود روا باشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ناچاره سوم ړیره مې لنډه کړه. زما و اسکټ درې ورځې وروسته راورسېد. په دې دربو ورځو کښې عبدالله په ښار کښې وګرځولم. یو ځای یې راوښود چې ښارنو نومېده. لوړ مارکېټونه او لوکس دوکانونه پکښې وو. په منځ کښې یې یو باغ و. دوی ورته پارک وایه. په چمن کښې ترونو لاندې نجونې او هلکان لاس په لاس سره ګرځېدل. یو نیم ځای کښې بیا تر سایه وان لاندې هلکان او نجونې جوړه جوړه سره ناست وو. ځینو پیرکي خوړل، ځینو ایس کریم.

عبدالله په ګلفروشۍ کوڅه کښې څو دوکانونه راوښوول چې په الماریو کښې یې رنګ رنګ بوتلان او ډبکې ایښې وې. عبدالله وویل چې په دې دوکانو کښې شراب خرڅېږي. چاروا کې په بنډارونو کښې شراب څښي او بیا خور و مور سره نه پېژني چې له هر چا سره یې هر څه وکړل؛ نو ویې کړل. په یو بل دوکان کښې لوی لوی مېزونه ایښي وو چې څلور سورې یې په څلورو کونجونو کښې او دوه سورې یې د اوږدو څنډو په منځ کښې لرل. پر سر یې رنګ رنګ واړه ګېنونه پراته وو. دوه کسه ورته ولاړ وو. لکه لښتې په اوږدو لرګیو باندې یې ګېنونه د سوریو خوا ته ټېل وهل.

عبدالله وویل: دا قمار بازان دي. دې ته بیلیارډ وایي، جواري وربانده کېږي.

ټول ښار په فساد او ناروا وو کښې ډوب و. هلته په جومات کښې به اذان کېده او څنګ ته په دوکانونو کښې به سروذ چالان و. لوی لوی جوماتونه وو؛ خو پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ کوونکو به دوه صفونه هم نه ډکېدل. پر لمانځه به هم څوک سرتور سر ولاړ وو، د چا پر سر به سپینه خولۍ وه، دستار خو غیر له ملا امامه د بل چا پر سر نه لیدل کېده.

بله ورځ عبدالله په وزیر اکبر خان کښې راته ځینې کورونه راوښودل چې د پیتو پوزو ښایستوکو نجونو پکښې تګ راتګ کاوه. هغه وویل چې دا د چینایانو ګستهوزونه دي. دا ګردې چینایې رنډیانې دي. د دې کورو په خوا کښې یو نیم تورې ښیښې والا لنډکروزر او کروزین موټر ولاړ وو. عبدالله وویل چې دا د چارواکو موټرې دي، هر وخت دلته د فحاشۍ لپاره راځي.

د ایسکریم په دوکانونو کښې ټې وې ګانې چالانې وې. نیم پټې نیم بربنډې نجونې پکښې نڅېدلې. په کابلیانو کښې مې داسې شیان ولیدل چې د امریکایانو بلا دې پر وګرځي. هغوی خو کافران دي چې هرڅه وکړي باک نه لري؛ خو دا زموږ والا چې ځانونه مسلمانان ګڼي، دوی نو ولې داسې کوي؟ اوس پوه سوم چې نعماني صاحب به ولې هر وخت ویل چې د کابلیانو او امریکایانو مرګ یو شان روا دی.

پر دریمه ورځ د ګلاب زوی د امو څو غټ غټ کرېټونه کور ته راوړل. کرېټونه چې مو خلاص کړل، په اول کتار کښې یې ام و، لاندې زموږ شیان. ما خپل واسکټ راوایست. غوښتل مې چې فیوز یې ولګوم؛ خو ګلاب وویل چې باید تر هغې پورې صبر وکړم چې د دوی پلان معلوم سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

مازدیګر د ګلاب ټیلفون ته زنګ راغی. ګلاب له چا سره خبرې وکړې. سړی سلیم نومېده. هغه له امریکایانو سره ترجمان و. زموږ انډیوالانو هغه ته د هر راپور په بدل کښې پیسې ورکولې. سلیم ګلاب ته ویلي وو چې سبا پر اتو بجو د امریکایانو موټران له څرخي پله څخه روانېږي، پر اتو بجو له هود خېلو تېرېږي.

موږ ټول پلان جوړ کړی و چې پر شل کمې اتو بجو به وځو، تر سړکه پېنځه دقیقې لګېږي. عبدالله به تر سړکه راسره ځي. زه به هلته د هوټل پر تخت کښېنم، چای به راغواړم. پېنځه دقیقې چې اتو ته پاتې سوې، زه به د سړک غاړې ته راسم، ځان به هسې په ټیلفون بوختوم. همدا چې د امریکایانو موټران راورسېدل، زه به واسکټ پټاووم.

لا له کوره نه وو وتلي چې ګلاب ته بیا زنګ راغی. زموږ مخکینی پلان پاته سو. ګلاب وویل: نن کتار نه تېرېږي. تر سبا به ورته صبر کوو. زه یې بیا د نایي دوکان ته واستولم. د ګلاب زوی هم راسره و. ږیره او برېتونه یې راباندې وخریيل. سر یې راته داسې جوړ کړ چې د څټ او ټېکونو ویښته یې راته په ماشین باندې بیخي لنډ کړل، پاتې ویښته یې د ګوتې د نیم بند په برابر پرېښودل. تیار د پاکستان فوجي یې را څخه جوړ کړ. توره دریشي او تورې عینکې یې راباندې واغوستلې. د سپین کمیس له پاسه یې سره نیکټایي هم راوتړله. ډېر شرمېدم ځان راته بیخي لغړ برېښېده. دا کار یې په وچ زور راباندې وکړ. د کورتۍ لمن مې کښته خوا راکښوله چې سم مې پټ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورتۍ په ما کښې یو څه ارته وه. ګلاب وویل چې په دې توګه به څوک دربانده شک نه کوي او و اسکټ به دې هم نه ښکاربږي. نوي تور بوټونه یې راکړل چې څوکې یې لکه موچنې پورته خوا کږې وې. تر غرمې پورې یې په سرای کښې دې خوا ها خوا ګرځولم چې له دریشۍ سره روږدی سم. د ګلاب زوی هم ځان زما په رنګ جوړ کړی و. یوه مخابره یې په لاس راکړه. عبدالله وویل چې د امنیت کسان همداسې ګرځي. ته چې هلته ورسېږې، ټول به د امنیت والا ګومان دربانده وکړي.

د غرمې ډوډۍ مو چې وخوړه، میکرویانو ته ولاړو. دا نو د شپږ چتونو بلاکونه وو چې د هوايي میدان د سړک پر غاړه جوړ سوي وو. هلته د ګلاب د یوه انډیوال کور و. تر مازدیګره هلته پاته سو. د مازیګر اذان چې وسو، ګلاب وویل: نیم ساعت وروسته به ځو.

- چېرته؟
- د حملې ځای ته.
- تا خو ویل چې تر سبا به صبر کوو.
- پلان مو بدل سو. کرزی امریکا ته روان دی، هوايي میدان ته ځي. ته به کرزی ختموې.

اودس مې تازه کړ. اول مې دوه رکعته نفل وکړ. له ټولو ګناهونو مې توبه وکړه. هره ګناه چې مې کړې وه، سترګو ته مې ودرېدله. وروسته مې د مازدیګر فرض ادا کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ګلاب يوه توره بکسه خلاصه کړه، څو دانې پيچکارۍ په کې وې. د درملو پر امپولونو په سره رنګ انګريزي ليکل ښکارېدل. د يو امپول سر يې مات کړ، دوا يې په پيچکارۍ کې تېره کړه. ما ته يې وکتل: تا ويل چې سر دې خوږېږي.

- هو. ډوډۍ چې مې وخوړه پر سر درد پيدا شو.

- دغه پيچکاري به دې درد دفع کړي.

ستن يې راته په مټ کښې راولګوله.

له ټولو سره مې د غېږې خدای پاماني وکړه، ګلاب وويل: شهادت دې مبارک شه. ته ډېر بختور يې چې د الله رضا حاصلوې.

د ګلاب له زوی سره راووتم. د بي بي مهرو زيارت سره ودرېدلو. پر سړک موټران نه تېرېدل. د سړک دواړو خواوو ته پوليس او فوجيان ولاړ وو. زيارت ته مخامخ د سړک په پورې غاړه په يوه لوړ کانکريټي برج کښې امريکايي پېره دار ولاړ و، سړک يې څاره.

زړه مې ډېر ټکان کاوه چې راباندې پوه نه سي؛ خو د ګلاب زوی راته ډاډ راکړ چې څوک به مې ونه پېژني. زما په رنګ نور کسان هم مخابري په لاسو کښې لر بر کېدل.

ورو ورو مې سر سپکېده. له ما سپښينه مې پر سر باندې درد و، خو اوس يې درد کرار سوی و. يو ډول خوند مې محسوساوه. د هېڅ شي سودا راسره نه وه. په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مې د دونیا ګرده خوشالي راټوله وه. د نعماني صاحب خبره مې رایاده سوه چې ویلي یې وو ، د شهادت پر وخت به د جنت هوا د ربانديږ ولګېږي.

سبحان الله دا څومره لوی نعمت دی. جنت به څومره بې غمه ځای وي. دا د جنت هوا چې دا سې بې غمه کړی وم، خدایزده چې پخپله جنت به څومره له خوشالیو ډک وي. رښتیا چې په جنت کښې درد نسته، غم نسته، اندېښنې او چورتونه نسته. دا سې کیف مې په ټول ژوند کې نه و محسوس کړی. دا سې راته ایسېده لکه په هوا کښې چې روان اوسم. ساه چې مې اخیستله، په سږمو کښې مې د هوا په تېرېدو خوند اخیست. بدن مې تود و. زړه مې غوښت چې دا کیف ابدي واوسي. تل تر تله همدا سې په خوندونو کښې ډوب واوسم.

نیم ساعت به هلته ولاړ وو چې له لرې د ټرافیکو د موټر پرله پسې هارنونه مو واورېدل. د ګلاب زوی راسره خدای پاماني وکړه او ولاړ. ډېر ژر د ټرافیکو موټر راورسېد. شپږه وروسته د موترګاټو یوه ډله چې ټولو سپرو یې سپینې دریشۍ او سپینې خولۍ اغوستې وې، راښکاره سوه. ورپسې د تورو موټرو کتار په ډېرې چټکۍ سره روان و. زه په خولو کښې لوند خیشت وم. هماغه دعا مې تکراروله چې نعماني صاحب رازده کړې وه: ((اللهم ربنا تقبل منا شهادتنا ....))

کتار لا سل یونیم سل ګامه لرې و. د پتلانه جیب ته مې لاس کړ چې د فیوز بټن راپیدا کړم. که ګورم بټن نسته. اوه خدایه بټن څه سو؟ ژر مې بل جیب ولټاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

هلته هم نه و. اوف دا دريشي څومره ډېر جيبونه لري. ملا ته مې لاس يووړ چې د فيوز مزي را پيدا کړم چې ډز سو. زه په هوا سوم او بيا پر ځان پوه نه سوم.

ځلورم څپرکی

په جنت کې

نه پوهېدم چې څو شپې بې سده وم. چا، کله او څنګه دلته راوستی وم؟ هېڅ نه پوهېدم. په کوټه کښې څلور نور چپرکټونه هم پراته وو. پر هر يوه يو يو مريض پروت و. څوک بې سده، څوک په سد، د چا په پوزه کښې پيپ تېر سوی و، د چا پر خوله او پوزه باندې پلاستيکي کڅوړه. د يوه مريض له هرې ساه سره خرهار راپورته کېده. يوه بل يې کرار کرار زګيروي کول. د ټولو پر تن د شنه رنګ جامې وې.

بيا مې ستونی وچ سو. ږغ مې وکړ: اوبه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هماغه نجلۍ د درګاه په خوله کښې راښکاره سوه. ورسره یو ډاکتر هم کوټې ته راننوت. د ډاکتر پر سر هم زرغونه خولۍ او پر تن یې زرغونې جامې وې. سپینه چپنه یې اغوستې وه. له خولې څخه یې زرغون ماسک لرې کړ. توره ګڼه ږیره یې وګروله. په غټو تورو سترګو یې نجلۍ ته اشاره وکړه چې اوبه ورکړه.

نجلۍ د اوبو ګیلاس هغه ته ونیو، ویې ویل: اوبه غواړې؛ خو زما له لاسه یې نه چښې.

ډاکتر ګیلاس ورواخیست. څو کاشوغه اوبه یې په خوله کښې راواچولې. لکه د څو ورځو روژه چې مې ماته کړې وي، اوبو همداسې خوند راکړ. ډاکتر نجلۍ ته وویل: کارګران راوغواړه چې مریض سرویس ته یوسي.

نجلۍ ووته. ډاکتر راڅخه وپوښتل: نوم دې څه دیه؟

ما یې سترګو ته وکتل. په رانجو تورې وې. لکه پخوا چې مې هم لیدلی وي، اشنا غوندې راښکاره سو. تر اشنا هم یو څه زیات لکه نژدې انډیوال. په کرار رږغ مې وویل: عبدالستار.

ـ ډېر ښه. زما نوم محمد بلال دیه. ته ما عملیات کړی یې. اوس څنګې یې؟

ـ سر مې درووند دی.

ـ دا د انستیزي، د بیهوشي د دوا اثر دیه. ښه به شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ډاکتر بلې خوا ته مخ واړاوه، د مېز له سره يې کاغذان ورواخيستل. ما له شا څخه وروکتل. څنې يې د سنت په طريقه برابرې وې. بيخي تبليغيانو ته ورته و.

دوه تنه کارګران راغلل. د چپرکټ لر او بر سر ته ودرېدل. چپرکټ يې روان کړ. له يوه اوږد دهليزه تېر سو، ښي لاس ته وګرځېدو، بل دهليز راغی، دواړو خواو ته يې لويې کړکۍ وې. دغه نری دهلېز لکه په هوا کښې چې ولاړ وي، له ښيښو څخه يې لاندې سړک ښکارېده.

سترګې مې پټې سوې.

شرنګا مې واورېده. چپرکټ يې له يوې خړې وسپنيزې دروازې سره درولی و. د درګاه زنګ يې وواهه. شېبه وروسته درګاه خلاصه سوه. د لرګيو کوټنۍ غوندې ځای و. چپرکټ يې دننه کړ. کارګران زما په خوا کښې ودرېدل. کوټنۍ حرکت وکړ. نه پوهېدم چې کښته تله که پورته؛ خو نېغه روانه وه. زه بيا په نورو پوه نسوم. يو وخت مې سترګې خلاصې کړې چې په يوه کوټه کښې وم. زما چپرکټ يې کړکۍ ته نژدې درولی و. کړکۍ د باندې له خوا وسپنيزه پنجره لرله.

کارګران ووتل، يوه وسله وال د کوټې درګاه پورې کړه. دلته زه يوازې وم. نور مريضان نه وو. په کوټه کښې دوې دانې چوکۍ وې. يو کوچنی ميز زما د چپرکټ په خوا کښې اېښوول سوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته درګاه خلاصه سوه. په توره دريشي کښې يو سړی راننوت. د هغه په لاس کښې خړه پلاستيکي دوسيه او توره مخابره وه. شيان يې پر مېز کښېښوول. له جيبه يې کوچنی ټېپ راوايست. د اورلګيت د دبي په اندازه يوه فيته يې په کښې واچوله.

د کوټې درګاه بيا خلاصه سوه. ډاکتر بلال و. سړي ته يې وويل: امر صايب خيريت خو به وي؟

هغه د ټېپ مزي ورسمول. په سترګو باندې يې زما خوا ته اشاره وکړه، ويې ويل: له دغه سړي تحقيق کوم.

ډاکتر وويل: دی خو همدا شېبه له انستيزي وتلی.

سړي ورته خوله جينګه کړه: نو څه؟

ـ زه اجازه نه درکوم چې اوس يې وځورې.

ـ دا يو ترورېست دی.

ـ دا يو انسان دیه.

ـ ته خبر يې چې څه يې کول؟ دا مو د وطن دښمن دی.

ـ زما مسلک دوست او دښمن نه پېژني. زه د يوه ډاکتر په صفت اجازه نه درکوم چې اوس ورنه تحقيق وکې.

سړي خپل شيان ټول کړل. له کوټې ووت. درګاه يې په ځان پسې سخته ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

نجلۍ راغله. ډاکتر ورته وویل: حیاتي علایم یې وګوره.

نجلۍ زما پر مټ د فشار اله وتړله. په خوله کښې یې لکه قلم یو ښیښه یي شی راکښېښوو. بیا یې زما پر نبض ګوته ټینګه کړه.

ما خپل لاس تاو کړ. زور مې وکړ؛ خو لاس مې په چپرکټ پورې تړلی و. بد بد مې ورته وکتل. رنګ یې والوت. یوګام شاته سوه.

ډاکتر پوه سو. ویې ویل: خیر دی نبض به یې زه وګورم.

څو شېبې یې خپل ساعت ته وکتل بیا یې وویل: څلور نوي.

وروسته نجلۍ څو شېبې زما په ټټر پورې سترګې وګنډلې. لکه زما ساه چې یې شمېرله. بیا یې په دوسیه کښې څه ولیکل.

درګاه خلاصه سوه. یو مشر سړی مخکې او هماغه توري دریشۍ والا ورپسې راننوتل. ډاکتر ته یې وویل: متخصص صایب! دغه سړی له تا شکایت کوي.

ډاکتر وویل: سرطبیب صایب! ما ورته وویل چې مریض همدا شېبه له انستیزۍ راوتلی، دی د تا پوښتنو ته کله ځواب ویلای شي؛ خو دی شله دیه چې نه، زه همدا اوس ورنه تحقیق کوم.

سرطبیب سړي ته مخ واړاوه، ویې ویل: تا خو ما ته داسې ونه ویل. ډاکتر رښتیا وایي. مریض خو درنه تښتي نه. ستا کسان ورباندې پیره کوي. هر وخت چې ډاکتر اجازه درکړه، بیا خپل کار وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل: سمه ده؛ خو د دې مريض، ډاکتر او نرس حتی د دې کوټې کارګر باید مالوم وي او موږ سره ثبت شي. نور ډاکتران به حق نه لري چې دې کوټې ته راشي.

ډاکتر وويل: ويې ليکه. ډاکتر يې زه يم، بلال عرفان، نرسه، مينه.

مينې ته يې وکتل: کوم کارګر دې تکړه دی.

_ سالم.

_ وليکه کارګر، محمد سالم.

سړي وويل: زه به تاسو درې واړو ته مخصوص کارتونه جوړ کم.

دا نظامي روغتون و. چارصد بستر يې باله. هماغه ګړۍ چې ما غوښتل ځان پټاو کړم او د فيوز په بټن پسې مې جېبونه لټول، امريکايي پيره دار راباندې پوه سوی و، زه يې ويشتلی وم. مرمۍ زما د چپ ورانه په هډوکي منښتې وه. ګومان کوم چې په مرمۍ کښې به کومه دوا وه چې زه يې سم له واره بېسده کړی وم. زه د لوکس سرويس په دويم پوړ کښې بستر وم. د امنيت شعبه هم په همدې ځای کښې زما کوټې ته مخامخ وه. په پاکستان کښې چې ورته ((آی اس آی)) وايي، دوی يې امنيت بولي.

نور کسان چې ولاړل، ډاکتر راسره يوازې پاته سو. راته ويې ويل: ګوره عبدالستاره اشنا! لږ ګوزاره وکه. ته مريض يې. مينه نرسه ده. دا مې ځکه ستا د پاره ټاکلې ده چې ډېره تجربه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ما وویل: تجربه دې یې ورکه سي، دا دې ورکه سي. دا څه دوسي ده چې نامحرمه نجلۍ دې پر سړي لاس ولګوي؟

ـ نر ډاکتر ښځو ته محرم دیه که نه؟

ـ محرم دی؛ خو چې حاذق طبیب او مسلمان وي.

ـ خلاص نو، د نر لپاره هم ښځینه نرسه همدا سې ده. ما در ته وویل چې دا ښه تجربه لري. بیا زموږ په مسلک کې انسان مهم دیه. موږ د نر او ښځې، مومن او کافر د دوا رو علاج کړو. ما په سلګونو ښځې عملیات کړې دي؛ خو د معاینې یا د عملیات په وخت په والله قسم دیه که زه په ځان باندې پوهېږم چې زه نر یمه که ښځه. په خندا یې وویل: رحمان بابا فرمایي:

که په زړه کې دې څه عیب نه وي رحمانه

ښکلي مخ ته په کتو کې ګناه نشته

سخت درد راغلی و، علم ما کړی او مسالې ده کولې. ومې ویل: ته څوک یې چې ما ته نصیحت کوې؟

لنډکي برېتونه یې وګرول، په موسکا یې وویل: ستا ډاکتر.

ما وویل: یو خو دې له شهادته بې برخې کړم او بل را ته مسالې هم کوې.

هغه غلی و.

بیا مې وویل: که زه دې هماغسې پرېښی وای، اوس به شهید وم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په ارام ږغ وویل: زموږ د روغتون د وره د پاسه یو ایت لیکل شوی دیه. زه چې هر سهار روغتون ته رځم، سترګې مې په هغه باندې لګېږي. الله تعالی فرمايي: ومن احیاها فکانما احیا ناس جمیعا

مانا يې داسې ده چې: څوک چې یو کس ژغوري داسې ده لکه ټول بشریت چې يې ژغورلای وي.

ما وویل: بس بس. زه په هر څه پوهېږم. ما مدرسه ویلې ده.

ډاکتر وویل: څومره ښه. نو ته پخپله تر ما ښه پوهېږې. ژوند د الله تر ټولو لوی نعمت دیه؛ ځکه خو هېڅوک حق نه لري چې خپل ژوند ختم کي.

ما غوښتل چې ځواب يې ورکړم؛ خو هغه وویل: ته اوس ارام ته ضرورت لري. بیا به له خیره ډېرې خبرې سره وکو.

پر سبا يې د تحقیق لپاره بل سړی راغی. ذره بیني عینکې يې له سترګو لرې کړې. ټېپ يې چالان کړ، پر مېز يې کېښود. نیم لستوڼی کمیس يې د پتلانه له سره لړ پورته کړ، تمانچه يې له پوښه راوکیښ، د ټېپ خوا ته يې پر میز کېښود. پخپله راته مخامخ پر چوکۍ کېناست.

یوه شېبه يې د ګوتو په سر د چوکۍ پر متهو طبله ووهله. بیا يې وویل: ګوره ملګریه! زما نوم محسن دی. زه ډېر ښه سړی یم. زه به د ورور په شان چلند درسره وکم؛ خو تر هغې پورې چې ته راته رښتیا ووايې؛ خو که کومه خبره دې رانه پټه کړه نو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

رډ یې راته وکتل، ویې ویل: خیر. دا راته ووایه چې له غلام جان سره څه پېژنې؟

ما وویل: غلام جان؟

یوه شېبه یې په ځیر راته وکتل، بیا موسکی سو: اوه، رښتیا ته خو هغه د ګلاب په نامه پېژنې. تا ته یې دروغ ویلي وو. اصلي نوم یې غلام جان دی.

ـ زه نه ګلاب پېژنم، نه غلام جان.

ـ عبدالله څنګه؟

ما غوښتل چې انکار وکړم؛ خو هغه وویل: اسلام څنګه؟ او مولوي نعماني صاحب به هم نه پېژنې؟

زه هک پک سوم. دی څنګه پر هر څه خبر سوی و؟

خپل شیان یې ټول کړل. ویې ویل: د نن د پاره همدومره بس دی. ستا د مالوماتو د پاره باید ووایم چې نذیر هغه د ګلاب زوی چې د تا سره د برید تر ځایه راغلی و، د تېښتې په وخت زموږ ملګرو پېژندلی او هغه یې تر کوره تعقیب کړی و. د هغه پلار، د هغه ورور، عبدالله، اسلام دا ټول مو د یوه سره نیولي. دا دربېمه ورځ ده چې هغوی راسره بندیان دي. سلیم، هغه خاین ترجمان چې و، هغه امریکایانو بندي کړی. زه اوس ځم. ته د ټولو د پاره ډېر څه نه لرې؛ خو بیا هم کوښښ وکه چې رښتیا راته ووایې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې ولاړ، ډاکتر بلال راغی. پښه مې سخته خوږېدله. ډاکتر ته مې وویل.

هغه مینې ته وړرېغ کړل. ویې پوښتله: د درد دوا دې ورلګولې ده؟

مینې وویل: هو. سهار مې یو ډیکلوفینک امپول ورکړی و، دغه یو ساعت مخکې مې بل ورولګاوه.

ډاکتر ما ته کړه: له څه وخت راهیسې خوږېږي؟

ما وویل: سهار یې چې په درد شروع کړی، تر اوسه هماغسې خوږېږي.

ډاکتر مینې ته وویل: ګومان کوم چې د نورو زور نه پې رسي، یو پنتازوسین وروولګوه.

مینې په مټ کښې راته بله ستن راولګوله. لس پینځلس دقیقې به تېرې وې چې درد مې ورک سو. ورو ورو مې سر سپک سو. زړه مې خوشاله سو. غمونه مې هېر سول. ساه چې مې اخیستله، خوند یې راکاوه. حال مې بیخي هماغه شی و چې د حملې پر وخت و. هماغه د جنت هوا چې راباندې لګېدله. حیران وم چې دا څه کیسه ده؟

کاکا سالم ته مې وویل: اکا دغه اخري ستن چې یې راولګوله، هغه ښیښه یې څه سوه.

هغه د پټۍ د شیانو پتنوس وکوت. د پیچکارۍ خالي ښیښه پکښې پرته وه. چې ومې کتل، ښیښه سپینه وه، په سره رنګ انګریزي لیکل یې درلودل. هغه پیچکارۍ چې ګلاب رالګولې وه، بیخي همدا شی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ډاکتر مې راوغوښت. و مې ويل: ډاکتر صاحب د غه ستن د درد ده؟

هغه وويل: هو. ولې؟

ـ هېڅ، دا سر مې دا سې سپک سوی، يو رقم خوند يې راکړی.

ـ سمه ده. دا پيچکاری شديد دردونه ختموي؛ خو نېشه هم لري.

په چورتونو کښې ډوب سوم. نو هغه چې ما د جنت هوا ګڼله، هغه خوند او کيف چې ما ويل د جنت به وي، هغه هر څه د نيشې اثر و؟ څنګه يې ومنم؟ نعماني صاحب پخپله راته ويلي وو چې د جنت هوا به دربانديې ولګېږي. که دا نېشه وه، د جنت هوا بيا کومه وه؟

ډاکتر بلال هره ورځ سهار راته. زما سترګې، خوله، ځيګر او پښه يې کتل، زما د ورانه د ټپ پټۍ يې بدلوله. مينه په ورځ کښې دوه ځله راتله، سهار او مازديګر. هغې راته سيروم او پيچکاری لګولې، زما حياتي علايم يې کتل. سالم به ټوله ورځ راسره ناست و. کوټه يې صفا کوله، زما د چپرکټ روجايانې يې بدلولې، زما سيروم به چې خلاص سو، مينه به يې راوبلله، لاس ته يې اوبه راا چولې، د ضرورت پر وخت به يې بولدانۍ راکوله.

اولې ورځې ډېرې سختې وې. څومره شرم دی چې پر ځای پروت اوسې، بولې دې په بولدانۍ کښې وکړې او بل سړي ته يې په لاس کښې ورکړې چې ايسته يې واچوي. بولې خو خيران د چکر (غايطو) مساله هم همدا سې وه. ما څو ورځې هېڅ شی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ستوني تېر نه کړل. ما غوښتل کولمې مې تشې وي. په سيروم باندې ژوندی وم؛ خو ډاکتر بلال ډېر راته ټينګ سو. هغه راته وويل چې بدن پر موږ حق لري. په محشر کې د نفس د حق پوښتنه هم درنه کېږي. هماغه خدای چې د غه حالت يې درباندې راوستی، همغه به يې لرې هم کا.

ما غوښتل چې ځواب ورکړم؛ خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره يې پر ځای وه. يو خو ده پر اوله ورځ زما په خاطر له هغه بل سره لانجه وکړه؛ لکه احسان چې يې راسره کړی وي او بل نه پوهېږم ولې ډاکتر راته اشنا غوندې ايسېده. لکه د ځو کلونو يار چې مې وي. عجب سړی و. و ډاکتر؛ خو ديني مسالې يې تر ما ښې زده وې. هم مې ورته رخه راتله او هم کرار کرار راباندې ښه لګېده.

لمونځونه مې په اشارې کول. هغه هم بې اوداسه. د تيمم لپاره هم نه سوم پورته کېدای. چپه پښه مې په ورانه کښې ماته وه. ډاکتر په ورانه کښې راته څو ځايه د پولادو سيخان تير کړي وو. د غه سيخان په څو وسپنيزو کړيو پورې تړل سوي وو. دوی د غه شی اپرات باله. ويل يې چې د غه اله هډوکي پر خپل ځای ساتي ترڅو چې جوښ وکړي. بله پښه مې د ښنګر په حصه کښې ماته وه؛ ځکه خو زه مجبور وم چې تر دريو هفتو پورې له ځايه پورته نه سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

څو ورځې پس ته محسن بیا راغی. یو تور بېګ هم ورسره و. راته ویې ویل: ښه نو ګومان کوم چې ماغزه به دې سم شوي وي. اوس نو وایه چې د مولوي نعماني په باب څه مالومات لرې؟

ما فکر وکړ چې نور نو انکار مانا نه لري. ومې ویل: هغه زما استاد و. زبردست عالم دی. مجاهد دی.

هغه په خبرو کښې راولوید: او د ((آی اس آی)) جاسوس.

ـ دا دروغ دي. هغه یو سوچه مجاهد دی.

ـ د څه شي مجاهد؟ نو ولې په پاکستان کې جهاد نه کیي؟

ـ هورې خو ګرده مسلمانان دي. د چا پر ضد دې جهاد وکي؟

ـ نو افغانان کافران دي؟ موږ کافران یو؟

ـ تاسو له کفارو سره دوستي کړې ده. ما ستاسو ښار ولید چې څومره فحشا او فساد پکښې کېږي.

ـ ته په پاکستان کې ګرځېدلی یې؟ په لاهور کې د هیرا منډیي نوم دې اورېدلی؟ ته خبر یې چې د کراچۍ په سینما ګانو کې لوڅ فلمونه چلېږي؟

یوه شېبه غلی سو. له چوکۍ پورته سو. کړکۍ خوا ته ورغی. بیا یې وویل: همدغه ((آی اس آی)) په ایډز اخته ښځې راټولوي، هندوستان ته یې د فحشا دپاره لېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: او د کرزي لور چې د بوش مخې ته لغړه نڅېږي، په هغه کې څه وایې؟

هغه راته نیغ وکتل، ویې ویل: څه شی؟

ما سترګې کښته کړې.

یو دم په خندا سو. داسې په کټ کټ یې وخندل چې ته وا کومه ټوکه یې اورېدلې ده. هغه خندل او ما ورته حیران کتل. بېرته پر چوکۍ کښېناست، ویې ویل: مړ دې کړم. ناځوانه! دا درته چا ویلي دي؟

ـ ما پخپلو سترګو لیدلي دي. په سي ډي کښې.

بیا یې لږه شېبه وخندل. ویې ویل: سخت کم عقله سړی یې ګیر کړی یې.

ما وویل: کم عقله خو تاسې یاست چې خپل دین مو پرې ایښی.

سړي یو زورور سوک پر مېز وواهه. له ځایه پاڅېد. رامنډه یې کړه. دواړه لاسونه یې زما پر ستوني کښېښوول. غاښونه یې راته وچیچل؛ خو پر ستوني یې زور راونه کړ. بېرته وګرځېد. ویې ویل: ارمان چې ته ټپي یې. که ټپي نه وای؛ نو بیا به زه درسره جوړېدم. که هغه نور خاین انډیوالان دې وګورې، بیخي به یې ونه پېژنې.

خپل لاسونه یې موټي کړل، ویې ویل: په ټول بدن کې یې زما د سوکانو نخښې پاتې دي. ته وایې هغوی به همداسې وچ په وچه اقرار کړی وي؟ نه، که ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

وګورې بيا به پوی شې. هغه نذير نومي ځان راته د بر ټينګ ښوده، ويل يې چې مړ مې که؛ خو اقرار به ونه کم. پوهېږې چې څه مې ورسره وکړل.

ږغ يې ټيټ کړ، ويې ويل: بوتل مې پکې ومنډه، بوتل.

يوه شېبه غلی و، سترګې يې رډې راختلې وې، په ځير يې راکتل.

بيا يې وويل: ګوره! زه ټوکې درسره نه کوم. کرزی اصلاً لور نه لري. دا څو کاله د مخه يې واده کړی، تر اوسه خو بيخي اولاد لا نه لري.

د هغه خبرې مې زړه ته نه لوېدې. نعماني صاحب پخپله د کرزي د لور خبره راته کړې وه. هغه خو راته دروغ نه ويل.

سړي خپل بېګ خلاص کړ، ويې ويل: زه به په کمپيوټر کې يو شی درو ښيیم.

څو شېبې يې ګوتې پکښې ووهلې. بيا يې کمپيوټر زما مخې ته پر مېز کښېښود. ويې ويل: کمپيوټر ته وګوره. دغه سړی پېژنې؟

سر مې لږ پورته کړ. لاس مې تر سر لاندې تکيه کړه. د کمپيوټر ټوله ښيښه په يوه لوی کارت د که سوې وه. خطونه يې انګريزي وو. په عکس کښې يو شين سترګی پاکستاني فوجي ښکارېده. سرتور سر و. ږيره يې خرييلې وه. برېتونه يې هم نه وو.

سړي وپوښتل: په انګريزي پوهېږې؟

ـ يه.

ـ نو زه به يې درته ولولم. د آی اس آی کرنيل الطاف حسين.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: زه يې نه پېژنم.

ـ ته به يې خود نه پېژنې. تا هغه په بل نامه او بله څېره پېژانده.

بيا يې د کمپيوټر پر ښتنو ګوتې ووهلې. د کمپيوټر پر نيمه خوا د نعماني صاحب تصوير راغی، پر بله نيمه يې د هماغه کرنيل عکس پاته سو. ويې ويل: اوس نو دا مه وايه چې نعماني صاحب نه پېژنم.

ما فکر وکړ چې هغه خو په پاکستان کښې دی، د دوی لاس نه ورته رسېږي؛ نو ومې ويل: پېژنم يې. همدا نعماني صاحب دی.

سړي بيا کوم ښتن وواهه. د نعماني صاحب ږيره او پګړۍ کرار کرار لرې سوې. تصوير نوکی غټ سو. دواړه تصويرونه د يوه سړي وو. هغه پخپله و. هماغه فوجي. پر خپلو سترګو باندې مې باور نه کېده.

محسن وويل: ها بله ورځ چې مې درته وويل چې دا د ((آی اس آی)) سړی دی، پر تا بده ولګېده؛ خو دا خبره رښتيا ده.

ما فکر وکړ چې په دې کښې به خامخا کوم چل وي. دوی غواړي چې ما تېر باسي. نا څاپه مې هغه صحنه رايادسوه چې د وانې پر لاره پاکستاني فوجيانو زموږ موټر ودراوه او نعماني صاحب خپل کارت ورښکاره کړ. فوجي چې کارت ته وکوت عسکري سلام يې وکړ. دغه کارت هم هماغسې و. بيا مې ځان سره وويل: ته نو په انګريزي څه پوهېږې؟ کېدای سي هغه بل شی وي. زه لا په دې فکر کښې وم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

محسن د لا حيرانتيا خبره وکړه. ويې پوښتل: ښه نو دا راته ووايه چې الطاف حسين، هماغه ستا نعماني صاحب، د کوم ځای دی؟

ـ د سوات.

محسن سر وښوراوه: هغه پنجابی و. درې کاله يې په سوات کې خاص د همدې د پاره تېر کړي وو چې سواتي لهجه زده کي. ته خو به دا م نه منې.

هغه د تلو پر وخت راته وويل: هغه نجلۍ چې تا ته يې د کرزي د لور په نامه ښييلې وه، هغه څه رنګه وه؟

ما د نجلۍ او د هغه ځای نخښې چې کرزی په کښې ناست و، ورته وويلې. هغه ولاړ؛ خو زه يې په سوچونو کښې ډوب کړم.

بله ورځ سالم راته وويل: چې د غه ډاکتر عرفان چې دی، څو کافران يې مسلمانان کړي دي.

ما وويل: ډاکتر عرفان يې بيا څوک دی؟

ـ همدا زموږ ډاکتر صاحب، ډاکتر بلال يادوم، تخلص يې عرفان دی.

ـ ښه نو، تا ويل څنګه؟

- نور نه پوهېږم؛ خو بلا سړی دی. کافرانو ته يې يو څو خبرې کړي دي، بس هغوی کلمه ويلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ مې د حيرانتيا يوه نوې خبره اورېدله. د نعماني صاحب او الطاف حسين خبرې تر اوسه ګنګس ساتلی وم او دا يې لا بله چې ډاکتر پر کافرانو باندې اسلام منلی. بله ورځ مې ورڅخه پوښتنه وکړه چې دا خبره رښتيا ده؟

هغه موسکی سو. ويې ويل: چا ته چې الله تعالی هدايت وکا ، يوه عادي خبره ورته سبب جوړېږي. يو امريکايي پروفيسور د پلې رغلی و. هغه له خدايه منکر و. زه يې په لمانځه وليدم.

راته ويې ويل: ته ډاکتر هم يې او لمونځ هم کوې دا څه کيسه ده؟

ما ورته وويل: «ايمان له شغل سره نه، له زړه سره تړلی وي. لکه چې زما دليل يې خوښ شوی و. څو ورځې يې بحث را سره وکو. ما ورسره په بحث کې هماغه خبرې کړلې چې دوی پخپله د طب په کتابونو کې ليکلي. مثلاً ما د هډوکو مثال ورکو. هډوکی چې ماتېږي، لکه ستا پښه چې ماته ده ، د هډوکي په منځ کې يوه خلا جوړه ده، تقريباً پينځه سانتي، هډوکی دې نشته. نو د مات شوي ځای له دواړو سرونو د هډوکي وده شروع کېږي؛ تر څو چې يو بل ته سره رسېږي. دغه وده منظمه نه وي. د انسان هډوکی منظم وي؛ خو دا لکه غونډارې هرې خوا ته وتلي وي. کله چې کمی پوره شو او د هډوکي سرونه يو بل ته سره ورسېدل، همدغه هډوکی بېرته خپلې راوتلې خنډې خوري او لکه اصلي هډوکي يې هماغسې ښوی او صاف جوړوي. دا سې صاف چې ملي متر فرق هم پکې نه رځي. لکه نجار چې په رنده باندې لرګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ښوېوي. نو ما ورته وويل چې ته څه فکر کوې، يوه حجره څنګه پخپل سر دا ټول کارونه په دومره نظم ترسره کولای شي؟ بل مثال مې ورکو. دا د مني حجرې چې دي، سپرم نومېږي. په يو ځاڅکي مني کې بلا ډېر سپرمونه وي، ان درې څلور ميليونه. ساينسپوهانو په دو باندې تحقيق کړی. که سپرم په يوه لوښي کې واچوې، حجرې به يې حرکت کا؛ خو هرې خوا ته سرګردانه ځي رځي؛ تر څو پورې چې ختمې شي؛ خو که په همدې لوښي کې د رحم يوه ټوټه هم واچوې، د سپرم ټولې حجرې د هغې خوا ته حرکت کا. ما امريکايي ته وويل چې سپرم ته دا شعور چا ورکړی؟ سپرم د رحم ټوټه څنګه پېژني؟ ته په دې کې د خدای قدرت نه وينې؟ دغسې نور بحثونه مو هم سره وکړل. بس هماغه و چې سړی مسلمان شو.»

کيسې خوند راکړی و. سترګې مې د ډاکتر بلال خولې ته ګنډلې وې.

ډاکتر بلال بيا وويل: خبره دا ده چې هغه په دو هرڅه تر ما ښه پوهېدو؛ خو دو اړخ ته يې فکر نه و کړی. ګوره دا خو دعقل خبرې دي؛ خو د خدای سره بايد د مينې رابطه ولرو. حمزه بابا څه ښه وايي:

عقلــــــه تــــــه بــــــه ســــــيال د محبــــــت نــــــه شــــــې

دنګه مناره څه وي په غره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر خبرو هېښ کړی وم. په زړه کښې مې ورته مينه پيدا سوه. چې رښتيا ووايم، ما هېڅ وخت د خدای د قدرتونو په باب فکر نه و کړی. د ((فصلت)) د سورې هغه ايت مې را ياد سو چې فرمايلي يې دي:

((ډېر ژر به د نړۍ چاپېر او د هغوی په ځان کښې خپلې نخښې ښکاره کړو؛ تر څو ورته څرګنده شي چې هغه حق دی، ايا دا بس نه ده چې الله پر هر څه باندې شاهد او ګواه دی؟))

سبحان الله. په رښتيا چې زموږ په بدن کښې د الله د قدرتونو ډېرې نخښې سته؛ خو دا زموږ کار دی چې ورباندې فکر وکړو. ډاکتر ته مې په زړه کښې افرين ووايه.

محسن بله ورځ بيا خپل کمپيوټر راوړ. چالان يې کړ. هماغه لغړه نجلۍ پکښې ښکاره سوه. هغه پيغله چې ما په وانه کښې په سيډي کښې کتلې وه. هماغه لويه کوټه وه. په بر سر کښې د کرزي او بوش پر ځای، زه او نعماني صاحب سره خوا په خوا ناست وو. په بل سر کښې نور پګړۍ والا کسان پر چوکيو ناست وو. سخت يې حيران کړی وم. زه په خوب کښې هم دا سې ځای ته نه وم تللی.

محسن وويل: څنګه دې خوله وازه پاتې شوه؟ ته خو جهاد ته راغلی وې. جهاد همدا دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ما وويل: ايسته که، بې شرمه ! همدلته پر همدې چوکۍ کرزی ناست و. دا چلونه مو پر ما نه چلېږي.

هغه مېز وډباوه. تندی يې تريو شو. ويې ويل: له خولې سره به دې پام کوې. ها د بوتل خبره دې لکه چې هېره شوه.

ما ورته غاښونه وچيچل. په زړه کښې مې وويل: بل ځای به په لاس را نه سې؟

وروسته هغه بېرته په ارام ږغ وويل: ګوره ملګريه ! سم د سړي زوی شه. ته پخوا غولېدلی وې. زه دې نه غولوم. اوس به د آی اس آی ټول چلونه مخې ته درشي. دې ته وګوره.

د کمپيوټر په نيمه خوا کښې بل تصوير راغی. په دې کښې پر هماغه چوکۍ دوه نور کسان ناست وو. نجلۍ هماغه وه.

سړي وويل: اصلي تصوير همدا دی. دا د لبنان خلک دي. څنګه چې ما د تا او د الطاف حسين عکسونه د دوی په ځای راوستل، هماغسې آی اس آی والا د کرزي او بوش تصويرونه راوستي دي.

چورت مې ډېر خراب و. نه مې باور کولای سو، نه انکار. نه پوهېدم چې پخوا تېر ايستل سوی وم، که اوس؟ زه نعماني صاحب ته د ولايت په درجه قايل وم. اوس مې هم ګومان نه کېده چې دا خبرې دې رښتيا وي.

پر سبا يې له ډاکتر بلال څخه مې وپوښتل: دا د کرزي لور څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: کرزی اولاد نه لري.

ما له ځان سره فکر کاوه چې محسن رښتیا وایي که نعماني صاحب؟ او د ډاکتر بلال خبره څنګه؟ دی راته صادق ښکارېده.

بدن مې تود و. ډاکتر چې معاینه کړم، ویې ویل: اوهو ته خو تبه لرې.

سترګې او ستونی یې راوکتل. مینې ته یې وویل: ته یې د وینې سېمپل واخله. زه به داخله سرویس ته ولیکم چې د کانسولټېشن د پاره دې څوک ار ولېږي.

په دوسیه کښې یې څه ولیکل او مینې ته یې ورکړه. څو شېبې وروسته یو ښایستوکی ځوان ډاکتر له مینې سره راغی. ډاکتر عرفان وویل: اوهو ښه شو چې ته راغلې.

ما ته یې کړه: دا دی په خپل وطندار ورپېښ شوې.

ډاکتر رانه وپوښت: شریکه د کوم ځای یې؟

زه یې له لهجې پوه سوم چې هلمندی دی. ومې ویل: د زمینداورو.

ـ ښه د کومې ناوې؟

ـ د زاړه ښار.

ـ شریکه ته خو بیخي کلیوال راوختې. د کوم کلي یې؟

ـ د کاریز ښار.

ـ په ((ده بابا)) کښې ذبیح الله پېژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ هغه کلينيک والا؟

ـ بس ودې پېژاند ، هغه مې تره دی. زما نوم رفيع الله دی.

خورا خوشاله سوم. لکه خپل نژدې قريب چې مې ليدلی وي.

رفيع الله وويل: د چا زوی يې؟ زه به مې اکا ته په ټېلفون کښې ورته ووايم.

ما وويل: زه هېڅ څوک نه لرم.

ـ څنګه؟ پلار، مور، اکا، ورور يو څوک خو به لرې؟

دروازې ته يې اشاره وکړه. منظور به يې د امنيت شعبه وه. په خندا يې ويې ويل: ببربړه مه. دوی نه خبروم، بې غمه اوسه.

ستونی مې ډک سو. په سختۍ سره مې وويل: ټول يې شهيدان کړل.

د ډاکتر شونډې سره ټولې شوې. زما لاس يې ټينګ کړ. ويې ويل: بخښنه کوه.

په ژړغوني ږغ مې وويل: امريکايانو زموږ پر کور بمان غورځولي. ګرد سره يې شهيدان کړي دي.

څو شپې په کوټه کښې چوپتيا وه. وروسته ډاکتر معاينه کړم. په دوسيه کښې يې څه وليکل. ډاکتر عرفان ته يې وويل: برانشيت لري. زما له نظره دغه دوا ورته مناسبه ده. هغه په تلو تلو کښې راته وويل: خوا مه بدوه. هرڅه د خدای له طرفه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار بیا ډاکتر رفیع الله راغی. خوله یې له خندا ډکه وه. راته ویې ویل: ته د عبدالجبار وراره یې که یه؟

ما وویل: هو کې.

ـ ظالمه تا خو پرون زما نفس را وایست. ستاسو پر کلي ګرد سره بمبارد لا نه دی سوی. اکا دی روغ رمټ دی. هغوی ته چا ستا د شهادت ویلي. د وختـه یې خیراتم درپسې کړی. هغوی پر ناحقه ستا ویر کوي او ته د هغوی.

زه بیخي هېښ سوی وم. دا څه لوبه را سره کېده؟ ومې ویل: دا څه وایې؟

ـ قسم دی، والله که بله خبره پکښې کې وي. پرون مې اکا ته ټېلفون وکړ. ستا خبره مې ورته وکړه چې د غسې د عبدالستار په نوم د کاریز ښار یو ځوان را سره بستر دی. هغه وویل چې دلته خو داسې کیسه ده.

ـ ډاکتر صاحب څنګه یې ومنم؟

ـ ګوره شریکه. ستاسو په کلي کښې ټیلفون کار نه کیي. اکا ته مې ویلي دي چې نن مازدیګر دې عبدالجبار ده بابا ته وروغواړي. هلته د غونډۍ پر سر ټېلفون کار کیي.

ږغ یې ټیټ کړ: ګوره چې امنیت والا خبر نه سي. زه مازدیګر ببرته راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

تر مازديګره مې شېبې شمېرلې. زړه مې ټوپونه وهل. لا مې هم باور نه کېده چې دا به رښتيا وي. زه به بيا په ژوندوني خپله ادې ووينم؟ اکا، د اکا مانينه، تورکی، کلی، کور هرڅه مې رایادېدل.

مازديګر ډاکتر رفيع الله راغی. څو شېبې راسره ناست و. ټېلفون ته يې زنګ راغی. ويې ويل پخپله دی. يو څو خبرې يې وکړې، بيا يې وويل: ښه نو ټېلفون عبدالجبار ته ورکه.

ده ټېلفون ما ته راکړ. ويې ويل: لږ به په کراره خبرې کيې.

د امنيت شعبې ته يې اشاره وکړه: چې دوی يې وانه وري.

په ټيلفون کښې رښتيا هم اکا و. هغوی په رښتيا ژوندي وو.

د هغه کيسې لا پسې حيران کړم: «تېره مياشت ښار (کندهار) ته د دوکان په سودا پسې تللی وم. هورې مې د عبدالهادي پلار وليد. هغه راته وويل چې عبدالهادي په کوټه کښې بندي دی. عبدالهادي چې له ميرانشاه څخه کور ته راغلی و، پلار يې ورته ويلي وو چې نور دې ميرانشاه نه ځي. هغه نعماني ته ورغلی و، ورته ويلي يې وو چې زه نور ميرانشاه ته نه ځم. پر هماغه ورځ ((سي آی ډي)) والاو نيولی او په جېل کښې يې اچولی و چې دی القاعده دی.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرګ خبر هم د عبدالهادي پلار ورکړی و. هغه په عبدالهادي پسې مدرسې ته تللی و. هورې چا ورته د نعماني له خولې ویلي وو چې پر عبدالستار باندې بم پټاو سوی. د عبدالهادي دوی کورنۍ له وېرې کندهار ته تښتېدلې وه.

اکا د کلي کور نورې کیسې وکړې خو زه په چورتونو کې ډوب سوی وم. کاشکې دا هرڅه درواغ وای. ما پر نعماني صاحب تر ځان ډېر باور درلود؛ خو هغه دروغجن راوخوت. ګرد سره ژوند راته دروغ ښکارېده. دا دومره هڅه، دا دومره منډې، دا ستړیا، هرڅه په اوبو لاهو سول. لکه له ګډوډ خوبه چې راویښ سې او پوه نه سې چې اوس خوب وینم، که دا مخکې چې مې لیدل، دا خوب و؟ زه بیخي همداسې ګنګس وم. د شپې تر ناوخته خوب نه راته. چورتونو په مخه کړی وم. دا مې نه سو منلای چې دومره لویه دوکه دې راسره سوې وي. نعماني زما له پاکې عقیدې سره لوبه کړې وه. څنګه یې خوله نه ماتېدله چې ما ته یې د نشې اثر، د جنت هوا ښودله. زه یې د ادې د مرګ په درواغ خبر څومره وژړولم. خدایزده چې ادې به زما د شهادت په اورېدو، څه خاورې پر سر شیندلې وي. د دهروات د کلي هغه ښځه مې رایاده سوه چې زوی یې د امریکایانو په بم شهید سوی و. هغې څنګه خپل وینسته شکول، څنګه یې مخ په څپېړو واهه، څنګه یې پر سر خاورې بادولې. زما خوارکۍ ادې به څومره ژړلي وي.

په زړه کښې مې وګرځېدل چې ښه نو دا زه تېر ایستلی. پر نعماني چې مې د ملایکو ګومان کړی و، هغه هم شیطان، بیا مې هم تاوان نه دی کړی. زړه مې راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

دروغ ویلی و ، سترګې او غوږونه مې دوکه سوي وو. زما باور غلط راوخوت. خیر بیا به باور وربانديې نه کوم؛ خو زه هغو کسانو ته چورت وړی وم چې باطلې عقیدې لري چې بوتانو ته سجدې کوي چې دغه نور اسماني ادیان مني چې اوس باطل سوي دي. که دوی ته یو وار حقیقت وربښکاره سي او خپلې عقیدې چې یو عمر یې په زړونو کښې ساتلې دي، باطلې وبریښي؛ نو دوی به څه وکړي؟

دا خپل تېر ژوند به څنګه وګڼي؟

لکه د چا کور چې له بیخه ونړوې او ورته ووایې چې دا کور سم نه و ، اوس یې له سره جوړوه. لکه د دهقان رسېدلی فصل چې په بل مخ یې واړوې او ورته ووایې چې همدغه شی بیا له سره وکره. دا خو اسانه دي، تر دې به هم سخت کار وي لکه لوی مولوی چې ټولې دورې یې خلاصې کړې وي، ته ورته ووایې چې دا کتابونه دې ګرد سره غلط دي. هغه دې له سره شروع کړي. بلـه الفبې دې زده کړي، نور کتابونه دې ووایي.

دا مې په ژوند کښې اول ځل و چې پر کفارو مې خوا بده سوه. ځان سره مې فکر وکړ چې که خدای زه په مسلمانه کورنۍ کښې نه وای پیدا کړی، د یوه هندو ، د یوه یهود یا د نصارا په کور کښې یې پیدا کړی وای، نو زه به هم یا هندو وم، یا یهود او یا به عیسوی وم. خدای پاک څومره لوی احسان رانده کړی چې زه یې مسلمان پیدا کړی یم. په همدې خاطر مې دوه رکعته شکرانه نفل وکړ چې خدای مسلمان پیدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی یم. دوه رکعته مې هم د مور لپاره وکړل چې شکر ادې مې ژوندۍ ده. په زړه کې مې ورته تېر سول چې د هغوی نو څه ګناه ده چې مسلمان نه دي پیدا سوي؟ توبه خدایه چې په ومې نه نیسې.

سبا سهار زه لا په همدې فکرونو کښې ډوب وم چې ډاکتر عرفان کوټې ته راننوت.

ویې پوښتل: څنګه دا سې اوتر غوندې یې؟

سوړ اسویلی مې وکیښ. ومې ویل: که پر یو چا خورا زیات باور ولرې، هغه غلط راوخېژي؛ نو ته به څه وکې؟

هغه وویل: زه پر داسې ذات باور لرم چې هېڅ کله نه شي غلطېدا ی.

_ نه په بني ادامانو کښې؟

_ که ربښتیا درته ووایم، زه پر هېچا له حده زیات باور نه کوم. ځکه چې انسان جایزالخطا دیه. زموږ باورونه زموږ د حواسو له لارې رامنځته کېږي او حواس غولونکي دي. ګوره د کوهي اوبه په ژمي کې راته تودې ښکارېږي او په اوړي کې سړې؛ خو اوبه هماغه اوبه دي. دا زموږ حواس دي چې کله یې تودې ښیي او کله سړې.

ما ورته د خپل ژوند ټوله کیسه وکړه. په اخر کښې مې وویل چې که لاس مې پر بر سو، هغه الطاف حسین به ژوندی پرې نه ږدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

عرفان وويل: کرکې ته په زړه کې ځای مه ورکوه. خدای به پخپله د هر شي حساب ورسره وکا. رحمان بابا وايي:

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړی

د جـــمله و مخلوقاتو پلار دی دا

زړه د مينې ځای دی، نه د کرکې.

ما وويل: که پر تا همداسې لوبې وشي؛ نو ته به څه وکې؟

ـ يوازې خدای بې عيبه ذات دیه. زه به هرڅه خدای ته پرېږدم. اوس نو ته بايد په دې شکر وکې چې ادې دې ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلی و. بيا يې وويل: ګوره ! تا خو پخوا هم غوښتل چې له امريکايانو غچ واخلې. تا ګومان کړی و چې په رښتيا يې ستا کورنۍ درتباه کړې ده؛ خو ودې ليدل چې خبره داسې نه وه. تا ته هغه وخت خپل نظر بالکل سم ښکارېده او اوس دغه نوی نظر هم درته سم بريښي. بيړه مه کوه. په عمل کې يوازې نيت نه، بلکې نتيجه يې هم مهمه ده.

- نو ولې وايي: ان مالاعمال بالنيات. وايي ستاسو عمل ستاسو په نيت پورې دی.

- ګوره ! تاسې په دې نيت چې دين ته مو خدمت کړی وي، ځانمرګي بريدونه کړئ، د انسانانو سرونه غوڅوئ، بمونه ښخوئ؛ خو په دو کارونو مو دين ته کوم خير رسېدلی؟ لا مو خلک له دينه بېزاره کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره ډاکتر صاحب ! دا د کفارو خبرې به نه راته کيې. دا ځانمرګي نه دي، دا فدايان دي.

هغه وويل: په اسلام کې ځانوژنه حرامه ده.

ـ دا ځانوژنه نه ده. دا استشهاديه عمليات دي، دا شهادت غوښتنه ده او شهادت ډېر اجرونه لري.

ـ يو روايت ديه. وايي يو صحابي و، په غزا کې يې ډېر کفار ووژل. اخر پخپله کاري ولګېد، سړی پوی شو چې له دې ټپه رغېدن يې نشته؛ نو د دې د پاره چې د کفارو لاس ته ونه لوېږي، توره يې لکه ودروله، ځان يې ورباندې واچاوه، توره يې په سينه کې ښخه شوه. سړی شهيد شو. وايي رسول اکرم (ص) يې جنازه ونه کړه، ويې فرمايل چې ده ځان وژلی، ځانوژنه حرامه ده.

ما وويل: نو ته څه وايې چې موږ د غسې کښينو، بېخي جهاد ونه کو؟

ډاکتر وويل: ګوره سمه ده چې جهاد فرض ديه؛ خو دا اخري وسيله ده. لکه په طب کې چې جراحي عمليات له ناچارۍ کېږي. که يوه ناروغي په دارو درمل نه شي ښه او د علاج بله هېڅ لاره پاتې نه شي؛ نو بيا ډاکتر عمليات کا. په دين کې هم اول دعوت ديه. اول تبشير ديه، کفارو ته بشارت ورکه، زيری ورباندې وکه چې په اسلام کې دغه دغه ښېګڼې دي. بيا تنذير ديه، هغوی د دوزخ له عذابه ووېروه. د جهاد خبره بيا په اخر کې رځي. جهاد ځانته شرطونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ډاکتر ولاړ سو. يوه شېبه يې له کړکۍ څخه لاندې سړک ته وکتل. بيا يې وويل: دا موږ، ولې انسانانو ته بني ادمان وايو؟

ـ ځکه چې د ادم عليه سلام اولاده دي.

ـ ياني چې ټول انسانان سره ورونه دي؟

ـ يه، کافر هېڅکله د مسلمان ورور نه سي کېداى.

ـ چې د يوه بابا زامن يو؛ نو سره ورونه يو کنه. نو کافر د ورور په صفت دا حق رابانديې لري چې په خوږه ژبه يې سمې لارې ته راوبولو. اوس که ما هغه امريکايي پروفيسر وژلى واى؛ نو د خلکو په ګومان به غازي وم؛ خو که په محشر کې هغه را نه پوښتلي واى چې: «ولې دې را سره استدلال نه کاوه؟ ولې دې ووژلم؟ زه و ته خو سره د يوه بابا زامن وو کنه؛ نو ولې دې بې ايمانه پرېښودم؟ پر ما دې ايمان نه لورېده؟ که زه نه پوهېدم ته خو په هر څه پوهېدې»

نو ما به څه ځواب ورکړى و؟ ځکه خو مې ښو ورځې ورسره بحث وکو. اول سر کې يې زما عقيدې ته په سپکه کتل، ملنډې يې رابانديې وهلې؛ خو اخر چې مې قناعت ورکو، تر ما هم کلک مسلمان ځنې جوړ شو. اوس نو ته وو ايه چې دغه حق يې رابانديې و که نه و؟

زه غلى وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر يوه شېبه دمه وکړه، بيا يې وويل: خپه کېږې به نه؛ خو رښتيا به سره وايو. څومره کافران د رسول الله (ص) د ښه سلوک په وجه مسلمانان شوي؟ تا ته خو به ښه مالوم وي. ابو سفيان د مسلمانانو ډېر لوی دښمن نه و؟ خو رسول اکرم د مکې د فتحې په مهال د هغه کور د امن ځای اعلان کو. ويې ويل هر څوک چې د خدای په کور کې يا د ابوسفيان په کور يا په خپل کور کې پاتې شي، سر او مال به يې په امن کې وي. ولې يې دا کار وکړ، هغه خو فاتح و، لوی لښکر ورسره و. ده مبارک کولای شول ټول کفار له تېغه تېر کړي؛ خو داسې يې ونه کړل. هماغه وو چې د مسلمانانو د سر دښمنان پخپله مسلمان شول. تا خو به نبي کريم د سيرت کتابونه ويلي وي. خلکو به تيږې ويشته، خدای ورته وفرمايل: دوی ته ښېرا وکه چې ټول درته تباه برباد کړم. خو رسول الله ښېرا ونه کړه، ويې ويل دوی خو ناپوهه دي. دعا يې وکړه چې خدای دې ورته هدايت وکړي.

ځان ته حيران وم چې ما ولې دغو خبرو ته پام نه و کړی. ولې مې يوازې د ټوپک او د جهاد په باب فکر کاوه. په رښتيا هم د نبي کريم سپېڅلې سيرت له خوبيو، له احسان او له ښو اعمالو ډک دی؛ خو ما د زړه په سترګو نه و لوستی.

ډاکتر بلال خبره وغځوله: اوس په دې خپل وخت کې وګوره. ذاکر نايک په هندوستان کې د طب ډاکتر دی. هغه لوی لوی مناظرې جوړوي، له خلکو سره په سړه سينه بحثونه کا، په استدلال او په منطق باندې خلک د اسلام دين ته رابولي. او په خپل کار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

کامیاب دیـه. هـر ځـل چـې دی وینـا کـا ، یـو ځـو کسـه هنـدوان او عیسـویان ضـرور مسلمانېږي.

ډاکتر ولاړ؛ خو د هغه خبرې مې په ذهن کښې تاوېدې راتاوېدې. دغـه شعر مې په ذهن کښې بیا بیا راګرځېده:

دا جهان دی خدای له عشقه پیدا کړی

د جـــمله و مـخلـوقـاتو پـلار دی دا

د مور مینه، د نیکه محبت مې رایادېدل. اکا مې رایـاد سو. زمـا پـه پـام هغـه ځومره بد سړی و؛ خو همدا چې ذبیح الله ورته زما حال ویلی و چې دی ژونـدی دی، پـه منډه یې ځان ده بابا ته رسولی و چې راسره خبرې وکړي.

ما تل د خدای د غضب او قهر په باب فکر کړی و. تل د هغه له ذاته وېرېدم. مـا چې په دعا کښې د جنت غوښتنه کولـه، هغـه هـم د دوزخ لـه وېـرې و. خـو عرفـان چـې د خدای په باب خبرې کوي، لکه د مینې رابطه چې ورسره ولـري، همدا سې پـه خونـد او په شوق خبرې کوي.

پر سبا یې مینـه راغلـه چـې زمـا حیـاتي علایـم وګـوري. د نـورو ورځـو پـه څېـر وبرېدله. خو زما په زړه کښې پخوانۍ کرکه نـه وه پـاتې. پـر همـدې ورځ مـا تـه پـه کوټـه کښې د ګرځېدو اجازه راکړل سوه. ښۍ پښـه مـې روغـه سـوې وه. لکـه مـاشوم چـې نـوی تګ زده کوي، همدا سې مـې پـه کـراره یـوه پښـه مختـه کولـه او بیـا بلـه. د اپراتـو کـړیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجبورولم چې شوا ړ وګرځم، پښې مې سره لرې ونيسم. زه تر هرڅه پر دې خوښ وم چې نور پخپله تشناب ته تلای سوم. زه له شرمه خلاص سوم او سالم خوار کی زما له عذابه. د لامبېدلو اجازه يې هم راکړه. زما د کوټې په خوا کښې ښه لوی تشناب او حمام و. حمام ته ولاړم. قريب يو ساعت مې پکښې تېر کړ. ځان مې ښه پاک پرېوه. ايله چې د لمانځه پر خوند پوه سوم. دا دونه وخت چې مې لمونځ کاوه، خورا ځورېدم چې په ناولي بدن مې د الله عبادت کاوه.

بله ورځ ډاکتر عرفان راته تې وي او سي ډي راوړه. ما ورته وويل: زه دغه ناروا کارونه نه کوم.

هغه وپوښتلم: ګوره ! دا قلم ښه شی دیه که بد ؟

- ښه شی.

هغه په موسکا وويل: ګوره چې بيا غلط شوې. زه به په قلم باندې سپکې سپورې وليکم يا به کفري خبرې پرې وليکم؛ نو بيا قلم ښه شی شو که بد ؟

- دلته تا قلم غلط استعمال کړی دی، بدي ستا ده.

ـ بس دا هم د قلم په شان يوه وسيله ده. که ښه استفاده دې ځنې وکړه، ښه شی دیه او که بده استفاده دې وکړه، بد دیه. ما درته د ذاکر نايک سي ډي راوړې ده. يو ځل يې وګوره پښېمانېږې به نه. سي ډي يې چالانه کړه. دی ولاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

په سي ډي کښې خورا لوی جماعت و. تر زر یونیم زرو به زیات کسان ناست وو. ډاکتر نایک راغی. دنگ نری غنمرنگی سړی. نری ږیره یې تر قبضه اوږده، خړه دریشي یې پر تن، نیکټایي یې په غاړه، سپینه خولۍ یې پر سر. خبرې یې په انګریزي کولې؛ خو په پښتو هم ترجمه سوې وې. خلکو پوښتنې کولې، ده یې ځوابونه ویل. په اکثرو خبرو کښې به یې د قران د ایتونو او سورتونو نمبر او نوم یادول چې دا خبره د قران په دغه سورت او په دغه ایت کښې راغلې ده. بیا به یې په هماغه بحث کښې د انجیل او تورات د ایتونو ذکر وکړ چې په دې باره کښې د انجیل پلانکی ایت داسې ویلي دي او په تورات کښې داسې راغلي دي. عجب فصاحت او بلاغت یې درلود. او حافظه خو یې نو ماشاالله.

خبرې یې ډېرې د کار خبرې وې؛ خو یوه یې بیخي نادره وه. په قران کښې خو دا خبره راغلې ده چې په انجیل او په تورات کښې د نبي کریم (ص) د راتګ بشارت ورکړل سوی دی. په انجیل کښې د ((احمد)) ذکر سوی چې منظور یې ستایل سوی یعنې ((محمد)) دی. خو نایک وویل چې د هندوانو په کتاب کښې هم د محمد (ص) د راتلو زیری سوی. هغه یې هندي نوم واخیست چې مانا یې ((محمد)) و او د مور نوم یې په هندي کښې نه پوهېږم څه شی و؛ خو مانا یې صلح یانې امن ((آمنه)) وه. دا نو بیخي نادره خبره وه. موږ خو د هندوانو کتاب په اسماني کتابونو کښې نه شمېرو؛ خو دا معجزه وګوره چې په دې کتاب کښې هم زموږ د رسول اکرم ذکر سوی. د ډاکتر

(c) ketabton.com: The Digital Library

عرفان خبره رښتیا وه. د دې مناظرې په پای کښې د خلکو له منځه پېنځه کسان راولاړ سول چې مو ږ ته کلمه راوښییه. دومره خوشالي مې په ګرد عمر کښې نه وه لیدلې. نایک مې ډېر خوښ سو. له ځان سره مې وویل چې دغه سړي خو په رښتیا چې د دین حق یې ادا کړی.

پرسبا یې ما ډاکتر عرفان ته د سې ډې په باب خپل تاثر بیان کړ. ورته و مې ویل چې باور مې نه کېده چې داسې به وسي. مو ږ هندوانو سره په څنګ کښې هم نه تېرېږو ؛ خو نایک وګوره چې هندوان او عیسویان یې خپل مجلس ته وربللي وو. زه چې ورته ګورم اسلام ته یې ډېره ګټه ورسوله؛ ځکه چې هغوی یې مسلمانان کړل.

ډاکتر وویل: که د ګټې او تاوانه تېر شو نو بله خبره هم شته، رحمان بابا فرمايي:

وا ړو ته د ځــان په نظر ګــوره که دانا یې

اې عبدالرحمنه جهان ټول عبدالرحمن دی

ما ته خندا راغله. د ډاکتر بابا ګانو ته حیران وم. د رحمان بابا نوم خو مې لا اوربدلی و ؛ خو ده حمزه بابا هم درلود.

ډاکتر وویل: که څوک له خدای سره مینه ولري؛ نو د خدای له مخلوقاتو سره به هم مینه وکا. هغه روایت خو به دې اورېدلی وي. وایي کومه بدکاره ښځه وه. ټول عمر یې په فحشاوو کې تېر شوی و. یوه ورځ یو سپی ویني چې له تندې ځل وهلی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

په مرګي حال دیه. ښځه له لرې ځایه په خپله موزه کې ورته اوبه راوړې او سپی له مرګه ژغوري. وایي الله پاک د همدې کار په بدل کې د هغې ګناهونه ورته معاف کړل. دا خو حیوان و ؛ نو فکر وکه چې د انسان سره مینه به څومره اجر ولري.

یو بل روایت دیه چې کوم هندو په غزني کې اوسېده. مسلمانانو هغه ځوراوه. هغه بهلول ته شکایت وکړ. وایي بهلول د سلطان محمود غزنوي ورور و. هغه یو فقیر ملنګ سړی و. بهلول ورغی د سلطان محمود دربار ته. د ماښام جماعت تیار و. ټولو په ده پسې اقتدا وکړه. ده د الحمد په قرائت کې د ((رب العلمین)) پر ځای ((رب المسلمین)) وویل، چا ورته فتحه ورکړه چې ((رب العلمین)). هغه له سره شروع کړ. بیا یې ((رب المسلمین)) وویل، مقتدیانو بیا فتحه ورکړه. دا کار څو وارې تکرار شو. بهلول سلام وګرځاوه. سلطان محمود ځنې پوښتنه وکړه چې ولې داسې کا؟ بهلول وویل: که خدای پاک ((رب العلمین)) دیه او د ټولو عالمیانو رب دیه؛ نو تاسې ولې هندوان ځوروئ؟ دوی هم د خدای مخلوق دي. بیا سلطان محمود امر وکړ چې نور دې څوک هندوان نه ازاروي. حمزه بابا وایي:

حمزه ډېر مسلمانان شته هم کافر شته په دنیا کې

زه اشنا د هغه کس یم چې روش یې د انســان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: د ذاکر نایک کار سم خو دی؛ خو ما ته د میړانې کار نه بریښي.
ته اوس کښېنه خلکو ته دلیلونه وو ایه چې دا دي و ها دي. دا ډېرې خبرې د ښځو زده
وي.

ډاکتر وویل: نو مېړانه په څه کې ده؟

ـ په توره کښې. نر په توره باندې رغېږي.

ـ کوم شاعر ویلي دي چې:

حباب چې لوي شي؛ نو لاهو شي په سیند

څومره نرۍ ده د مېړانې پوله

عبدالستاره اشنا ! د مېړانې پوله ډېره نرۍ ده، لکه د اوبو په سر حباب. که
حباب د خپلې اندازې نه لږ غټ شي؛ نو په سیند کې ډوبېږي، چوي، د منځه ځي،
ختمېږي. حباب د غټېدو تاب نه لري. مېړانه که تر حد زیات شي؛ نو د حماقت په
سیند کې ډوبېږي. اوس نو د دې فرق چې یو څوک مېړنی دی که احمق، ګران دیه. ډېر
خلک پخپله ګومان کا چې مېړني دي، حال دا چې د دوی په مېړانه کې نور خلک خپل
مقصد ونه لري. زما په ګومان مېړانه په کار کې ده. مېړانه په فکر کې ده. موږ چې کار
ته او فکر ته مو ملا ماته ده، ډېر ژر تورې ته لاس اچوو. دا خپلو خلکو ته وګوره چې په
یوه لوېشت ځمکه باندې یو بل سره وژني. د خبرو زغم نه لري، دوی په فکر باندې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

مشکل نه حلوی، بس په نه خبره وروړ او وروړ سره ولي. زموږ خلک خو دي ته هم مېړانه وايي چې خپل وروړ ووژني.

تر غرمې پورې مې د ډاکتر په خبرو غور کاوه، ټولې راته سمې ا ښسېدې. غرمه مهال محسن راغی. پر تندي يې لاس راکښېښوو. ويې ويل: نور به له تا څخه تحقيق نه کوم. ستا د ژوند ټوله کيسه مې واورېدله.

ما ګومان وکړ چې ډاکتر عرفان به ورته ويلي وي؛ خو هغه زما د چپرکټ له پښې څخه يو کوچنی ګردی شی راوايست، ويې ويل: دغه ميکروفون مې دلته لګولی و. تا چې ډاکتر رفيع او خپل اکا سره خبرې کولې موږ اورېدلې. بيا چې دې ډاکتر عرفان ته خپله کيسه کوله، موږ ټوله واورېده. ستا خبرې مو په ټېپ هم کې ثبت کړې دي. البته دا به په محکمه کې تا ته هم ګټه دروړسوي. جزا به دې يو څه سپکه شي؛ ځکه چې ته نورو تېرايستلی وې.

هغه د درګاه خوا ته روان سو. بېرته يې مخ راواړاوه. ويې ويل: يو ښه خبرم درته لرم. دې نه وروسته ته اجازه لرې چې د فاميل سره دې په ټېلفون کې خبرې وکې.

له اکا سره مې هره جمعه خبرې کولې. کله کله تورکی هم راسره ږغېده. تر دې وروسته مينه په ورځ کښې يو ځل راتله. هغه هم لکه زما پر حال چې پوهه سوې وي، راڅخه نه وېرېدله. روغبړ يې راسره کاوه. د درد پوښتنه يې کوله چې ښه خو به دې نه خوږېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم په ورین تندي ورسره خبرې کولې. د هغې یو کار راباندې خورا ښه لګېده، هغې هېڅ کله سینګار نه کاوه. همداسې به ساده ګرځېده؛ خو خدای ذاتي ښایست ورکړی و. سترګې یې نه شنې وې، نه زرغونې. د سترګو رنګ یې د دې دواړو تر منځ و. ما په دې رنګ د هېچا سترګې نه وې لیدلې. اوږده بانه یې داسې ګڼ او داسې نېغ وو، لکه د طاووس ښکې چې چجه سوې وي. مخ یې نری و. پزه یې هم د مخ په څېر نری وه. شونډې او زنه یې له مخ سره ښې ښکارېدې. ما ویل چې دا دې په الماری کښې لکه نانځکه ایښې وای او ما یوازې ورته کتلای.

کاکا سالم ښه د طبعې سړی و. هغه اکثره وخت راته کیسې کولې. د خپلو زامنو کیسې یې کولې چې مازدیګر چې دی کور ته ځي، څنګه زامن یې د ده له لاسه کځوړه تښتوي او کومه میوه دانه چې پکښې وي، څنګه پرې حملې کوي. دغه کیسه یې داسې په خوند کوله چې هماغه صحنه زما سترګو ته درېدله، لکه په تې وي کښې چې یې وګورې. ما خو د اولاد مینه نه وه لیدلې؛ خو د ده په کیسو کې مې دغه مینه محسوسوله. کله کله مې په زړه کښې ګرځیدل چې خدای به په ما باندې هم د اولاد مینه وګوري؟ کاکا سالم زه ډېر نازولم. د ماشومانو پوډر به یې زما پر ملا او ولو موښل چې د بستر زخم پکښې پیدا نه سي. د ډوډۍ پر وخت یې زما غاب او کاشوغه په پوډرو باندې پاک پرېولل. د چایو ترموز یې راته وار په وار سره ډک کاوه؛ موږ هلمندیان خو د شنو چایو ګوډي یو. کاکا سالم غریب و؛ خو همت یې زیات و. ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

به یې په خپلو پیسو راته اخیستلې. وایم څوک به د خپل سکه ورور داسې خدمت ونه کي، لکه هغه چې زما خدمت کاوه.

ډاکتر رفیع الله دې هم خدای ژوندی لري، هر وخت به یې پوښتنه رابانده کوله. ټېلفون خو به یې هره جمعه ما ته پرېښود چې له اکا سره خبرې وکم.

څو ورځې چې تېرې سوې ډاکتر عرفان له امنیت والاو څخه زما اجازه واخیسته چې کله کله د روغتون په باغ کښې وګرځم. ده وویل چې لمر زما د پښې لپاره ګټه لري. زه په هفته کښې درې وارې سهار او مازدیګر له سالم سره باغ ته کوزېدم. زه پوهېدم چې امنیت والا مې څاري؛ خو پروا مې نه کوله. ما هسې هم د تېښتې تابیا نه لرله. د روغتون مخې ته لوی باغ و. تر سل جریبه لوی و. د ناجو، سپېدارو او عکاسۍ درختې پکښې دومره ګڼې وې چې د پرش ګامه ها خوا سړی پکښې نه ښکارېده. دا باغ د روغتون له تعمیر څخه یو څه لرې و. روغتون پر لوړه ځمکه اباد و. له روغتونه تر باغه پورې د ځمکې دوه پوړونه وو. په اول پوړ کښې د کانکرېټي لارې په اوږدو کښې نری چمن ولاړ و. په بل پوړ کښې یو ارت او پراخ حوض و. یونیم ګز به ژور و. د حوض په ګردو د بوالونو پورې د اوبو شرشرې لګېدلې وې او په منځ کښې یې لوبې ګردې ډبرې ایښوول سوې وې. د ډبرو سرونه توربخوني وو؛ خو هغه ځایونه یې چې تر اوبو لاندې پټ وو، سپینچکي وو. لکه بزګر چې اورمبړ او مخ یې لمر تور کړي او تټر یې سپین پاته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د حوض په شاوخوا کښې ګرځېدلو. چې سترګي به سو د ګلابو او د سرو او ژېړو مرسلو په منځ کښې پر چوکیو کښېناستلو. د مازدیګر نری شمال د شرشرو په منځ کښې تېرېده او د اوبو خوږ بوی یې تر موږ رارساوه. ساه مې چې اخیستله، ګومان مې کاوه چې دا خوندوره لنده هوا مې د سږو تل ته ننوځي. د نسترن سپین ګلان د درختې د زرغونو پاڼو په منځ کښې لکه ستوري په اسمان کښې ځلېدل. د اوبو شرهار او د ګلابو وږم سخت خوند راکاوه.

ډاکتر بلال د ذاکر نایک د سي ډي ګانو په کتلو روږدی کړی وم. هغه راته ځینې کتابونه هم راوړي وو. یو پکښې د ساینس او قران کتاب و. په دې کتاب کښې خورا په زړه پورې خبرې وې. هغه څه چې ساینس اوس کشف کړي، د الله په کلام کښې څوارلس سوه کاله پخوا ذکر سوي وو. د دې کتاب په لوستو مې فکر وکړ چې هغه استفاده چې باید موږ له قرانه کړې وای، نورو کړې ده.

یو څو ورځې وروسته یو ډول اوتر غوندې وم. لکه یو شی چې مې ورک کړی وي. چې ښه پسې وګرځېدم، پوه سوم چې دا دوه ورځې مینه نه ده راغلې. زه دومره بدل سوی وم او پخپله هېڅ نه وم پوه سوی. ولې هغه نجلۍ چې ما پخوا ورځخه کرکه کوله، دومره نژدې راته ښکارېده چې زه ورپسې خپه وم؟ پخوا مې هېڅکله د ونو او ګلانو پر لیدو خوند نه و اخیستی. اکا په سرای کښې د شبۍ ګلان کرلي وو. ما یې وږم محسوساوه؛ خو پر خوند یې نه پوهېدم. خو اوس مې په دې ټولو کښې خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

لیده. ان د مازدیګر د لمر زېړو وړانګو خوند راکاوه. چې ډېر فکر مې وکړ، ما یوازې په ماشومتوب کښې د خوند تجربه کړې وه، هغه هم خورا لنډه موده. زه چې کوچنی وم، د بیسکوټو او د ژاولو رنګه کاغذان مې راټولول، په دې کاغذانو رنګه تصویرونه وو، له هغو څخه مې خوند اخیست. هغه چې تورکي راڅخه پټول او یا یې څیرل او ما به هغه واهه. زه په همدې چورت کښې وم چې ډاکتر عرفان راغی. ما د مینې پوښتنه ځنې وکړه چې ولې نه راځي؟ هغه وویل:

ناڅاپه چې په یاد شې چې رایاد شې نو رایاد شې

پخوا خو داسې نه و دا خو مینه راته ښکاري

هک پک سوم چې دا څه وايي؟ دی څنګه زما په مینې خبر سوی دی؟

په خندا یې وویل: دا هم د حمزه بابا شعر دیه. هر وخت چې د مینې نوم یادوم دا شعر مې ذهن ته راځي. ښه رښتیا تا د مینې پوښتنه وکړه. هغې د یوې هفتې رخصت اخیستی. ګومان کوم چې واده په مخ کې لري.

یو دم مې زړه وغورځېد. خدای خبر چې رنګ به مې څنګه الوتی و؛ خو ښه و چې عرفان راونه کتل. زورکي خندا مې وکړه، ومې ویل: ښه نو د چا کور یې وران کړی؟

ډاکتر وویل: واده یې د ورور دیه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته مې زړه کرار سو. ډاکتر ووت؛ خو زه له ځان سره په جنګ اخته سوم. زه په څه لګیا وم؟ ولې د هغې د واده په خبر ولړزېدم؟

په هغې پسې ولې خپه یم؟

له هغې سره مې څه دي؟

د حمزه بابا شعر مې په غوږو کښې انګازې کولې:

ناڅاپـــه چـــې پـــه یـــاد ســـې چـــې رایـــاد ســـې نـــو رایـــاد ســـې

پخوا خـــو داسې نه و دا خـــو مینه راته ښکاري

ځان مې ملامت کړ. ما وګوره دا وګوره. هغه ښاري نجلۍ ده، مکتبۍ ده، نرسه ده او زه یو کلیوال هلک. زما او د دې کله سره جوړېږي. دا به زما په شان نوکران ولري. بیا که واده هم راسره وکړي؛ نو زمینداورو ته به چېرې راسره ولاړه سي. نه له دې مینې څخه څه نه بود ېږي.

بیا مې فکر وکړ چې دا ګردې خبرې یوې خوا ته؛ خو دا به څنګه کړې چې ته د حکومت په نظر مجرم یې. تا به له دې ځایه جېل ته بیایي. د فکر واګې رانه تللي وو. چې هرڅه مې کول، پام مې بلې خوا ته نه سو اړولی. هر شي ته چې مې کتل، د مینې سترګې پکښې ښکارېدې. ډوډۍ ته مې خوا نه کېده. ټې وي مې چالاناوه؛ خو ژر یې نفس راتنګاوه. که مې کتاب رااخیست، دوه درې کرښې به مې ولوستلې، نور بیا ورباندې نه پوهېدم. یو وخت به مې پام سو چې د کتاب څو مخه مې اړولي دي؛ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

چې تېرو مخونو ته مې کتل، هېڅ مې نه و په ياد. په باغ کښې مې هم زړه تنګېده. دا يوه هفته داسې وه لکه څو کلونه.

د جمعې پر ورځ مې له اکا سره خبرې وکړې. هغه وويل چې ادې دې ډېره پوښتنه کوي. هره ورځ ستا هغه دسمال چې له کوټې څخه دې رالېږلی و، پر سترګو موښي او ژاړي. مور دې سبا درروانېږو.

زه نه پوهېدم چې امنيت والا به اجازه ورکړي که يه؟ اوس نو په زړه کښې مې دوې تندې وې، يوه د مينې او بله د ادې د ليدو.

ما يې ښه حساب نيولی و چې مينه به پر شنبه راځي. هغه چې راغله، نه پوهېږم پر ما څه سوي وو؟ تر روغبړ وروسته يې وويل: دا رنګ دې ولې داسې الوتی؟

ما وويل: نه، نه پوهېږم.

ژبه مې بنديدله. په ټټر کښې مې د تشې احساس کاوه. ګومان مې کاوه چې په سينه کښې مې يو شی کم دی. سر راباندې ګرځېده. مينې د فشار اله راواخيسته. نبض او فشار يې راوکتل. ويې ويل:

اوهو دا نبض دې څنګه تېز دی؟ تبه خو به دې نه وه؟

ما وويل: يه، تبه خو مې نه وه.

ـ فشار دې کښته دی. ته ودرې چې ډاکتر راوبولم.

هغه په ډاکتر پسې ولاړه؛ خو خبره نه وه چې د دې رنځ دوا پخپله دا ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې وروسته ډاکتر عرفان راغی. په خندا یې وویل: انډیواله څه خبره ده. وایي فشار دې کښته شوی؟

هغه مې هم نبض او فشار وکتل. ویې ویل: هېڅ خبره نشته بابا. زه یې وارخطا کړم. زه پوهېږم چې ټوله ګناه د مینې ده.

حیران وم چې ډاکتر زما په مینې څه پوه سوی دی؟

وارخطا مې وویل: د مینې؟

هغه وویل: خود. دا یوه هفته چې په رخصت تللې وه، هرڅه یې هېر کړي دي. ستا فشار بیخي سم دیه. نبض دې برابر دیه، هغه وایي چې فشار یې کښته دیه.

ایله چې زړه مې خپل ځای ته راغی.

ډاکتر وویل: نن به دې د پښې اکسرې واخلو. که هرڅه سم وو؛ نو د اپراتو وخت پوره دیه وبه یې باسو.

د هغه خبرې داسې مړاوی کړم، لکه پر سکروټو چې اوبه وشیندې. زړه مې غوښتل چې نور هم په روغتون کښې پاته سم. په زړه کښې مې دعا کوله چې د هډوکي ترمیم نه وي پوره سوی. عجبه دنیا ده، سړی پر مریضۍ خوشاله وي.

وروسته مینه راغله. دوسیه یې راواخیسته، ویې ویل: درځه چې اکسرې ته ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

دا مخته سوه زه ورپسې. په موړ پسې د امنيت والاو عسکر روان و. يوه خبره مو هم سره ونه کړه؛ خو بس پر همدې خوشاله وم چې دا راسره ده. زړه مې دا سې پرې ډاډه و لکه ټوله دنيا چې راسره وي.

اکسرې سمه وختته. ډاکتر وويل چې سبا به اپرات لرې کوي. ما ورته د مور او د اکا د راتلو خبره وکړه. ورته مې وويل چې د هغوی تر راتګه دې صبر وکړي. خدای دې يې اباد لري. دغه ځواني يې هم راسره وکړه.

بله ورځ مې اکا دوی راورسېدل. ډاکتر عرفان له امنيت والاو څخه د ملاقات اجازه واخيسته. دا اول ځل و چې د اکا د لاسونو مچول خوند راکړ. ادې خو په ژړاوو سترګې سرې کړې.

مينه رانږوته.

سر مې کښته اچولی و. ادې ته مې وويل: دا مينه ده. زما يې ډېر خدمت کړی.

ادې ولاړه سوه. د مينې مخ يې په دواړو لاسو ونيو. شونډې يې د هغې پر تندي ولګولې. دا سې يې ښکلوله چې ته وا څو کاله وروسته يې خپله سکه لور ليدلې ده. درګرده يې وويل: بلا دې وګرځم لورې. جار دې سم. کوربان دې سم.

هم راته خندا راغلې وه، هم وېرېدم چې پر مينې بده ونه لګي. ږغ مې وکړ: ادې مه يې ځوروه.

هغه يې خوشې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې ته مې وویل: بخښنه کوه. ادې مې کلیوالي چمونه کوي.

مینې وویل: پروا نه لري. خپله مور به هم همداسې نازولم.

ږغ یې غریو نیولی و. چې پورته مې وکتل، د مینې پر سترګو اوښکې رغړېدې. ادې هغه په غېږ کښې ټینګه کړه. ویې پوښتله: ولې لورې؟ واری، دې سم ولې ژاړې؟

هغې وویل: هېڅ. همداسې، مور مې رایاده شوه.

- مسا پره ده؟

ـ نه مورې. هغې سرطان درلود. پېنځه کاله مخکې

ژړا نورو خبرو ته پرې نه ښوده.

ادې هغه په غېږ پورې ونیوه، بیا یې پر سر لاس تېر کړ. د کوټې په بل سر کښې یې چوکۍ ورته کښېښووه. دواړه هورې کښېناستې. زه یې بیخي هېر سوی وم. له هغې سره یې جلا مجلس جوړ سو. ما هم د هغوی خبرو ته غوږ نیولی و، هم مې له اکا سره دا غرها غرویشته.

نیم ساعت د سترګو په رپ کښې تېر سو. امنیت والا درګاه وټکوله چې دوی باید رخصت واخلي. ډاکتر رفیع الله راورسېد. ادې او اکا یې خپل کور ته بوتلل.

ادې د مخه ښې پر وخت په غوږ کښې راته وویل: ډېره ښه نجلۍ ده چې خپه یې نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

بله ورځ ډاکتر بلال اپرات خلاص کړ. پر سبا یې زما دوسیه امنیت والاو ته سپارله. په زړه باندې مې غمونه امبار وو. نه پوهېدم چې حکومت به را سره څه وکړي؛ خو د مینې یادونو لکه د خوارېه خوب اثر خوشحالولم.

هغه شپه را ورسېده چې زه یې له روغتون څخه بیولم. اکا او ادې راغلي وو. له ډاکتر رفیع الله او کاکا سالم سره تر غاړې ووتم. ډاکتر رفیع الله وویل چې په چاروا کو کښې یو څو کسان پېژني او زما سپارښتنه به ورته وکړي.

ادې په یوه کونج کښې د مینې لاس په لاس کښې نیولی او بندار یې ورسره جوړ و. د اکا او بیا د ډاکتر عرفان لاسونه مې ښکل کړل. ډاکتر خپل لاسونه شاته کښې کړل. ویې ویل: دا څه کوې؟ ما په ګناه مه اخته کوه.

ورسره تر غاړې ووتم. ومې ویل: تا د ژوند پر مانا پوه کړم.

ادې ښه ډېره شپه په سینې پورې لګولی وم. ما یې لاسونه ښکل کړل.

مینې ته مې وکتل د خدای پامانې د ویلو وس راکښې نه و. د هغې په لاس کښې زما هماغه دسمال و چې ادې پکښې ګلان ګنډلي وو. دا لومړی ځل و چې نبغ مو یو بل ته سره وکتل، بیخي سره سترګې په سترګو کې وو. په زړه کښې مې ورته وویل: ما ته به انتظار وکړې؟

هغې سترګې ټیټې کړې.

او ما د هو مطلب ځنې واخیست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کابل ۱۳۸۸د زمري لسمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library